

အဝီအရောင်များ အောက်

ကမ္ဘာလှည့်အောက်ဝယ်

Under The Red Robe

Weyman

စာအုပ်အမှတ် (၁၆၂)

Quality Publishing House

အမှတ် ၁၅၃၊ ၅(က) လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၇၀၆၄၁၄ ၊ ၇၂၁၀၆၇၊ ၂၈၂၆၀၄

ဒို့တာဝန်အစုစုလုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ဈာန် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ဈာန် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောင်ရေး

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ဈာန် (၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ကပ္ပလာနိုအောက်ဝယ်

ဒဂန်ရွှေမျာ:

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၈၆၂/ ၂၀၀၃ (၆)
 မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၁၂၃၉/ ၂၀၀၃ (၁၀)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၂၀၀၄၊ ဇန်နဝါရီလ)
 အုပ်ရေ - (၅၀၀)

မျက်နှာဖုံး - ကိုဆန်း
 ကွန်ပျူတာစာစီ - *Quality*
 အတွင်းဖလင် - *Quality*

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အောင်ဆက်) (၀၅၄၀၄)
 အမှတ် (၁၆၃)၊ (၄၈)လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြင့်ထွန်း၊ ယာယီ (၇၁၆)
 ၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၆၀၀ ကျပ်

[၁]

ထိုအချိန်သည်ကား ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၃၀ - ပြည့်နှစ်ဖြစ်၍ ပြင်သစ်
ရာဇဝင်တွင် ထင်ရှားခဲ့သောအချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်၌ ဥရောပတိုက်တစ်တိုက်
လုံးတွင် ဘာသာရေးဂိုဏ်းကွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အကြီး
အကျယ် စစ်ပွဲကြီးများ ဖြစ်ပွားလျက်ရှိရာ၊ တစ်ဘက်၌ ရိုမင်ကက်သလစ်ဂိုဏ်း
ဖြစ်၍ အခြားတစ်ဘက်တွင် ပရိုတက်စတင့်ဂိုဏ်းဖြစ်၏။ ပထမတွင် ပြင်သစ်
မှာ ပြည်တွင်းမငြိမ်မသက်မှုကြောင့် အားနည်းလေရကား၊ ထိုစစ်ပွဲများတွင်
ပါဝင်ဆင်နွှဲခြင်း မပြုနိုင်ချေ။

ထိုအခါက ပြင်သစ်နိုင်ငံကို တေဒသမမြောက် လူဝီဘုရင် အုပ်ချုပ်
လျက်ရှိရာ ၎င်း၏ နန်းရင်းဝန်ကြီးမှာ တန်ခိုးအာဏာ ကြီးမားလှသော ဗရင်ဂျီ
ရဟန်းမင်း၏ အတိုင်ပင်ခံ 'ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး' ဖြစ်၏။ ဘုရင်နှင့် ရစ်ချလူး
တို့သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ဗဟိုအစိုးရတည်ထောင်ရန် စိတ်အားထက်သန်
လှသည့်အတိုင်း အထူးကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြ၏။ သို့သော် ဤသို့
ပြုလုပ်ရန် အနှောင့်အယှက် ၂ - ခုက ရှိနေသေး၏။

ပထမအချက်မှာ ပြင်သစ်လူမျိုး ပရိုတက်စတင့်ဂိုဏ်းသားများမှာ
အတော်အတန် အင်အားကောင်းလျက် ရှိနေရုံမျှမက အခြား ပရိုတက်စတင့်
ဂိုဏ်းဝင်နိုင်ငံများမှ အကူအညီကိုပါ တောင်းယူထားပြီးလျှင် မိမိတိုင်းပြည်

၂ ~~အစိုးရများ~~

အစိုးရကို တော်လှန်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒုတိယအချက်သည်ကား အမတ်ကြီးများ၏ တန်ခိုးအာဏာ လွှမ်းမိုးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြင်သစ်လူမျိုး ပရိတ်စတင့် ဂိုဏ်းသားများအား ‘ဟယူးဂျီးနော့’ ဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ၏။

ဤဝတ္ထုမစမိ ဟယူးဂျီးနော့များသည် ပြင်သစ်ရေတပ်ကလေးကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ‘လာရီရှယ်လီ’ ခေါ် ခံတပ်မြို့တစ်မြို့ကိုပင် သိမ်းပိုက် လိုက်ပြီးဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် အင်္ဂလန်မှ အကူအညီရရန် ကတိပြုပြီးဖြစ်သည့် အတိုင်း ပြင်သစ်ဘုရင်နှင့်တကွ၊ ရဟန်းမင်းကြီး၏ အတိုင်ပင်ခံ ကာဒီနယ် အား ပုန်ကန်လေသည်။ သို့သော် ကာဒီနယ်ရစ်ချလူးကား ဩဇာတိက္ကမနှင့် ပြည့်စုံ၍ တန်ခိုးအာဏာကြီးမားသူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဟယူးဂျီးနော့ များအား အောင်မြင်စွာ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်လျက်ရှိ၏။ ပြင်သစ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးမှာ ကမ္ဘာလူနီဝတ်လုံကြီးကို ဝတ်ရုံဆင်မြန်းသူ - ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး၏ ဩဇာ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော် နိုင်ငံတွင် သူ၏ တန်ခိုးအာဏာကို တိတ် တိတ် ခိုးဖောက်ဖျက်သူများလည်း ရှိပြီးလျှင် ဟယူးဂျီးနော့များသည် ကာဒီ နယ်ရစ်ချလူးအပေါ်တွင် အလွန်မုန်းတီးလျက်ရှိကြလေသည်။

အမတ်ကြီးများ၏ တန်ခိုးအာဏာကို နှိမ်နင်းနိုင်ရန် ရစ်ချလူးသည် ပညတ်ချက်တစ်ခု ထုတ်ပြန်ကြေညာရာ၊ ၎င်းပညတ်ချက်မှာ လူ ၂ ယောက် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ကစားခြင်းကို တားမြစ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ ပြင်သစ် ပြည်ရှိ ‘နီဘယ်’ ခေါ် မူးမတ်ကြီးများမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ၊ ချွေရံသင်းပင်းနှင့် ပြည့် စုံ၍ ဥပဒေကို သူတို့လက်တွင်းသို့ ယူကာ သူတို့၏ အရုပ်အရှင်းများကို ပြင်သစ်ရုံးတော်က တရားဥပဒေနှင့် ရှင်းလင်းသည်ကို မနာယူဘဲ ဓားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ခြင်းဖြင့် အနိုင်ရသူသည် အမှန်ပြုလုပ်သူဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ် ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရစ်ချလူး၏ ပညတ်ချက်မှာ ၎င်းကို ပိတ်ပင်တားဆီး ရန်ဖြစ်လေသည်။ များမတ်များကမူ ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ခြင်းသာ တရား နည်းလမ်းမှန်ကန်ကြောင်းနှင့် ခိုင်မာစွာ ခုခံငြင်းဆိုလျက်ရှိ၏။ ကာဒီနယ်၏ ပညတ်ချက်မှာ လူ ၂ ယောက် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခုတ်လျှင် သေဒဏ်အပြစ်ပေး မည် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင်၏ မယ်တော် မိဖုရားကြီးသည် ‘ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး’ အား မုန်းတီးသူဖြစ်ရာ၊ ရစ်ချလူး၏ ရန်သူတို့နှင့်ပင် ပူးပေါင်းကြံစည်လျက် ရှိ၏။ ရစ်ချလူးသည် တိုင်းပြည်ကို ပုန်ကန်ခြားနားရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်းဖြင့် လူဝီဘုရင်ကိုပင် ကုန်းချောလျက်ရှိလေသည်။ ကာဒီနယ်၏ အသက်သည်

ကား အပ်ချည်မျှင်ပေါ်တွင် လမ်းသွားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဘုရင်သည် ရစ်ချလူး အား အတွေ့မခံဘဲ အရွှေအရံများသည်လည်း ၎င်း၏အပါးမှ တဖြည်းဖြည်း ဖဲခွာစပြုလေပြီ။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ဘုရင်ကြီးသည် ရစ်ချလူး၏ သစ္စာရှိပုံ ကို သိရှိလာသည်နှင့် ရစ်ချလူးသည် ယခင်က တန်ခိုးအာဏာများကို ပြန်၍ ရရှိခဲ့လေသည်။ ရစ်ချလူး တန်ခိုးအာဏာ မှေးမှိန်သွားသော အချိန်သည်ကား ၁၆၃၀ - ခု နိုဝင်ဘာလဖြစ်၏။

*

ပါရစ်မြို့တော်ရှိ ‘ဇာတန်’ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် တစ်နေရာ၌ ကျွန်ုပ် ‘ဒီဗရော’ သည် ကစားဝိုင်းတစ်ဝိုင်းတွင် ပါဝင်ကစားလျက်ရှိ၏။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ဝိုင်းထဲက လူငယ်တစ်ယောက်က

‘ခင်ဗျား ဖဲက တေးဖဲတွေပဲဗျ’

ဟု လှမ်း၍ အော်လိုက်လေသည်။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ခက်ထန်စွာ ဆဲဆိုရေရွတ်မည်ကို စောင့်၍နေ၏။ သို့သော် ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်း ကား ဒီဗရော၏ လုပ်လေ့လုပ်ထ မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို လှည့်၍ မျှပင် မကြည့်ဘဲ လှည့်၍ ကြည့်မည့်အစား ကစားသူများ၏ မျက်နှာများကို သာ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုသူများထဲတွင် အမတ်ကြီး ‘ဒီဖွန်ဗာ’ မှ တစ်ပါး မည်သူကို မျှ ကျွန်ုပ် အရေးစိုက်ရန်မရှိသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် မတ်တပ် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ပြောသူ အင်္ဂလိပ်၏မျက်နှာကို အံ့ကြိတ်၍ ကြည့်လိုက် လေသည်။

‘ဟေ့ . . . အင်္ဂလိပ်ကောင် ဘာပြောတယ်ကွ . . . တေးဖဲတွေ ဟုတ်စ . . . ဒါမျိုးက ကစားသမားတွေကို လိမ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျောင်းသား တွေသာ ညာရိုက်နိုင်တာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တေးဖဲတွေလို့ ကျုပ်ပြောတယ် ဘာဖြစ်သလဲ ... အရင်အလှည့်က ကျုပ်လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားက သဒ္ဓါပြန်လောင်း လိုက်တယ် မဟုတ်လား ဟင် . . . အဲဒီဟာ ခင်ဗျားသိလို့ပေါ့ဗျ . . . ခင် ဗျား ကျုပ်ကို ညာရိုက်တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် . . . ခင်ဗျားကို ညာရိုက်ရတာ သိပ်လွယ်တာပဲ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားက မှန်ကို နောက်ကထားပြီး ကစားတဲ့ လူကိုဗျ'

ထိုအခါ တစ်ဝိုင်းလုံးက ဝေါခနဲ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရယ်သံများ ရပ်စဲသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူအား တံခါးပေါက်ဆီသို့ ညွှန်ပြလျက် . . .

‘စိန့်ဂျိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းရဲ့ နောက်မှ ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ရှိ တယ်ဗျ၊ အဲဒီကို ကျုပ်နဲ့အတူ ခင်ဗျား လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘စိန့်လိုက်လေ . . . သွားချင်ရင် ငရဲပြည်ထိအောင် သွားလိုက် ... ကျုပ်လိုက်မယ်’

ဤသည်ကား . . . ကျွန်ုပ်တို့ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်ရန် ချိန်းလိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်ရာ အမတ်ကြီး ဒီဖွန်ဗာက ဝင်၍ ရိုသေလေးစားလောက်သော လူကြီး လူကောင်းတစ်ယောက်၏ လေသံဖြင့် . . .

‘မလုပ်ကြပါနဲ့ မောင်တို့ရယ် . . . မင်းတို့ဥစ္စာ နည်းနည်းလွန်ပြီ ထင်တယ်၊ ငါပြောတဲ့စကားကို နားထောင်ကြပါကွယ်။ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တာကို ကာဒီနယ်က ပညတ်ထားတယ်မဟုတ်လားကွဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ချမ်းသာပေးမယ်မဟုတ်လားမောင်၊ အရင်တစ်ခါကလဲ လက်မတင်ကလေး မင်း လွတ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဟိုသူငယ် အေးအေးသွားပါစေကွယ်၊ ပြီးတော့ လူချင်းယှဉ်လိုက်ရင်လဲ ဟိုသူငယ်ဟာ ကလေးသာသာရှိပါသေးတယ်’

‘အသက်က ပဓာနမဟုတ်ပါဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ကလေးသာသာရှိတဲ့ အကောင်က ကျွန်တော့်ကိုတော့ စော်ကားရဲသလား’

ထိုအခါ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သူငယ်က . . .

‘ကျွန်တော်ပြောမိတဲ့ စကားအတွက် ကျွန်တော် ရှင်းပါမယ်။ ဒီမှာ မစ္စတာဖွန်ဗာ ကျွန်တော့်အတွက် ဝင်ပြောမနေပါနဲ့တော့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဒီက မိတ်ဆွေနဲ့ ဒီအချက်ကို ရှင်းဖို့သာ ခွင့်ပြုပါတော့’

‘အဲဒါကောင်းတယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အမတ်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား လမ်းဖယ်၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ဇာတန်ပျော်ပွဲစားရုံကား စိန့်ဂျိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် ခြေလှမ်းတစ်ရာမျှသာ ဝေး၍ ကျွန်ုပ်တို့လည်း နှစ်ယောက်သဘောတူ သွားရောက်ကြရာ ကစားဝိုင်းမှ လူတစ်ဝက်မျှ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ပါလာခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူတစ်စုလည်း သမံတလင်းကိုင်ထားသော လေး

ထောင့်ပုံ ကွက်လပ်ကလေးရှိရာသို့ အနှောင့်အယှက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကလေးသည် သူ၏ အင်္ကျီများကို ချွတ်လိုက်ရာ အကယ်ပင် ကလေးသာသာမျှ ရှိနေသော သူ၏ရုပ်ရည် အသွင်အပြင်ကို ကျွန်ုပ်မြင်ရ၏။ ရွှေရောင်တောက်သော ဆံပင်ကလေးများသည် သူ၏နဖူး ထက်တွင် ပျံ့ဝဲလျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံမျှနှင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ် တွင်း တင်ကြိုသိမြင်နိုင်သော အာရုံတစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာသကဲ့သို့ ရှိလေ ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား ဦးညွှတ်ပြီးနောက်

‘ခင်ဗျားရဲ့အမှုကို ထမ်းဆောင်ရန် အသင့်ရှိနေပါပြီ’

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ ဦးညွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ထုံးစံအတိုင်း ရှေးဦးစွာ ဓားချင်းယှက်လိုက်၏။ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ခုတ်မိလျှင်ပင် သူသည် ဓားသမားတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိရလေပြီ။ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် တို့စခန်းသိမ်းကြမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိချေ။ သူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မည် ကဲ့သို့ ကာကွယ်ရမည်ကိုမျှ မသိဘဲ ဓားကြီးကို ဝှေ့ရမ်းကာ ခုတ်ချင်သလို ခုတ်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်ကား သူ့ဓားချက်များကို သက်သက်သာသာနှင့်ပင် ကာ ကွယ်လိုက်ပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်ပြုသမျှ ခံရတော့မည့်အဖြစ် မျိုးသို့ ရောက်၍နေရှာတော့၏။ သို့နှင့်ပင် သူသည် သည်းသည်းမည်းမည်း ခုတ်လျက်ပင်ရှိသေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား စိတ်ထဲက ကြိတ်၍ ချီးမွမ်းမိ သေး၏။ ထိုမျှမက သူနှင့်ခုတ်နေရမည့်အစား နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသူများထဲ မှ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခုတ်ရသော် ကောင်းလေစွဟုပင် တောင့်တ မိ၏။

သို့သော် ၎င်းကား မဖြစ်နိုင်သော အရာမျှသာ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ ခပ်ညာညာ ကစား၍နေသည်ကိုပင် ပွဲကြည့်နေသူများသည် ကျွန်ုပ်အား ပျက် ရယ်ပြောင်လှောင် ပြုလုပ်ကြသည်နှင့် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက် စိတ်ထွက်လာပြီးလျှင် သူ့အား တစ်ချက်မျှ ဖိ၍တိုက်လိုက်ပြီးနောက် သူ၏ အကာအကွယ်ပေါ်မှကျော်ကာ ကျွန်ုပ်၏ဓားဦးကို သူ၏ ရင်ဘတ်ရှိရာသို့ တစ်ချက်မျှ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ထိုးနှစ်လိုက်လေ၏။

၎င်းတို့အနက် စစ်ဗိုလ်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းဖြစ်

သည့်အတိုင်း သူသည် ကျွန်ုပ်အား ဆလံပေးလိုက်လေသည်။

စစ်ဗိုလ်က . . .

‘သိပ်ဆိုးတဲ့ကိစ္စပဲ၊ မစ္စတာဒီဗရော . . . ဟိုလူတော့ သေသွားပြီ ဆိုပါကလား’

ကျွန်ုပ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် . . .

‘မသေပါဘူးဗျာ . . . ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့သာဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ပြန်ကြရုံပါပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့အတူတူ ပြန်ရမှာပါပဲ၊ တစ်ဆိတ် ခင်ဗျား ဓား ကျုပ်ကို အပ်ပါဗျာ . . .’

‘ယူလေ . . . ရော့ . . . နို့ပေမယ့် ဟိုလူတော့ မသေပါဘူးဗျာ’

‘ကိုင်း . . . ရဲဘော်တို့ ဘယ်ကွေ့ . . . ရှာတီလေး . . . အကျဉ်း ထောင်ကို . . . ချီတက်’

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကိုကား သူခိုး၊ ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက် ပမာ ရှာတီလေး အကျဉ်းထောင်တွင် ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း စဉ်းစား၍ကြည့်လိုက်တိုင်း အတော်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ဝမ်းနည်းအား ငယ်မိတော့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်ုပ်အား အခြားအကျဉ်းသားများနှင့် မတူဘဲ ကြပ်တည်းစွာ ချုပ်နှောင်ထားရမည်ဟူသော အမိန့် ရောက်ရှိလာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အချုပ်ခန်းတွင် ရောက်တတ်ရာရာ စဉ်းစားလျက်ရှိရာ၊ ကာဒီနယ် ၏ ကျယ်ပြန့်သော တန်ခိုးအာဏာများကိုလည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အကြံအစည်များကိုလည်းကောင်း၊ ကြောင်သည် ကြွက်ကို ကစားသကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်အား လှည့်ပတ်နိုင်သည့် အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးထုတ်ပြန်သော ပညတ်ချက်အရ ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်၍ ခုတ်သူများ အတွက် အပြစ်မှာ သေဒဏ်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဆက်လက် တွေး တောလျက်ရှိလေ၏။

သုံးရက်မျှကြာရှိသောအခါ ထောင်မှူးဖြစ်သူသည် ကျွန်ုပ်ထံလာ ရောက်၍ ကျွန်ုပ်အား ကြိုးပေးသတ်ရန် သေချာကြောင်းကို ယခင်က ပြော နေကျအတိုင်း မပြောတော့ဘဲ လေသံခပ်ပျော့ပျော့နှင့် ကျွန်ုပ် တောင်းဆိုသော ရေတစ်ခွက်ကို ယူလာပြီးနောက် . . .

‘ခင်ဗျားတော့ ကာဒီနယ်ဆီကို သွားရလိမ့်မယ်ထင်တယ် မစ္စတာ

ဒီဗရော . . .’

‘ဘာပြောတယ်ဗျ . . . ကာဒီနယ်ဆီကို ကျုပ်သွားရမယ် ဟုတ်စ’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းလိုက်လေဗျာ၊ သဘောကျလိုက်လေ၊ မောင်မင်းကြီးသား
ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ . . .’

ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာအားရရှိလှသဖြင့် ထ၍ပင် ခုန်မိတော့၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်အား အစောင့်အရှောက်များ ခြံရံကာ နန်းရင်းဝန်ကြီး
ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး၏ ရှေ့မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။ ထိုအခါက ပြင်
သစ်နိုင်ငံတွင် သာသနာရေးဂိုဏ်းများသည် လွန်စွာပင် တန်ခိုးအာဏာတက်
လျက်ရှိရကား၊ ရဟန်းမင်းကြီး၏ အတိုင်ပင်ခံဖြစ်သော ရစ်ချလူးမှာ ဘုရင်ခံ
ချုပ်လည်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘုရင်၏ တန်ခိုးအာဏာရရှိသူဖြစ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်က ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံသို့ အချိန်မီ သတင်းပေးခြင်းဖြင့်
သူ၏အသက်ကို သီသီကလေးမျှ လွတ်မြောက်အောင် ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူး၏။
ကျွန်ုပ်မှာ ကာဒီနယ်အား တစ်နာရီခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ၊ အထက်ပါ
အကြောင်းများနှင့်တကွ၊ ၎င်း၏ နိုင်ငံရေးပရိယာယ်တွင် ကျွမ်းကျင်ပုံများကို
စိတ်ထဲမှ တန့်န့် စဉ်းစား၍နေမိ၏။

နောက်ဆုံး၌ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီးလျှင် အစောင့်များသည် ကျွန်ုပ်
အား နန်းရင်းဝန်ကြီး ကာဒီနယ်ရစ်ချလူးရှေ့မှောက်သို့ သွင်းသွားလေ၏။
သူသည် အေးစက်လှသော သူ၏မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်
မျှ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ခက်ထန်မာကျောလှသော သူ၏ ကြည့်ပုံမှာ ကျွန်ုပ်
၏ ကျောရိုးအတွင်းသို့ စိမ့်၍ဝင်သွားသည့်အလား မှတ်ထင်ရလေသည်။
သူ၏မျက်နှာမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ရှိသော်လည်း မျက်လုံးများမှာ အလွန် အမင်း
တောက်ပခက်ထန်လှပေရာ၊ သတ္တိအကောင်းဆုံးလူများကိုပင် တုန်
လှုပ်၍သွားစေမည်ဖြစ်၏။

သူ၏ မျက်နှာထားကို မြင်ရသောအခါ သူ၏ ပရိယာယ်များပုံ၊
သံမဏိကဲ့သို့ စိတ်သဘောထားရှိပုံများကို ကျွန်ုပ် ပြန်၍ သတိရမိ၏။ သူ
သည် ဘုရင်၏ နောင်တော်ဖြစ်သော အော်လင်နယ်စား အမတ်ကြီးကို ဖိနှိပ်
ခဲ့၏။ မယ်တော် မိဖုရားကြီးကိုလည်း တားဆီးချုပ်ချယ်ခဲ့၏။ များစွာကုန်
သော ပြင်သစ်မှူးကြီးမတ်ကြီးတို့ကိုလည်း သူ၏လမ်းမှ သုတ်သင်ဖယ်ရှား
ခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်လောက်ကပင် ရီရှယ်လီမြို့ကို နှိမ်နင်းအောင်မြင်ခဲ့

၈ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

၏။

မကြာသေးမီကလည်း ‘လန်ဂွေဒို’ နယ်မှ သူပုန်များကို ဖိနှိပ်ခဲ့၏။ သို့နှင့် ပြင်သစ်ပြည်တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ ရှေးအခါက အခွင့်အရေးများကို လက်လွှတ်ခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ မကျေမချမ်းရှိနေသော်လည်း ဤ ၁၆၃၀ - ခုနှစ်တွင် ကာဒီနယ်ရစ်ချလူးအား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မော်မကြည့်ဝံ့ကြချေ။

‘မင်းကိုဖမ်းမိတာ သိပ်နေရာကျတာပဲ မစ္စတာဒီဗရော၊ မင်းက လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းကိစ္စဟာ သာဓကတစ်ခု ဖြစ်စေရမယ်ပေါ့ကွယ်၊ ပြီးတော့ မင်းက ဓားစွမ်းပြတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုကွဲ့။’

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒါကတော့ အရှင်ကိုယ်တိုင်လဲ ဓားကစားပါတယ် . . .’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကာဒီနယ်က ပြုံးလျက် . . .

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ . . .’

‘ကျွန်တော်မျိုးမှာတော့ ဆင်းရဲတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ် အရှင်’

‘ဆင်းရဲပေမယ့် ချမ်းသာတဲ့လူထက်ပိုပြီး မနစ်နာစေရပါဘူးကွဲ့။’

‘ပြီးတော့ တစ်ကြိမ်ကလဲ အရှင်ရဲ့အသက်ကို ကျွန်တော်မျိုး ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူးပါတယ် အရှင်’

ကြံရာမရသည့်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထုတ်ဖော်ပြောလိုက်မိ၏။

‘ဒီအတွက် ကျွန်ုပ်က ကျေးဇူးပြုပြီးပါကော၊ တစ်ကြိမ်တောင်မကဘူး၊ ဒီအတွက်ကြောင့်သာပေါ့ . . . နို့မဟုတ်ရင် မင်းကို အခုလို ခေါ်ပြီး တွေ့ပါ့မလား . . . ဒါထက် မင်းဟာ နှစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တဲ့ ပွဲတွေမှာ လူ ၆ ယောက်ထက်မနည်း သတ်ခဲ့ပြီဆိုပါကလား၊ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်ကို မင်းက အသက်တစ်ချောင်းတော့ ပြန်ပြီး လျော်ထိုက်တာပေါ့ကွဲ့၊ အဲဒါကို မင်းပေးရလိမ့်မယ်။ ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး မစ္စတာ ဒီဗရော . . . ဥပဒေဆိုတာ သူ့လမ်းအတိုင်း သွားရလိမ့်မယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် . . .

‘ကျွန်တော်မျိုး တစ်ခုတောင်းပန်ပါရစေ၊ အရှင်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ဖို့ အခွင့်ပြုပါ၊ ကျွန်တော်မျိုးက သေရမယ့်လူပါအရှင်’

‘မှန်ပေတယ်’

သို့နှင့် ကာဒီနယ်သည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား

စောင့်ကြပ်ခေါ်ဆောင်လာသူ လက်ဖတင်နှင့်ဗိုလ်မှူးအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ
၏။ ဗိုလ်မှူးထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်အား . . .

‘ဘာလဲ ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြောလေ၊ မစ္စတာဒီဗရော . . .’

‘ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တဲ့လူဟာ . . . မသေပါဘူး
အရှင်’

‘ဒီဟာထားပါလေ၊ မင်းပြောချင်တာက ဒါမဟုတ်ပါဘူး’

‘အရှင့်အသက်ကို တစ်ကြိမ် ကျွန်တော်မျိုး ကယ်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘ဒီဟာ ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါသိတာတောင် မင်းသတ်ခဲ့တာ ဖိ
ယောက်ရှိပြီ မစ္စတာဒီဗရော၊ မင်းဟာ အမျိုးကောင်း အနွယ်ကောင်းဖြစ်ရက်
သားနဲ့ ဒီလိုဖြစ်နေတာ မင်းမရှက်ဖူးလား’

‘အရှင့်အသက်ကို နောင်လဲ ကယ်နိုင်ကောင်းကယ်နိုင်ပါလိမ့်ဦးမယ်’

‘မင်းက ဘာများ တင်ကြိုသိနေလို့လဲ . . . မဟုတ်ပါဘူးလေ’

ကာဒီနယ်သည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ရမ်းလိုက်ပြီးနောက် ဆက်
လက်၍ . . .

‘ဒီအပြောမျိုးက ရိုးနေပါပြီကွဲ့။ ငါ့မှာလဲ . . . သူလျှိုတွေရှိပါတယ်’

‘ဒါပေမယ့် အရှင့်သက်တော်စောင့်တပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်မျိုးလောက်
ဓားသိုင်းမှာ ကျင်လည်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး’

ကာဒီနယ်မှာ စဉ်းစားဟန်ဖြင့် . . .

‘အင်း မင်းပြောတာမှန်တယ်ဟေ့ . . . ဟင် . . . မင်းပြောတာ မှန်
တာပဲ။ ဒါထက် ငါစဉ်းစားပါရစေဦးကွယ်’

သူသည် အခန်းကို ၂ ခေါက် ၃ ခေါက်မျှ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
စကြိုလျှောက်လျက်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်
လျက်ရှိလေသည်။

‘မင်းသတင်းကို ကြားရသလောက်တော့ မင်းဟာ အရှင်သခင်ကို
တော့ သစ္စာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ကြားရတယ် . . . ငါမေးတာကို မဖြေနဲ့
နော်။ ငါဒီလိုပဲ ပြောတယ် . . . ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါယုံကြည်ပြီ။ ဒီတော့
ဒီတစ်ကြိမ်ဖြင့် မင်းကို ချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်မယ်။ မင်းသစ္စာဖောက်ခဲ့လို့ရှိရင်
တော့ မင်းကံကြမ္မာကို မင်းဖန်တီးတာပဲ . . . ဘီအန်နယ်သား ‘ဒီကိုချီဖိုရက်’
ကို မင်းသိသလား။ ဒီနယ်က ‘အောက်(ခံ)’ နယ်နဲ့ မဝေးလှဘူး’

‘မသိပါဘူးအရှင်’

‘နယ်ကိုမသိရင် မစ္စတာ ဒီကိုချီဖိုရက် ဆိုတဲ့လူကိုကော မသိဘူးလား’

‘မသိပါဘူးအရှင်’

‘အင်း . . . မသိတာပဲ ကောင်းတယ် . . . ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်ကို တော့ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ပုန်ကန်မှုမှန်သမျှမှာ ဒီလူရဲ့ အကြံဉာဏ်ပါတာချည်းပဲ။ ဒီလူဟာ အခု စပိန်ပြည် ဘိုဆော့နယ်မှာ တခြားသူပုန်တွေနဲ့အတူ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မိန်းမက ကိုချီဖိုရက်မြို့မှာ ရှိလေတော့ ခဏခဏ အဲဒီကို သူ လာတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်ကွဲ့။ ဒီမြို့က စပိန်နယ်စပ်နဲ့ (၁၈) မိုင် ဝေးတာပဲ။ အဲဒီလို လာတဲ့အခိုက်မှာ မင်း သူ့ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်’

‘ဒီဟာလောက်တော့ လွယ်ပါတယ်အရှင်’

‘ရှူး . . . မင်းဘာသိလို့လဲ ‘အောက်(ခံ)’ မြို့က လမ်းပေါ်မှာ ဘုရင့်တပ်မတော်က စစ်သားတစ်ယောက် လျှောက်သွားရင် ကိုချီဖိုရက်မှာ သတင်းရောက်သွားပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကုန်ကြပြီ။ သူ့အိမ်မှာ အစေခံ ၂ ယောက် ၃ ယောက်ရှိတယ်။ ပြီးတော့ အတော်လဲ အားကိုးရတဲ့လူတွေပဲ။ နောက်ပြီး မီးပွားကလေးက စပြီး အကြီးအကျယ်လျှောက်လောင်နေပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဖမ်းရင် လူမသိအောင် ကြိတ်ပြီး ဖမ်းရလိမ့်မယ်’

ကျွန်ုပ်က ဦးညွတ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး အသက်ကိုစွန့်ထားတဲ့ အိမ်အတွင်းက လူတစ်ယောက်ရယ်၊ အကြောင်းရှိတဲ့အခါ သူ့ကို တကယ်ကူညီမယ့် အစေခံနှစ်ယောက် သုံးယောက်ရယ်၊ အဲဒါနဲ့ ကိုင်ရမှာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲ မင်းမလုပ်ချင်ဘူးလား’

တစ်ခဏမျှ ဆိုင်းငံ့နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်မျိုး ဘာကို ရွေးချယ်ရမလဲ အရှင်’

ဟု ပြောလိုက်ရာ . . .

‘ပြောလေ . . . ပြောသာပြောပါ မစ္စတာဒီဗရော . . . မလုပ်ဘူးလား လုပ်မလား တစ်ခွန်းထဲပဲ’

‘ကျွန်တော်မျိုး လုပ်ပါ့မယ်အရှင် . . . နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဘယ်လိုအကျိုးရှိမှာလဲ’

‘သူ့ကို အရှင်လတ်လတ် ပါရစ်မြို့ကို ခေါ်ခဲ့ရမယ်၊ သူက အရာရာ

သိတဲ့လူတစ်ယောက်ကွဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငါလိုချင်တာ မင်းနားလည်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်မျိုး နားလည်ပါပြီ’

‘သူ့အိမ်ထဲကို ဝင်ရအောင် မင်းကြံပေတော့၊ ဒီအခါမှာ ပရိယာယ် ကို မင်း အသုံးပြုရလိမ့်မယ်၊ သူတို့က ဘယ်သူ့ကိုမဆို သံသယရှိနေတာကွဲ့၊ ဒီတော့ မင်းက သူတို့ကို လိမ်မရရင်ဖြစ်စေ၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ မင်းလိမ်တာ သူတို့ နောက်တွေ့သွားရင်ဖြစ်စေ၊ မင်းဟာ ငါ့ကို နောက်ထပ် အနှောင့်အယှက်ပေး နိုင်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ အခု မင်းဖောက်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ပညတ်ချက် ဥပဒေကိုလဲ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပြီး မင်းဖောက်ဖျက်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်တော့ ဘူးလို့ ငါထင်တယ်’

ကာဒီနယ်သည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ . . .

‘ဒါမှမဟုတ်လို့ မင်းငါ့ကိုလိမ်ရင် မင်းလည်ပင်းကို ဘီးပေါ်တင်ပြီး ငါချိုးပစ်မယ်’

သူ၏ မျက်လုံးများကို ရဲဝံ့စွာကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်က

‘ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ပါစေအရှင်၊ မစ္စတာဒီကိုချီဖိုရက်ကို ပါရစ်မြို့ အရောက် ကျွန်တော်မျိုး ခေါ်မလာရင် ဒီထက်ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ကို ပေးပါ တော့’

‘တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပေးအယူလုပ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးပေါ့လေ၊ မင်းလဲ သစ္စာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ဟောဒီ ငွေကို ယူသွားပေတော့၊ ကိစ္စအထမြောက်တဲ့အခါ ဒါထက် နှစ်ဆရစဉ်းမယ်၊ ဟောဒါက အစေခံနှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်ပဲ၊ မင်းအပေါ်မှာ သစ္စာရှိရှိနဲ့ အသုံးခံ ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း . . . သွားပေတော့ မစ္စတာဒီဗရော့’

* * *

[၂]

ကိုချီဖိုရက်နယ်သည်ကား စိမ်းလန်းသော သစ်တောများဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့် တောင်ကုန်းများ မြစ်ဝှမ်းများကြားတွင် တည်ရှိ၏။ လူနေအိမ်ခြေနည်းပါးလှပြီးလျှင် သစ်တောများသည် စပိန်နိုင်ငံနှင့် ခြားထားသည့် ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော ပီရီနီတောင်တန်းများအထိ ကျယ်ပြန့်လေသည်။

ကိုချီဖိုရက်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်လာသောအချိန်မှာ အောက်တိုဘာလကုန်ခါနီးဖြစ်၏။ ပါရစ်မြို့မှ မြင်းစီး၍ ထွက်လာခဲ့ရာ ဆိတ်ငြိမ်သာယာသော တောတောင်များသည် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်က အကြောင်းများကို အမှတ်ရစေ၏။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့် အမှုတွင် စိတ်မပါလှချေ။ အမှန်အားဖြင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စမှာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၏ အလုပ်မဟုတ်ပေ။

သို့သော် . . . ကျွန်ုပ်မှာကား ရွေးချယ်နိုင်ခွင့်မရှိခဲ့ချေ။ သို့နှင့် ‘အောက်(ခံ)’ ရွာမှ ညွှန်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ‘ဂရင်းပစ်လာ’ ခေါ် ထမင်းဆိုင်ကလေးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ဆိုင်ကလေးမှာ . . . လူသူအလွန်ပါးရှားလှ၍ စုတ်ပဲ့နံ့ခြာသော ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .
‘တည်းခိုနိုင်တဲ့ ထမင်းဆိုင်ကလေးထင်ပါရဲ့’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်က . . .

‘ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် . . .’

‘လူတွေပြည့်နေလို့လား ခင်ဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် အစားအသောက် ကုန်နေလို့လား’

‘မကုန်ပါဘူး၊ လူလဲမပြည့်ပါဘူး၊ ဒီနေရာက အင်မတန်ခေါင်တဲ့ နေရာဆိုတော့ ဧည့်သည်လဲ နည်းပါတယ်မောင်ရယ် . . .’

ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ဆိုင်ရှင်ခေါ်သွားရာ ဆိုင်ရှေ့ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။ အခန်း၏အလယ်၌ အပေါ်မှ အိုးတစ်လုံးတည်ထားသော မီးဖိုရှီရာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးတွင် တောသားတစ်ယောက်သည် ဆိုင်ရှင်မိန်းမနှင့် စကားပြောလျက် ရှိလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် အစားအသောက်များလာ၍ ပို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အား စိုက်၍ကြည့်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း သင်္ကာမကင်းသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍နေတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ပထမ မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အစေခံနှစ်ယောက်ကိုလည်း ‘အောက်ခံ’ ရွာတွင် ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရကား ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ပင် စိတ်အားငယ်မိလေသည်။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ပုံရသော လူနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား တစေ့တစောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိပြန်ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ သူတို့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှုမှ လွတ်မြောက်ရန် နည်းလမ်းကိုသာ တွေးတောကြံဆ၍နေရ၏။ ထိုအခါက ကျွန်ုပ်မှာ ‘အောက်(ခံ)’ ရွာမှ ယူခဲ့သော ဘရန်ဒီအရက် အမျိုးကောင်း ၂ လုံးပါလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ သင်္ကာမကင်းရှိနေသည်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မသိသည့် အနေမျိုးဖြင့် ဘရန်ဒီတစ်လုံးကို အမှတ်မဲ့ဖွင့်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်အား တစ်ခွက်ပေးလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မငြင်းဆန်ဘဲ သောက်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က လောကွတ်ကောင်းကောင်းဖြင့် နောက်ထပ်တစ်ခွက် ပေးပြန်၏။ ထိုအခါ၌ သူ့မျက်နှာမှာ နီမြန်းလာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အတော်အတန် သံသယကင်းရှင်းသွားဟန်ရှိ၏။ ဝမ်းထဲသို့ ဝင်သွားသော အရက်များကား အလုပ်စ၍လုပ်လေပြီ။ သူသည် စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပြောလာ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ် မည်သည့်အရပ်က လာကြောင်း၊ မည်သည့်လမ်းမှ လာကြောင်း၊ အောက်(ခံ) ရွာတွင် မည်မျှနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အရက်မူးတို့

သဘာဝနှင့်တူအောင် ပြောပြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လားရောက်ခြင်း၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကိုသာ မြှုပ်ထားလေသည်။ ထိုနေရာ၌ ကျွန်ုပ်က စပိန်ပြည်တွင် ကိစ္စတစ်ခု ရှိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စပိန်ပြည်နှင့် ပြင်သစ်နယ်စပ်တွင် မိတ်ဆွေများရှိသဖြင့် အလည်အပတ် လာရောက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ခပ်ဝါးဝါးပြောထား၏။

ထိုအခါ၌ကား လူအားလုံးပင် ကျွန်ုပ်အား မိတ်ဖွဲ့လိုသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ တစ်ခဏမျှ ထွေရာလေးပါး ပြောဆိုကြပြီးနောက် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိသိလိုသော သတင်းတစ်ခုကို အောက်ပါအတိုင်း ရလိုက်လေသည်။ ဆိုင်ရှင်က စပိန်ပြည်နှင့် နယ်ခြားဖြစ်သော ပီရီနိုတောင်တန်းများမှာ တောင်ထိပ်များ၌ ဆီးနှင်းများ ဖုံးအုပ်နေပြီးလျှင် တောင်ပေါ်ရှိ တောနက်များထဲတွင် ဝက်ဝံများ ဝက်ရိုင်းများ အလွန်ပေါများကြောင်း ကြွားဝါလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က အမှတ်မဲ့ပင်

‘ကျုပ်တို့မြို့မှာတော့ ဒီဟာတွေ မရှိဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မြင်းကောင်း မြင်းလှမှန်သမျှတော့ ကျုပ်တို့နယ်က ထွက်တာချည်းပဲ။ ကျုပ်စီးလာတဲ့ မြင်းခင်ဗျားကြည့်စမ်း၊ ဒီလောက်ချောတဲ့ လှတဲ့မြင်းဆိုလို့ . . . ခင်ဗျားတို့ ရွာအရောက်လာတဲ့လမ်းမှာ ကျုပ်ဖြင့် . . .၊ တစ်ကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဖူး’

‘ဟုတ်ကဲ့လား ဆရာရယ် . . . ဟုတ်မှလဲ . . . လုပ်ပါ။ ကျုပ်က ခင်ဗျားမြင်းထက်သာတဲ့မြင်းကို ကျုပ် မြင်းစောင်းထဲက အခု ထုတ်ပြနိုင်ရင်ကော . . .’

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နားထောင်နေသူများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်၍ သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က မသိဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် ပျင်းရိသည့်လက္ခဏာဖြင့် သန်းဝေလိုက်ပြီးနောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်တော့ မျက်စိနဲ့ မြင်ရမှပဲယုံမယ်ဗျာ၊ တကယ် မြင်းကောင်း မကောင်းကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က သိရဲ့လားမှ မပြောတတ်ပဲ’

‘လာ . . . ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ ကျုပ်ပြမယ်’

ထို့နောက် သူသည် သူ့ဇနီးနှင့်တကွ အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြသော အခြားသူများအား တစ်စုံတစ်ရာ ဂရုမစိုက်ဘဲ မီးအိမ်တစ်

လုံးကို ဆွဲယူကာ . . . ကျွန်ုပ်အား ဆိုင်၏ နောက်ဖေးတံခါးမှ ခေါ်သွားလေ၏။ ခြေသုံးလေးလှမ်းမျှ လှမ်းမိလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြင်းစောင်းတစ်ခု၏ အပေါက်သို့ ရောက်လာ၍ ဆိုင်ရှင်သည် မီးအိမ်ကို မြှောက်လိုက်ပြီးနောက် ‘ကိုင်း . . . ကြည့်ပေတော့’

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက်၏။ မြင်းတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား ကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးဟီလိုက်ပြီးနောက် နူးညံ့ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးများဖြင့် မြင်းစောင်းထဲမှ ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကြွားလက်စနှင့်ပင် ဆက်လက်၍ . . .

‘အသင့်သားပဲ ခင်ဗျားတို့မြို့မှာတော့ မြင်းကောင်းဆိုရမှာပေါ့’

‘ကျုပ်တို့မြို့မှာပဲလား . . . ဘယ်နိုင်ငံမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လောက်ကောင်းတဲ့မြင်း မရှားဘူးလား . . . လာဗျာ၊ ဒီလူ တယ်ပြီး အငြင်းသန်တဲ့လူပဲ’

ထို့နောက် သူသည် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါက်လာသည့်ဟန်ဖြင့် ချက်ချင်းလှည့်၍ သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှလိုက်၍ လာခဲ့ရလေ၏။ ၎င်းမှာ ‘ဒီကိုချီဖိုရက်’ ၏ မြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တွေ့ထင်မိရာ၊ နောင်အခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်ထင်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် အရက်မူးပြေသွားဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ၊ ကျွန်ုပ်အား ပြန်၍ သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့အားလုံးကို မသိဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် မြင်းအကြောင်းကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့လျက် ပြောဆိုကာ ရှိနေလေသည်။

သို့နှင့် အိပ်ချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်အား နောက်ဖေးဆောင် အထပ်ခိုးကလေးပေါ်တွင် နေရာချပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်လုံအင်္ကျီကို ယူကာ အပေါ်ထပ်သို့ လှေခါးကလေးဖြင့် တက်သွားရ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း အတော်အတန် စိတ်သက်သာရာ ရမိလေသည်။

မစ္စတာ ‘ဒီကိုချီဖိုရက်’ သည် ကျွန်ုပ်သတင်းရခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ တောအိမ်၌ ရှိနေ၍ ဤထမင်းဆိုင်၌ မြင်းကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် အိမ်သို့ ခြေလျှင် သွားဟန်တူ၏။ ၎င်းမှာ သူပြုလုပ်နေကျ ထုံးစံဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ် ဖမ်းဆီးရမည့်သူကား ကျွန်ုပ်နှင့်နီးကပ်စွာ ရှိနေလေပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ ရိပ်မိသွားက ကျွန်ုပ်ဖမ်းဆီးရမည့်သူနှင့် နီးကပ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းပြတ်ရန်လည်း နီးကပ်လှပေသည်။

အပေါ်ထပ်၌ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသောအခါ တိတ်ဆိတ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ တိုး၍သွားပြီးလျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်၏။ ရွာကလေးမှာ အိပ်မောကျနေသည့်ဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများသည် မှောင်ထဲ၌ ကျင့်သားရလာသော အခါ မြင်းစောင်းတံခါးကိုပင် မြင်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်တတ်နိုင်က ဒီကိုချီဖိုရက်သည် နံနက်မလင်းမီ ရွာမှထွက်၍ သွားမသွားကို စောင့်၍ကြည့်ရန်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထွက်သွားသည်ကိုမြင်ရလျှင် ရုတ်ချည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်စေကာမူ အနည်းဆုံး သူ၏ရုပ်လက္ခဏာကို မှတ်သားရန်ဖြစ်ပေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ထိုပြတင်းပေါက်အနီး၌ စောင့်ဆိုင်းကာ ငိုက်မြည်းလျက်ရှိနေ၏။ တစ်နာရီမျှ မကြာမီ အောက်ထပ်မှ စကားတီးတိုးပြောသံများနှင့်အတူ ခြေသံများကို ကြားရပြီးလျှင် အမှတ်မထင် ဟစ်အော်လိုက်သော အသံတစ်သံကို ကြားရပေသည်။ အသံမှာ မကွဲပြားချေ။ သို့သော် ခံ့ညားတည်ကြည်၍ အမိန့်ပေးသံနှင့် တူပေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အားမလို အားမရရှိလှသဖြင့် မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်၍ ကြည့်ရှုပေရာ၊ မည်းမည်းပုံသဏ္ဍာန် ၂ ခုကို တွေ့မြင်ရ၏။

တစ်ယောက်မှာ အရပ်မြင့်လျက် ဝတ်လုံအင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အခြားပုံသဏ္ဍာန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းတံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နေရာမှ ခုန်ပေါက်ထကာ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ဟန်ဆောင်၍ နေလိုက်၏။ တံခါးခေါက်သံကား မစဲသေးချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က မြည်တွန်တောက်တီးပြီးနောက် . . .

‘ဘယ်သူလဲဟေ့၊ တယ်ရှုပ်တာပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲကွ’

ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်လာပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်နေသော ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ ထို့နောက် သူက . . .

‘ခင်ဗျားခေါ်သလားလို့’

‘ဘယ်ကလာ ခေါ်ရမှာလဲဗျာ၊ သွားပါ အိပ်ချေပါ’

‘ကောင်းပါပြီ မိတ်ဆွေ . . . ဒါထက် ခင်ဗျား ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူးနော်’

‘ဘာမှမလိုချင်ဘူး တစ်ယောက်ထဲ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေချင်တာ တစ်ခုပဲ’

‘အင်း . . . မင်္ဂလာရှိသော ညပါဗျာ’

‘မင်္ဂလာရှိသော ညပဲဗျို . . . ကိုင်း ကြွပါတော့ အိပ်ချင်လှပါပြီ’
ထိုခဏ၌ ဇောင်းထဲမှ မြင်းကို ထုတ်လာသော မြင်းခွာသံများကို ကြားရ၏။ ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ခဲ့ပြီးနောက် အောက် ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ပြတင်းပေါက်သို့ ပြန်၍ရောက်သွား လေ၏။ အောက်၌ မိန်းမသည် ယခင်နေရာ၌ပင် ရှိနေ၍ ၎င်းအနီးတွင် တော သားကဲ့သို့ ဝတ်စားထားသောလူတစ်ယောက်က လက်ဆွဲမီးအိမ်တစ်လုံးကို ကိုင်၍ ရပ်နေ၏။

ဝတ်လုံအင်္ကျီနှင့် လူကား မရှိတော့ချေ။ မကြာမီ ဆိုင်ရှင်သည် ထိုမိန်းမအနီးသို့ ရောက်လာ၍ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် အခန်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ညွှန်လိုက်ရာ သုံးယောက်စလုံး ဝိုင်း၍ ရယ်မော လိုက်ကြလေ၏။

လူစုကဲ့သည့်တိုင်အောင် ကြည့်နေပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အိပ်ရာ သို့ ဝင်ခဲ့ရာ ရှေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ရမည့်အကြောင်းကို စိတ်ကူး နေသဖြင့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ကိစ္စ အောင်မြင်ရန် မှာ အပြင်မှ ကြံစည်ရုံနှင့်မပြီးဘဲ သူ့အိမ်ထဲသို့ ရောက်အောင် ဝင်ရပေမည်။ သတင်းအရဆိုသော် အိမ်မှာလည်း ယောက်ျားအစေခံ ၂ ယောက် ၃ ယောက် ရှိနေ၍ မိန်းမများကလည်း ရှိနေသေး၏။ မိန်းမဖြစ်သူက အိမ်တွင် ဣန္ဒြေ မပျက်နေထိုင်၍ ယောက်ျားမှာ တောထဲ၌ ပုန်းလျှိုးနေပြီးလျှင် အိမ်သို့ ရံဖန် ရံခါ လာရောက်တတ်သည်ဆိုခြင်းကား ထင်ရှားလေပြီ။ စစ်သားများနှင့် ရွာ တွင်းသို့ဝင်၍ အတိအလင်း ဖမ်းဆီးလျှင် မိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့ဆိုလျှင် အိမ်တွင်းသို့ရောက်အောင် မည်ကဲ့သို့ ကြံဆောင်ရပေ မည်နည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားထက်သန်လွန်းသဖြင့် အစဉ်းစားလွန်ကာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ အလင်းရောင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် လည်း လှေကားမှ ဝမ်းမြောက်စွာ ဆင်းခဲ့ပြီးလျှင် မည်သူမျှမမြင်ဘဲ အောက် ခန်းကို ဖြတ်၍လာခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၍ အိမ်ထောင့်၌ရပ်ကာ လတ်ဆတ်သော လေပြည်ကို ရှုရှိုက်လျက် ယမန်နေ့ညက အဖြစ်အပျက်များ ကို စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် မိန်းမနှင့်ယောက်ျား ရပ်နေခဲ့သော နေရာတွင် ဖြူဝါဝါ ဝတ္ထုကလေးတစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထင်မှတ်ကာ

ကျွန်ုပ်လည်း သွားရောက်ကောက်ယူလေ၏။ သို့သော် ၎င်းမှာ စာရွက်မဟုတ်။ မိန်းကလေးများ ဆောင်လေ့ရှိသော ပေါင်ဒါထည့်သည့် အဝတ်အိတ်ကလေး တစ်လုံးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားလိုက် လေ၏။

၎င်းမှာ မဒမ်ကိုချီဖိုရက် လက်မှ ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ် ဟန်တူ၏။ သို့ရှိစဉ် ဆိုင်ရှင်သည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မသင်္ကာသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်၍ နေပြန်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထွေရာလေးပါး စကားများကိုပြောလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနေ့ နေ့လည်လောက် တွင် ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာရောက်ပြီးနောက် စကားအဆက်အစပ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ကျွန်ုပ်၏ မြင်းကို အလိုရှိပါသလောဟု ရုတ်တရက် မေး မြန်းလေသည်။

‘မလိုချင်ပါဘူးဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားက မေးရတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာက လူစိမ်းသူစိမ်းများ နေလို့ကောင်း တဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူးဗျ’

‘ဟာ ဟုတ်လား . . . ဒါပေမယ့် နယ်ခြားနဲ့ နီးနီးနေရတာပဲ ကျုပ် ဖြင့် သဘောကျလှပြီ’

ယမန်နေ့ည၌ ကျွန်ုပ်က နယ်ခြားဒေသတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေများ ရှိကြောင်းနှင့် ပြောခဲ့ဖူးရာ ယခုပေးလိုက်သော ကျွန်ုပ်၏အဖြေမှာ ယမန်နေ့ ညက ပြောသောစကားနှင့် အံ့ကိုက်၍သွားလေသည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ဦးခေါင်း ကိုကုပ်ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ယမန်ညက မြင်ခဲ့သော မိန်းမသည် မြင်းတစ်စီး နှင့် ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ကို မကြည့်ဘဲ ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်လိုက်၏။

သို့နှင့် ဆိုင်ရှင်သည် အပြင်သို့ထွက်သွားရာ ကျွန်ုပ်သည် နောက် ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့၍ ၂ မိနစ်ခန့်မျှ ကြာသောအခါ ရွာပြင်သို့ ရောက်၍နေ လေပြီ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဒီကိုချီဖိုရက်၏ တောအိမ်ရှိသည်ဟု ကြား ဖူးသောနေရာသို့ မှန်းဆကာ လူလမ်းကလေးတစ်ခု တွေ့ရသည်နှင့် ထိုလမ်း ကလေးအတိုင်း လိုက်၍သွားလေ၏။ ၂ မိနစ်ခန့်မျှ ခပ်သုတ်သုတ်သွားမိသော အခါ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်၍ထားသော သစ်သားတံတားကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းကို ကျော်မိသောအခါ သစ်ပင်များလည်း ရှင်းလင်း လာ၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ ကျယ်ပြန့်သော မြက်ခင်းကြီးတစ်ခု ရှိနေပြီးလျှင် ၎င်း၏

ထိုတောင်ခါးပန်း ဌာကာ ညိုမှိုင်းသော အဆောက်အဦတစ်ခုရှိလေသည်။

၎င်းမှာ အတော်အတန်ကြီးမားသော အဆောက်အဦဖြစ်သော် လည်း ငြိမ်သက်၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းသောအသွင်ကို ဆောင်လျက်ရှိ၏။ ရှေ့ တွင် လှပသော နှင်းဆီခြံကလေးရှိ၍ အဆောက်အဦ၏ လက်ဝဲဘက်အစွန်း မှာ အောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ကျကာ တောနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိရာ ယင်း အဆောက်အဦ နိမ့်ကလေးမှာ မြင်းဇောင်းများ ဂိုထောင်များဖြစ်ဟန်တူလေ သည်။

တစ်ခဏမျှသာဖြစ်သော်လည်း အားလုံးကို ကျွန်ုပ်စိတ်တွင် မှတ်မိ လေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လျင်မြန်နိုင်သမျှ လျင်မြန်စွာ ထမင်းဆိုင်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်ထွက်သွားသည်မှာ မကြာလှသော်လည်း ပြန်ရောက်လာ သောအခါတွင် ထမင်းဆိုင်ကလေးမှာ အတော်အတန် စည်ကားလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်တံခါးဝတွင် သူစိမ်း ၃ ယောက်ရပ်နေ၏။ ၎င်းတို့မှာ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းသူများဖြစ်ပြီးလျှင် လက်နက်များလည်း အပြည့်အစုံ တပ် ဆင်ထားလေသည်။ မြင်း ၄-၅ ကောင်လည်း ဝန်စည်စလယ်များနှင့် ဆိုင် တံခါးအနီးတွင် ရှိနေ၏။

ထိုသူများအနက် တစ်ယောက်မှာ ဆိုင်ရှင်အား ဂျုံစပါးများ အမြဲ ရောင်းချသော ကုန်သည်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

ဆိုင်ရှင်၏ မျက်နှာမှာ ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်များကို စိတ်မလုံ သကဲ့သို့ ရှိနေဟန်တူ၏။ ညစာစားချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် ယမန်ညက မဒမ်ကိုချီဖိုရက်နှင့် အတူရှိနေသော သူသည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဒီကိုချီဖိုရက်၏ အိမ်သို့ ဝင်ရောက်ရန် နီးစပ်သည့် အကြံအစည် များကို စိတ်ကူးကြံစည်ရတော့၏။ ယခုမှ မကြံစည်လျှင် နောင်အခွင့်အရေး ရတော့မည်မဟုတ်ချေ။

ညစာစားပွဲ၌ ဝိုင်း၍ ထိုင်မိကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က အလွန်ပျော် တတ်သော လူတစ်ယောက်၏ လေသံဖြင့် ဝိုင်းအရက် ၃ ပုလင်း ထပ်၍မှာ လိုက်ပြီးလျှင် စားပွဲတွင် ရှိသမျှ လူများအား သောက်စေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် လည်း အာသွက်သွက်နှင့် စကားကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောပြီးလျှင် နိုင်ငံ ရေးဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း စကားဦးလှည့်၍ လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဟယူး

၂၀ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

ဂျိုးနော့များဘက်မှ အရမ်းမဲ့ ထောက်ခံ ပြောဆိုလျက်ရှိရာ ဆိုင်ရှင်မှာ မခံမရပ် နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

ကုန်သည်များကား ကာဒီနယ်ရစ်ချလူးအား ကြည်ညိုသူများဖြစ် လေရာ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် ဒေါသထွက်လျက်ရှိနေကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်က ဤမျှ နှင့် မရပ်သေးချေ။ အရက်တစ်ခွက် ဝင်လိုက်တိုင်း တစ်ခွန်းမျှ တိုး၍ပြော လိုက်ပြန်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက် လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ကိုင်း . . . သောက်ကြ၊ ကျုပ်တို့ ဆုတောင်းရမယ်ဗျို့၊ ကာဒီနယ် ပျက်စီး၍ သူ့ကို မုန်းတီးသူမှန်သမျှ အသက်ရာကျော်ရှည်ပါစေ’

သူစိမ်းတစ်ယောက်က . . .

‘ကျုပ် ဒီလိုဆုတောင်းပြီး မသောက်နိုင်ဘူး’

ထိုသူသည် ဒေါသဖြင့် နေရာမှခုန်၍ ထလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်

က . . .

‘ဒါ ဘာလုပ်တာလဲဗျ . . . ဒီလူ ကျုပ်ဆုတောင်းတာကို မရိုမသေ လုပ်တာပဲ’

‘မသောက်ဘူး . . . ကျုပ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသောက်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသဘောကျအောင် ဆုတောင်းပြီး သောက်ကြမယ်၊ အော်လင်အမတ်ကြီး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ၊ ဘုရင်အဖြစ်သို့ မကြာ ခင် ရောက်ပါစေ၊ ကိုင်း သောက်လိုက်ကြစို့’

* * *

[၃]

ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဆုံးစကားများသည် ဧည့်သည်များအား ယခင်
ကထက် ပို၍ ဒေါသဖြစ်စေ၏။ ဂျုံရောင်းသောကုန်သည် သည် စားပွဲကို
လက်ဝါးဖြင့် ပြင်းစွာထုလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘တော်လောက်ပြီဗျို့ . . . တော်လောက်ပြီ၊ ဒီလို ခင်ဗျား ရဲရဲဝံ့
ပြောတာတော့ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ’

ထို့နောက် သူသည် ထမင်းဆိုင်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင်
‘ဒီလို သစ္စာဖောက်မျိုး ကျုပ်တို့လူက ဆိုင်မှာ လက်ခံပြီး ကျွေးထား
သကဲ့သို့ . . .’

ထိုအချိန်၌ တစ်ဝိုင်းလုံး ရုတ်ရုတ်ရက်ရက် ဖြစ်ကာ ဟစ်အော်ဆူ
ညံ့သံများ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိရာ ဆိုင်ရှင်သည် ဂမူးရှူးထိုးနှင့် စားပွဲကို ကျွန်ုပ်
အပေါ်သို့ အလျားလိုက်မှောက်၍ ချလိုက်လေ၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမက မီးခွက်
ကို ဆွဲယူထားလိုက်သဖြင့်သာ မီးလောင်ခြင်းမှ သက်သာရာ ရလေသည်။
ဤသို့ဖြစ်မည်ကို အစကနဦးကပင် ကျွန်ုပ်တွက်ပြီးဖြစ်၏။

စားပွဲအောက်၌ ကျွန်ုပ် ပိနေသောအခါ ဆိုင်ရှင်သည် အနီးရှိရာ
လက်နက်တစ်ခုနှင့် ကျွန်ုပ်အား ရိုက်လိုက်၏။ ကုန်သည်များလည်း ဝိုင်း၍

ရယ်မောလျက် ရှိကြရာ . . . တစ်ယောက်ကမူ ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင် သည့်ဟန်ဖြင့် . . .

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ အော်လင်အမတ်ကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေဆို . . .’

ဤမျှလောက်ဆိုလျှင် တော်လောက်ပြီဟု ကျွန်ုပ်လည်း စားပွဲ အောက်မှ ကုန်း၍ထလိုက်လေ၏။ သို့သော် ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်သည် ဓားကို မထုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် စိတ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍ အနီးရှိ ခွေးခြေ တစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်အား နားသယ်ကို တစ်ချက်မျှ လွှဲ၍ရိုက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ခွေးခြေကို တအားမြှောက် လိုက်ကာ . . .

‘ကိုင်း . . . လာခဲ့ကြစမ်း လူမိုက်တွေ၊ မင်းတို့စားဖို့နဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ကာဒီနယ်အတွက် သဖန်းသီးတစ်လုံးစီ ပေးလိုက်မယ်’

ထိုအခါ မျက်နှာနီနီနှင့် ကုန်သည်က သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီးလျှင်

‘ကိုင်းကွယ် . . . ဒီလောက်အပြောကြီးတဲ့ အကောင်တော့ တစ်မိနစ် အတွင်း သေစေရမပေါ့’

ဟု ပြောဆိုကာ ဓားကြီးကို ဝင့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပြေး ဝင်လာလေ၏။ သို့သော် သူ၏ ဒုတိယမြောက်ဓားချက်ကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ရူးသွပ်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ထိုသူကို ဝင်၍ နှပန်းလုံးလေ၏။

ထိုအခါ အခြားကုန်သည်များသည် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝိုင်း၍ ဖိနှိပ်လျက်ရှိကြရာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမက တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် ပုရွက်ဆိတ်များသည် ယင်ကောင်ကို ဝိုင်းအံ့ချီမသကဲ့သို့ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား တံခါးဆီသို့ အတင်းဆွဲယူသွားပြီးလျှင် အပြင်သို့ တွန်းထုတ်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို အတွင်းမှ ဂလန့်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသမပြေသည့်ဟန်ဖြင့် တံခါးကို အပြင်မှ အတင်းကန်ကြောက် ရိုက်ပုတ်လျက် ရှိနေသေး၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ထိုင်ကာ တစ်ခဏမျှ အပန်းဖြေပြီးနောက် ကိုချီဖိုရက်၏ တောစခန်း အိမ်ကလေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာသို့ သွားရာ ရွာလမ်းကလေးကိုကား တွေ့ပါ၏။ သို့သော် တောစပ်သို့ ရောက်သောအခါ

အလွန်မှောင်၍လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကား မျက်စိလည်လျက် ရှိနေတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်များသည်လည်း ဆူးများနှင့်ညီကာ ပေါက်ပြဲစုတ်ပြတ်လျက် ရှိကုန်၏။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် ယခင်က ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးသော တံတားကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့သဖြင့် အိမ်ကလေးဆီမှ မီးရောင်တလက်လက် မြင်ရလေရာ မြက်ခင်းကို ဖြတ်သွားရန်ကား လွယ်ကူလှတော့၏။ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည့်ပြင် အလွန်မောပန်းလှပြီဖြစ်ရကား၊ ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ မြေပေါ်သို့ တစ်ခါတည်းလဲကျသွားလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို အတန်ကြာခေါက်သော်လည်း အိမ်တွင်းမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။ နောက်တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ခပ်ဝေးဝေးမှ တံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်သံကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်လာလေသည်။

ထိုအသံက . . .

‘ဘယ်သူလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကျုပ် လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါဗျာ . . . ဒုက္ခရောက်လာလို့ ဘုရားသခင်မျက်နှာတော် ထောက်ထားပြီး တစ်ဆိတ် အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ပြုပါ။ အပြင်မှာ အေးတာနဲ့ သေရပါလိမ့်မယ်’

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ထိုအသံရှင်က . . .

‘ဒီကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ . . .’

‘ဘုရားသိပါတယ်ဗျာ . . .။ ထမင်းဆိုင်မှာ သူတို့က ကျုပ်ကို ရိုက်နှက်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်ကြတယ်ဗျာ . . . ဒါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်မိလျှောက်ရာ လျှောက်လာခဲ့တာ တောစပ်မှာ မျက်စိလည်သွားပြီး နောက်ဆုံး ဒီနေရာက မီးရောင်ကလေး တလက်လက် မြင်ရတာပါပဲ’

သို့ ပြောနေစဉ် တံခါး၏ အခြားဘက်မှ တီးတိုးရေရွတ်ပြောဆိုသံများကို ကြားရပြီးလျှင် တံခါးပွင့်သွားပြီးနောက် မီးရောင်တစ်ခု အပြင်သို့ တိုးထွက်လာ၏။ ထိုနောက် စုတ်သပ်သော အသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မီးရောင်ကို လက်ဖြင့်ကွယ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းသော လူတစ်ယောက်ကို မီးရောင်၌ မြင်လိုက်ရ၏။

၎င်းမှာ အလွန်အရပ်မြင့်၍ ကြုံလိုသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် အင်္ကျီတိုကလေးကို ဝတ်ထားလျက် မျက်နှာကား သာ၍ပင် ထူးဆန်းလှ၏။ နဖူးမှာ ပြောင်၍ အဝါရောင်ထွက်လျက်လည်းကောင်း၊ မေးရိုးကြီးများမှာ ရှေ့သို့ ငေါထွက်လျက်လည်းကောင်း၊ ပါးနှင့် မျက်တွင်းနှစ်ဖက်မှာ တွင်းကြီးများကဲ့သို့ ဟောက်လျက်လည်းကောင်း၊ မေးစေ့မှာ ချွန်ထွက်ကာ နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း သွေးမရှိသကဲ့သို့ ၎င်းရှိနေရာ အလုံးစုံခြုံ၍ ကြည့်သောအခါ လူသေနှင့် တူလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်က စိုက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူသည် တံခါးကို ချက်ချင်းပြန်၍ ပိတ်လိုက်မည်ပြုလေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား သူ့ထက် လျင်မြန်သဖြင့် အတွင်းသို့ ခြေတစ်ချောင်းသွင်းလိုက်လေပြီ။ သို့ရှိစဉ် သူ့နောက်မှ အသံတစ်သံ ကြားရ၏။

‘ကလွန် . . . ဟေ့ ကလွန် . . . နောက်ဆုတ်စမ်း ဆုတ်စမ်း၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား . . . မွန်ဆီယာ ဒဏ်ရာများ ရလာသလား’

မွန်ဆီယာ ခေါ်ခြင်းမှာ အင်္ဂလိပ်တွင် မစ္စတာကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားစွာ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

အသံမှာ မိန်းမသံဖြစ်၍ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ခပ်ရေးရေးမျှ မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်က ဦးညွှတ်၍ အရိုအသေပေးလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုမိန်းမအသံကို ကြားရုံနှင့် ကြောက်ရွံ့မိသလို ဖြစ်မိ၏။

မိန်းမအသံနှင့် . . .

‘ဒီအိမ်က လူတစ်ယောက်က ပြောလိုသိပါပြီ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင် အကဲခတ်လွဲသွားလို့ ဖြစ်ရတယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ . . . ဒါထက် ကျုပ်ကို တည်းခိုခွင့်ပြုပါ မဒမ်’

‘ဧည့်သည်တွေကို တည်းခိုခွင့်မပြုဖို့ အချိန်တော့ မရောက်သေးပါ’

ဘူးရှင်’

မိန်းကလေး၏ ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ ပြောလိုက်သောအသံသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျောရိုးကို စိမ့်၍သွားစေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်သူ၏အိမ်တွင်းသို့ ဥပါယ် တံမျဉ်ဖြင့် ဝင်ရောက်ခွင့်တောင်းမိသော ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထားယုတ်ညံ့မှုကိုပင် တွေး၍ရှက်မိ၏။ လက်ဦးအစကပင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအလုပ်ကို မနှစ်သက် ခဲ့ချေ။

သို့သော် . . . ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခါကသော်လည်းကောင်း၊ ယခုသော် လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲရွေးချယ်ခွင့် မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော် . . . ကျွန်ုပ်မှာ အကယ်ပင် မောပန်း၍လာခြင်း၊ ဒဏ်ရာရရှိ၍ လာခြင်းများကြောင့် ထိုပရိယာယ်များသည် သာ၍ပင် ယုတ္တိတန်လေသည်။

လူသေနှင့်တူသော မျက်နှာရှိသည့် တံခါးမှူး၊ ‘ကလွန်’တစ်ယောက် သာ ကျွန်ုပ်အား မသင်္ကာသကဲ့သို့ ရှိလေရာ သူ၏ သခင်မက အမိန့်ပေး လိုက်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်အား အိမ်ထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ ထိုမိန်းမက အခြားအစေခံတစ်ယောက်ကိုလည်း . . .

‘လူဝီကလဲ . . . ဒီက မိတ်ဆွေကိုကြည့်ပြီး ခေါ်သွားလိုက်ပါ၊ ဝှတ်ဒ်နိုက် မွန်ဆီယာ’

‘ဝှတ်ဒ်နိုက် မဒမ်’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်အစေခံနှစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက် ပါသွားရလေ၏။ စကြိုဆုံးသောအခါ တံခါးတစ်ခုကို တွေ့၍ သူတို့သည် ထိုတံခါးကို ဖွင့်ပြီးနောက် အတွင်းသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ၎င်းမှာ အခန်းလွတ် တစ်ခုဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်၌ပင် ခိုင်ခံ့သော သံချောင်းများဖြင့် ကာရန်ထား၏။ ဝါဖျော့ဖျော့မီးရောင်အောက်၌ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ အကျဉ်းထောင်ကလေးနှင့် တူလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က

‘ဒီအခန်းဟာ သိပ်မကောင်းပါဘူးဗျာ . . . ဒီပြင် အခန်း မရှိဘူး လား’

ထိုအခါ လူဝီသည် သူ့အဖော်အား ကြည့်လိုက်ရာ တံခါးမှူးက ဦးခေါင်းကို ရမ်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ စကားမပြောသလဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ လူဝီက . . .

အနုပညာများ

‘သူက အ၊နေတယ်’

‘အ၊တယ် ဟုတ်စ၊ ဒါပေမယ့် နားက အကြားသားပဲ’

‘နားရွက်ရှိတာကိုဗျ၊ ကြားတာပေါ့ . . . ၊ နို့ပေမယ့် သူ့မှာ လျှာ မရှိဘူး မွန်ဆီယာ’

‘အလိုလေး ဘုရား . . . ဘာကြောင့်လျှာမရှိရတာလဲဗျာ’

‘ရိုးတိုက်ပွဲမှာ တုန်းကပေါ့၊ သူက သူလျှိုတစ်ယောက်ဗျ၊ မြို့ကို အပ်ရတဲ့နေ့မှာ ဘုရင့်တပ်မတော်သားတွေက သူ့ကို ဖမ်းမိသွားတယ်၊ အသက် တော့ ချမ်းသာပေးပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လျှာကို ဖြတ်ပစ်ကြတယ်’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ’

သူတို့ထွက်သွားကြသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေ ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိ၏။ ယခင်က ကြံစည်ခဲ့သည့်အတိုင်း သူ၏ အိမ်တွင်းသို့ ကား ရောက်ချေပြီ၊ သို့သော် အိမ်ရှင်မ၏ ပွင့်လင်းဖော်ရွေသော အသံများကို လည်းကောင်း၊ စကားမပြောနိုင်သူ၏ မျက်လုံးများကိုလည်းကောင်း တစ်စုံစီမံ တွေးမိပြီးလျှင် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲရှိရာ အတန်ကြာသောအခါမှ မောပန်းလှ သဖြင့် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ လူဝီသည် ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရောက် ရှိနေလေပြီ။ အခန်းတံခါးကို ယမန်ညက အဘယ်ကြောင့် သော့ခတ်ထားရ သည်မှာ ကျွန်ုပ်က မေးသောအခါ ကလွန်မှာ ဤအခန်းကို သော့ပိတ်နေကျ ဖြစ်သဖြင့် အမှတ်မဲ့ ပိတ်ထားမိကြောင်း ပြောကြား၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ . . . ဒါထက် . . . မွန်ဆီယာ ဒီကို ဖိုချီရက်တော့ အိမ်မှာ မရှိဘူးမှတ်တယ်’

‘အိမ်မှာတော့ နေချင်တာပေါ့ မွန်ဆီယာရယ် . . . ၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းမညီညွတ်တဲ့အခါ တခြားမှာ သွားနေရတာပဲ၊ သူ ဒုက္ခရောက်နေ တယ်ဆိုတာ မွန်ဆီယာလဲ ကြားမှာပေါ့၊ သူ့မိန်းမဆိုတာလဲ စိတ်မချမ်းသာ ဘူး၊ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးဟာ သခင်မရှိတော့ တိတ်ဆိတ်နေတော့တာပဲ’

ကျွန်ုပ်လည်း ပါးနပ်သလောက် သူ့အား မေးမြန်းလျက်ရှိရာ အတော်ပင် ကျွန်ုပ်အလိုရှိသော သတင်းအစအနများ ရရှိခဲ့လေပြီ။ သူနှင့် ကလွန် အပြင် အခြား အသက်အရွယ်ကြီးသော အစေခံတစ်ယောက်ပါ မြင်းစောင်း များ၌ နေထိုင်ကြကြောင်း၊ ဒီကိုချီဖိုရက်၏ ဇနီးအပြင် ဒီကိုချီဖိုရက်၏ နှမ ‘မဒီမိုက်စလီ’ ရှိကြောင်း၊ ထို့ပြင် မိန်းမအစေခံ ၃ ယောက် အိမ်တွင် ရှိနေ

ကြောင်း သိရ၏။ ယင်းသည်ကား အိမ်ရှိလူ အားလုံးပင်တည်း။

အိပ်ခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ ၁၀ နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ လူဝီသည် စကြိုဝမှ ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြိုလျက် မဒမ်ဒီကိုချီဖိုရက် (ဒီကိုချီဖိုရက်၏ဇနီး) နှင့် မဒီမို့က်စလီ (ကိုချီဖိုရက်၏ နှမပျို) တို့သည် အိမ်ရှေ့နှင်းဆီခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဆုံလက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောကြားပြီးနောက် အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်သို့ ဖြတ်၍ ခေါ်သွားလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဧည့်ခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ တံခါးတစ်ခုလည်း ပွင့်လျက်ရှိရာ ၎င်းမှ နေရောင်ခြည်များသည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လျက်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း နေရောင်များ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသော နှင်းဆီခြံထဲသို့ ထိုတံခါးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ခြံအတွင်း၌ကား မိန်းမနှစ်ယောက်တို့သည် ခြံကို အလယ်မှ ဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း လမ်းလျှောက်ကာ ရှိနေကြလေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲလမ်းကလေး နံဘေးတွင် နှင်းဆီပင်များသည် လှပသော အပွင့်များဖြင့် ဝေသာစွာ ရှိနေကြပြီးလျှင် နေရောင်ခြည်မှာလည်း ၎င်းတို့ ရနံ့ဖြင့် သင်းယုံကြိုင်လှိုင်လျက် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဆုံရန် လာနေကြသည့် မိန်းမနှစ်ယောက်ကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတော့၏။

မဒီမို့က်စလီမှာ မျက်နှာနုပျို၍ မျက်နှာပေါက်လှပြီးလျှင် သူ၏ ယောက်ျားမဖြစ်သူ မဒမ်ကိုချီဖိုရက်ထက် အရပ်အနည်းငယ်နိမ့်၏။ ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာရှိသော်လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီးလျှင် စကားပြောသော အခါ၌ ဝမ်းနည်းဟန် အရိပ်အရောင်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိရာ မဒမ်ကသာ ဣန္ဒြေရစွာ ပြောဆိုလေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ကလည်း ပြန်၍ဦးညွတ်လေသည်။

မဒမ်က . . .

‘ဒါက ကျွန်မ ညီမလေးပဲ၊ ရှင့်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ မွန် ဆီယာ . . .’

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဒီဗာသီလို့ ခေါ်ပြီး ကျွန်တော်ဟာ နော်မန်ဒီ နယ်က အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်’

ဟု ဖြေလိုက်ရာ မဒမ်က . . .

၂၈ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

‘ဒီဗာသီတဲ့လား . . . ဒီနာမည်မျိုး ကျွန်မ မကြားဖူးပါဘူး . . .’

ဒီကိုဖိုချီရက်၏ ဇနီးသည် ပုန်ကန်တော်လှန်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ဘက်မှ ပါဝင်သည့် နာမည်များကို စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အတန်ငယ် ရနံ့မကင်းသကဲ့သို့ ကြည့်၍နေလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ‘ဒီလိုမသိတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရှင် အခုလို ထမင်းဆိုင်မှာ အချင်းများတဲ့ကိစ္စ မှာ မနာမကျင် မထိမခိုက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကိုတော့ အပြစ်တင်ချင်တာပဲ’

‘ကျွန်တော် ဒီလူကို အပြင်းအထန် နာကျင်အောင် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူးရှင် . . . ကျွန်မတို့ဟာ အခု အင်မတန် ဂုဏ်နိမ့်ပြီး နေတယ်မဟုတ်လား . . . အစိုးရကလဲ ကျွန်မတို့အပေါ် တစ်ဖက် သတ် မကောင်းထင်ပြီး ကျွန်မတို့ အရိပ်အကဲပဲ ကြည့်နေတယ်၊ ဒီတော့ အခု လို ဘာမဟုတ်တဲ့ အပြစ်ကလေးကစပြီး မီးလောင်မှာ စိုးရတယ်၊ ရွာကိုလာ ပြီး စစ်တပ်နဲ့ ဝိုင်းချင်ဝိုင်းမယ်၊ ကျွန်မတို့ဆီက ပစ္စည်းတွေသိမ်းရင် သိမ်း မယ်၊ သူတို့ထင်သလို လုပ်နိုင်တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ရှင် နည်းနည်းမှ မစဉ်းစားမိဘူးထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါရဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီဟာတွေ မစဉ်းစားမိဘူး . . .’

‘ကိုင်းလေ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့ . . . ၊ လူဆိုတာ မစဉ်းစားရင် နောက်တော့ ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ် . . . ကျွန်မတို့နဲ့ အတူနေတဲ့အခိုက် တစ် ဆိတ် သတိထားစေချင်တယ်၊ ရှင် ဒီကိုလာတာ ဘာကြောင့်လာတယ်၊ ဘယ် လိုအကြံရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မတို့ မသိဘူး၊ သိလဲ မသိချင်ဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ဘက်ကဆိုရင် တော်ပါပြီ . . . ဒီအိမ်ကလဲ . . . ရှင် ပျော်သမျှတော့ လက်ခံပါတယ်’

‘မဒမ်’

ဤမျှသာ ခေါ်နိုင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မှာ ဆက်လက်ပြောရန် စကား ရှာမရသဖြင့် ရပ်လိုက်၏။ လှပသော နှင်းဆီခြံကြီးနှင့်တကွ ဆိတ်ငြိမ်သော အိမ်ကြီးကို စဉ်းစားမိ၏။ မိန်းမပျိုများ၏ ဖေါ်ရွှေခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာ မေးခွန်း မထုတ်ဘဲ ယုံကြည်ခြင်း စသော သူတို့၏ မြင့်မြတ်သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖုံးကွယ်၍ မထား

နိုင်ချေ။

‘ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်း လုံလောက်အောင် ပြန်ပြောဖို့ ကျွန်တော့်မှာ စကားလုံး ရှာမတွေ့ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒါထက် ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာထားကို မမြင်စေရန် ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ရာ မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်လည်း ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာ ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း နှင်းဆီချုံတန်းကို ကွယ်ပြီးလျှင် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်ကူးကြံစည်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဒီကိုချိုဖိုရက်၏ အိမ်တွင်းသို့ကား ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ သို့သော် ရှေ့တွင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပေမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်အား အလွယ်တကူနှင့် ယုံကြည်ရှာသည့် ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ထောက်ထားကာ သစ္စာဖောက်ရမည်လော၊ ဤနေရာသည်ကား ကာဒီနယ်၏ တန်ခိုးအာဏာသည်လည်းကောင်း၊ ဘုရင်၏ ဥပဒေသည်လည်းကောင်း ရောက်သောနေရာမဟုတ်၊ သူပုန်ရန်သည် အခြားနေရာများတွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်ပါလျက် ဤနေရာ၌သာ အတွင်းမီးတောက်ကာ အခဲမကြေဖြစ်နေ၏။

မဒမ်ကိုချိုဖိုရက်၏ သန့်စင်သော စေတနာ သဒ္ဓါတရားသည်လည်းကောင်း၊ သူ၏ နှမတော်သူ မဒီမိုက်စလီ၏ ယုယကြင်နာသော အပြုအမူတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဤသည်တို့ကို လွန်ဆန်ကာ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ပြုရပါအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်သည် ကာဒီနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အား ရန်စသဖြင့် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရသော အင်္ဂလိပ်ကောင်ကိုလည်းကောင်း စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်ကျိန်ဆဲမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်သဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်မိရာ နေ့အချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူသေမျက်နှာနှင့် ပို၍တူသော ကလွန်၏ မျက်နှာကို မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က ကလွန်အား နံနက်စာအသင့်ရှိမရှိ မေးသည်တွင် ကလွန်က ဦးခေါင်းကို ညိတ်ပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် နံနက်စာစားပွဲတွင် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်၍စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေရာ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ပရမ်းပတာဖြစ်နေသော ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်

၃၀ ~~ကျွန်းပြာများ~~

လေသည်။ ကုလားထိုင်၌ ကျွန်ုပ်ဝင်ထိုင်သောအခါ မဒီမြို့က်စလီက . . .

‘ဒါဖြင့် ကလွန်ပြောတာကို ရှင် နားအလည်သားပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒီလူကို ကြည့်ရတာ ကြောက်စရာပဲ နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကြောက်စရာဆိုလဲ ဟုတ်တာပေါ့ . . .၊ ခမြာ ဒုက္ခသည် ပါ၊ ပြီးတော့ ခံရတာကလဲ . . . ကျွန်မတို့အတွက်ပဲရှင့်၊ တခြားကိစ္စကြောင့် ခံရတယ်ဆိုရင်လဲ ကိစ္စမရှိလှဘူး၊ တကယ်ဆိုတော့ သူလျှိုဆိုတာလဲ . . . လိုအပ်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့နဲ့ ဘယ်သူမှ မဆက်ဆံချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သစ္စာဖောက်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပါပဲ’

ကျွန်ုပ်မှာ ခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲဖြစ်၍ သွား၏။

မြို့က်စလီက . . .

‘နာပုလင်းယူခဲ့ပါ လူဝီ၊ ဒီက မွန်ဆီယာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး’

ဟု ပြောလိုက်ရာ . . . ကျွန်ုပ်က

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ . . . ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုကြောင့် မကြာမကြာ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ် . . . အခု သက်သာသွားပါပြီ’

* * *

[၄]

အတိအလင်းပြောရမည်ဆိုသော် ဦးခေါင်းထဲမှ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားခြင်း မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာဟောင်းကြောင့်မဟုတ်ဘဲ မိန်းမပျို၏ ထိရောက်စူးရှ လှသော စကားများကြောင့်သာ ဖြစ်လေသည်။ မိန်းမပျိုနှင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဝါဒချင်း မတူ၊ အကြံအစည်ချင်းမတူ၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းမတူ ရှိနေရကား . . . ကျွန်ုပ်တို့ မှာ စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ နေရသော်လည်း၊ ပင်လယ်ကြီးတစ်ခု ခြား၍ နေဘိသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

ထိုအချိန်၌ ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်သည်လည်းကောင်း၊ ပန်းရနံ့ တို့ဖြင့် ကြိုင်လှိုင်သည့် လေပြေသည်လည်းကောင်း၊ ပြတင်းတံခါးများမှ ဝင် ရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကာယများနှင့်တကွ ဖြူစင်သော စားပွဲခင်း၊ ပြောင် လက်သော ကြွေထည်များပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ပက်ဖြန်းကျရောက်လျက် ရှိကုန်၏။

နေ့လည်ကြောင်တောင်၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်စပြု၍ နေ၏။ ဇာတန်ပျော်ပွဲရုံကစားဝိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ် ခဲ့ရသည့် အကြောင်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်ခဲ့သော နေရာများကိုလည်းကောင်း၊ ထမင်းဆိုင်၌ ဖြစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းများကိုလည်း ကောင်း တရားရေးမြင်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအတွင်းဖြစ်စဉ်ကို ကျွန်ုပ်

သည် အပြင်မှနေ၍ စိတ်ကူးဖြင့် . . . ကြည့်နေမိ၏။ အရာရာကို နှိုင်းချိန်စဉ်း စားလျက် တစ်နေ့ တစ်ရက်မျှသော နာမည်ကျော်ကြားမှုသည် တစ်သက် ပတ်လုံး စည်းစိမ်ဖြင့် အေးချမ်းပေါ့ဆစွာ နေရခြင်းထက် ပို၍ ကောင်းသည်ဟု ထင်မိ၏။

ဒီကိုချီဖိုရက်အိမ်၌ တည်းခိုနေထိုင်စဉ် စားပွဲတွင် စားသောက်တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို အမှတ်ရလျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိန်းကလေးများမှာ အနေအထိုင်ချင်း နီးစပ်ပါလျက် ဘဝချင်း များစွာကွာခြားလျက်ရှိသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်သည် တန့်န့် အမှတ်ရ၍နေ၏။ ဤကဲ့သို့ အမှတ်ရခြင်းများသည် ဤနေရာသို့ လာရောက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ မူလရည်ရွယ်ချက်ကို အားဖြည့်၍မပေးဘဲ တဖြည်းဖြည်း အင်အားယုတ်လျော့စေ၏။

စတုတ္ထမြောက်သောနေ့၌ နေ့စဉ် နေထိုင်လျက်ရှိသော ဘဝဖြစ်စဉ်ကို လွန်ဆန်၍ အထူးတလည် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကြောင်းတစ်ခု ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ၏။ မဒမ်နှင့် မဒီမိုက်စလီတို့သည် ကလွန်နှင့်အတူ ဥယျာဉ်ထဲတွင် တစ်နာရီခန့်မျှ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိရာမှ မဒီမိုက်စလီသည် တစ်ယောက်တည်း ငို၍ပြန်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

မဒမ်သည် ဥယျာဉ်ထဲ၌ ကလွန်နှင့်အတူ ခါတိုင်းထက် ကြာမြင့်စွာ နေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီးလျှင် ပျောက်၍သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချက်များကို သံသယဖြစ်၍လာပြီးလျှင် မြင်းစောင်းများဆီသို့ အခြားသူများ မမြင်အောင် တိတ်တဆိတ် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်နောက်ဖေးရှိ တောစပ်မှ လျှောက်၍ ချောင်းကို ကျော်ဖြတ်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော ကျွန်ုပ်သည် ရွာဆီသို့သွားသော လမ်းအတိုင်းလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့ မနီးမဝေးတွင် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်၍သွားနေသော ကလွန်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုနေရာများတွင် အပေါ်မှ သစ်ပင်များ အုပ်၍နေသဖြင့် နေရောင်သည် မြေပေါ်သို့ ပြောက်တိပြောက်ကြား ကျရောက်လျက်ရှိ၏။ နေရာမှာ အလွန်ဆိတ်ငြိမ်ပြီးလျှင် အခြား လူသူလေးပါးဟူ၍ အစအနမျှ မမြင်ရချေ။ ထူးဆန်းပုံမှာ ကလွန်သည် မြေပေါ်သို့ စိုက်၍ကြည့်သွားရာမှ လက်ဝဲ လက်ျာသို့ မှန်မှန်ကြီး ကြည့်၍သွားနေပြီးလျှင် လမ်းတွင် မြက်ဖုတ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်စေ၊ မြေပုံကလေးတစ်ခုဖြစ်စေ တွေ့ရှိက သတိကြီးစွာဖြင့် ဖယ်ရှား၍ သွား သည်ကို မြင်ရ၏။

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်နောက်သို့ လိုက်နေသည်မှာ ထင်ရှား၏။ သို့သော် မည်သူ့နောက်သို့ လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသနည်း၊ ဤကိစ္စမှာ ဒီကိုချီဖိုရက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ မပတ်သက်က ကျွန်ုပ်အတွက် လုံးဝ စိတ်ဝင်စားရန် မဟုတ်ချေ။ ရွာနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ ကလွန်သည် ရွာဆီသို့ ယခင်ကထက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားသောကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်သို့ ဆက်လက်မလိုက်တော့ဘဲ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်၍နေသော မဒမ်ကို တွေ့ရ၍ သူ့ပျောက်သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မိခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်းသိရ၏။ သို့သော် သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေဟန်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စကားပြောနေရာမှ ကလွန် ဝင်လာလျှင်လာခြင်း ကျွန်ုပ်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ကလွန်ကို ဆီးကြိုတွေ့ဆုံရန် ထွက်သွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မအံ့ဩတော့ချေ။ ဤကား တစ်စုံတစ်ခုပင် ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့သော် မစွတာ ဒီကိုချီဖိုရက်နှင့် မည်သို့ သက်ဆိုင်လေသနည်း၊ ကျွန်ုပ် မသိချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံးပင် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းမလာဘဲ မဒီဗျိုက်စလီမှာ နေထိုင်မကောင်း ရှိနေသည်ဟု ကြားရ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စားပွဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းရိစွာ စားသောက်ရ၏။

ထိုနေ့မှာ နေသာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၍ နှင်းဆီပင်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသော ဥယျာဉ်ကလေးမှာ ယခင်နေ့များထက် ပို၍သာယာသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကျွန်ုပ်ထိုင်နေကျ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားလျက်ရှိ၏။ ပါရစ်မြို့တော်မှ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တနင်္ဂနွေ ၂ ပတ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း ၂ လခန့် စိတ်ထဲတွင် ထင်မိ၏။

သို့ရှိစဉ် မဒမ်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးနောက် တောစပ်ဆီသို့ ထွက်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်သို့ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်ရန် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချုံပုတ်များကိုခိုကာ မဒမ်လျှောက်၍သွားသော တောအုပ်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လိုက်သွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ကား ခြေလမ်းကလေး တစ်ခုကို တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် မဒမ်၏ ဂါဝန်သည် လေပြေတွင် တိုက်ခတ်လွင့်ပါလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ သူ့နောက်မှ ကျွန်ုပ်လိုက်ပါလာကြောင်း မသိစေရန်၊ သစ်ပင်များ ချုံပုတ်များကို သတိကြီးစွာဖြင့် ကာကွယ်ပုန်းလှိုးကာ လိုက်ပါရလေ၏။ သူသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် နောက်သို့ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သေး၏။ သို့သော် နောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရသဖြင့် ရှေ့သို့သာ လျင်မြန်စွာ သွားလျက် ရှိလေသည်။

ထို့နောက် လမ်းကျယ်ကွင်းပြင်တစ်ခုသို့ ရောက်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ သူမြင်သွားမည်စိုးသဖြင့် ဆက်လက် မလိုက်ဝံ့ဘဲ ရှိလေသည်။ ကွင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီးနောက် သူသည် လကျာဘက်သို့ တည့်တည့်ချိုးဝင်သွားရာ မမြင်ရတော့ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆက်လက်စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် သူချိုးဝင်သွားသောလမ်းဆီသို့ တတ်နိုင်သမျှ ခြေကိုဖော့၍ နင်းကာ ဆက်လိုက် လိုက်သွားလေ၏။

ကိုက် ၅၀ ခန့်မျှ သွားမိသောအခါ ထိုလမ်းနှင့်ယှဉ်လျက် အခြားလမ်းမှကလေးတစ်ခု တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရာ မြေမှာ အတန်ငယ် နိမ့်ဆင်းသွား၍ ကျွန်ုပ် ရှေ့ခြေလှမ်း ၁၅၀ ခန့် အကွာတွင် ချုံများကို ကွေ့ကောက်ကာ ဂါဝန်ကလေး တဖားဖားနှင့် သွားနေသော မဒမ်ကို မြင်ရလေ၏။

ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေပြီးနောက် ထောင့်ချိုးတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့ဩလျက် ဆက်လက်လိုက်ပြန်လေသည်။

ထိုနေရာ၌ လမ်းကလေးများမှာ အတော်အတန် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိရာ မဒမ်သည် ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ချည်တစ်ခါ ညာဘက်သို့ ကွေ့ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် သွားနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှ သူ မမြင်အောင် လိုက်နေသည်မှာ တစ်နာရီနီးပါးပင် ကြာရှိတော့၏။

နေမင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလျက်ရှိရာ . . . မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသောနေရာ၌ မြင်ရသော ဖြူဖွေးသော တောင်ထွတ်များသည် နှင်းဆီသွေးကဲ့သို့ ဖြစ်၍လာ၏။ မဒမ်သည် လမ်းချိုးကလေးတစ်ခုကို ကွေ့သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခေတ္တမျှ စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ဆက်လက်လိုက်ပြန်

လေ၏။ သို့သော် ထိုလမ်းကွေ့ကို ကျော်မိသော ခဏ၌ပင် ကျွန်ုပ်မှာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍နေလေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား လှည့်ဖြားခဲ့ချေပြီ။ ရုတ်ချည်းပင် ကျွန်ုပ် အလိမ်ခံရပြီဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိ၏။ သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် သွေးမရှိ သကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ပြစ်တင်လိုသော မျက်နှာ ရှိ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီလျက်ရှိနေပြီးလျှင် သူ၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသ၏အရှိန်ဖြင့် မီးပွင့်လှမတတ် ရှိနေလေသည်။

‘ရှင် သူလျှို . . . ရှင်ခွေး၊ ဒါ အမျိုးကောင်းသားတဲ့လားရှင်၊ ဘုရား ဘုရား . . . ဒါနဲ့များ ကျွန်မတို့ဘက်ကလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ရှင်သာ တကယ် ကျွန်မတို့ဘက်ကဖြစ်ရင် ဒီလိုလုပ်မတဲ့လား၊ ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ဒီအကြွေးကိုတော့ တစ်နေ့နေ့ ရှင် ဆပ်စေရမယ်ပေါ့’

မိန်းကလေး၏ စကားလုံးတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ ကြာပွတ်ဖြင့် တစ်ချက် ရိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ စူးရှခံပြင်းလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝူးဝါးပြန်ပြော လိုက်သေး၏။

သို့သော် မည်သည့်စကားကို ပြောမိသည်မသိချေ။ သူ ပြော လိုက်သောစကားများမှာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို မီးနှင့်မြိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့၏။

‘ရှင် အကြံသမား . . . ရှင် သစ္စာဖောက် . . . မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိမ်လို့ရမယ် ရှင်ထင်သလား . . . အခုတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် အလိမ်မိနေပါပြီ ကော’

‘တော်ပါ မဒမ်’

‘ကျွန်မ မဒမ်မဟုတ်ပါဘူး၊ မဒမ်ကိုချီဖိုရက်က ဒီကနေ့ညနေ သူ့ ယောက်ျားနဲ့တွေ့ရအောင် သွားနေတယ်၊ သိလား’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မဒမ်ဒီကိုချီဖိုရက် မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . ဘယ်တုန်းက ဟုတ်တယ်လို့ ကျွန်မက ပြောဖူးလို့လဲ၊ ကျွန်မက မဒီမြိုက်စလီ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအနေနဲ့ အခု ကတည်းကစပြီး မိတ်ဆွေအဖြစ်က ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ကျွန်မကို အသိအကျွမ်းအဖြစ်နဲ့ စကားပြောမယ်များတော့ မကြံနဲ့၊ ကြံရင် မြင်းထိန်းတွေက ရှင်ကို ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်ပြီးသားပဲ၊ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျွန်မ

၃၆ ~~အနုပညာများ~~

တို့အိမ်ကို အိမ်ရိပ်တောင် မနင်းနဲ့တော့၊ ရှင် သွား . . . သွား သူရဲဘောကြောင်
တဲ့လူ သူလျှို'

ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လှန်မပြောနိုင်မီ သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေရာမှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းမဲ့စွာ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်
သွားလေ၏။

* * *

[၅]

ကျွန်ုပ်သည် မိန်းမတစ်ယောက်၏ အနပ် ခံရချေပြီ။ သို့သော် စိတ်
ထဲ၌ကား မကြေသေးချေ။ အခြားယောက်ျားတစ်ယောက် မလုပ်သည့် အပြု
အမူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်မိလေသလော၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၎င်းအား တစ်
နေ့နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ ဒူးထောက်၍ တောင်းပန်ရသည့် အခြေသို့ ရောက်စေ
အံ့ဟု စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။

ဒေါသထွက်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ရှက်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလျက်ရှိရာ တစ်နာရီခန့်ကြာမှ စိတ်ကို ကောင်း
စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်တော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ရာ ထိုနေရာ၌
လမ်းကြားကလေးများမှာ လွန်စွာ များပြားသည့်ပြင် မှောင်၍လည်း နေပြီဖြစ်၍
လမ်းမှား၍နေတော့၏။ အတန်ကြာလတ်သော် မီးရောင်တလက်လက် မြင်ရ
သဖြင့် ထိုနေရာသို့ မှန်းဆလိုက်သွားရာ ၎င်းမှာ ဂရင်းပစ်လာ ထမင်းဆိုင်
ကလေးမှ မီးရောင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကို သွား၍ခေါက်လေရာ ဆိုင်ရှင်၏
အသံဖြင့် . . .

‘ဝင်ခဲ့လေ၊ မွန်ဆီယာ’
‘ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မျှော်နေသလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဒီအချိန်လောက်တော့ ရောက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ အသိသားပဲ’

‘မဒီမိုက်စလီက ကျုပ်လာမယ့်အကြောင်း ပြောပြီထင်တယ်’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဆိုင်ရှင်က သွားကိုဖြုလျက်

‘မဒီမိုက်စလီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မဒမ်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ’

ညစာကို မှာယူစားသောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း မီးဖိုအနီးသို့ သွားရောက်ခါ ဘွတ်ဖိနပ်ကို ချွတ်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရှိစဉ် ဆိုင်ရှင်သည် နောက်ဖေးတံခါးကို ဖွင့်၍ထွက်သဖြင့် အပြင်မှ လေအေးတစ်ချက် ဝင်၍လာ ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် တံခါးကို ထ၍ ပိတ်မည်ပြုလေ၏။

သို့သော် တံခါးကို မပိတ်ဖြစ်ဘဲ အပြင်၌ တစ်စုံတစ်ရာ မြင်ရသည် နှင့် အံ့ဩကာ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။ ဆိုင်၏နောက်ဖေးတွင် မီးအိမ်တစ် လုံးရှိ၍ ဆိုင်ရှင်၏မိန်းမသည် ထိုမီးအိမ်အနီးတွင် ထိုင်ကာ ၎င်း၏ လက်ဝဲ လက်ျာ၌ စုပုံထားသော အမှိုက်ပုံမှ အမှိုက်များကို ဆန်ကာဖြင့် ထပ်ကာထပ် ကာ ချလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်က ကျွန်ုပ်အိပ်ခဲ့ဖူးသော အထပ်ခိုးကလေးပေါ်သို့ တက်သွားရာ ယခင်ကထက် ပင် အံ့ဩမိပြန်၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသည့် ဒီကိုချီဖိုရက်၏ တောအိမ်တွင် ထားခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စည်းကလေးများမှာ အခန်းကလေး ထဲတွင် ပြန်ကြွလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ် လည်း ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူသိမ်းဆည်း၍ နေရတော့၏။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်သည် မောပန်းစွာနှင့်ပင် အိတ်တစ်ခုကို ဖွင့်၍ အထဲ မှ ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲယူလိုက်ရာ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ် သိမ်းဆည်း ထားခဲ့သော မိန်းမဆောင် ပေါင်ဒါအိတ်ကလေးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ထွက် ကျသွားလေ၏။ အိတ်ကလေးမှာ ကျွန်ုပ် ပထမရောက်သည့်ညက မဒီမိုက်စလီ ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိတ်ကလေးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအကြောင်းကို မေ့လျော့ ၍ပင် နေလေပြီ။

ထိုအိတ်ကလေးကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မဒီမိုက်စလီ၏ အကြောင်းကို သတိရမိ၍ ဒေါသထွက်ကာ အိတ်ကလေးကို အစိတ်စိတ် အမွှာ မွှာ ဆုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ အိတ်ကလေးအတွင်းမှ မာချောသော အရာ ကလေးတစ်ခုသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ထောက်ခနဲ ကျသွားပြီးလျှင် လွင့်စင်သွား

လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဒူးထောက်ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်မီးကို ကြမ်းပြင်နှင့် ကပ်၍ ရှာဖွေလေရာ ပဲစေ့လုံးခန့်ရှိ တောက်ပသော ကျောက်ကလေးတစ်လုံး ကို တွေ့ရ၏။

၎င်းအနီးတွင် အလားတူ ကျောက်ကလေး ၂ လုံးကိုလည်း ထပ်မံ တွေ့ရပြန်ရာ ယင်းတို့မှာ လက်ဝါးပေါ်၌ တင်၍ မီးရောင်၌ အသေအချာ ကြည့်ရှုသောအခါ အလွန် အရည်ကောင်းသော စိန်များဖြစ်၍နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထပ်မံရှာဖွေပြန်ရာ စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော အိတ်အစအန ကလေးများထဲတွင် စိန်အသေး (၆) လုံးကိုလည်းကောင်း၊ ပတ္တမြား (၂) လုံးကိုလည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အခြား စိန်ကြီး (၈) လုံးကိုလည်းကောင်း ထပ်မံတွေ့ရပြန်လေ၏။ စိန်များမှာ အလွန်အရည်ကောင်းသော ပထမတန်း စိန်များဖြစ်ရာ အားလုံး၏ တန်ဖိုးမှာ ကရောင်းဒဂါး ၁၅၀၀၀ ခန့် ရှိပေမည်။ ထိုထက်ပိုလျှင် ပိုပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းများကို မည်ကဲ့သို့ လုံခြုံစွာ ထုခွဲရောင်းချရ မည်ကို ရှေးဦးစွာ စိတ်ကူးမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း လုံခြုံစေရန် ၎င်းတို့ ကို ဘွတ်ဖိနပ်အတွင်းခံ အဝတ်ထဲတွင် သီချုပ်ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ထို ပစ္စည်းများမှာ မဒီမိုက်စလီ၏ ပေါင်ဒါထည့်သည့် အိတ်ပျော့ကလေးထဲသို့ မည်ကဲ့သို့ ရောက်၍နေသည်ကို စိတ်ကူး၍ကြည့်မိ၏။

ဤသို့စဉ်းစားသောအခါ ယခင်က အဖြစ်အပျက်များသည် တဖြည်း ဖြည်း ပေါ်၍လာတော့၏။ ကလွန်သည် ရွာနှင့် တောအိမ်စပ်ကြား လမ်းပေါ် တွင် လျှောက်၍ ရှာဖွေနေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးသည် အမှိုက်ပုံမှ အမှိုက်များကို သိမ်းယူကာ ဆန်ကာနှင့်ချ၍ ရှာဖွေနေခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ထိုအိတ်ကလေးကို ရှာဖွေနေခြင်း မှချဖြစ်ပေမည်။ တောအိမ် တွင် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက် မျက်နှာညှိုးငယ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည် မှာလည်း ထိုအိတ်ပျောက်ဆုံးမှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်။

တစ်ခဏချင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် အပ်ချည်အမျှင်တန်းသကဲ့သို့ လျှောက်၍တွေးမိ၏။ အိတ်ကလေးမှာ မဒီမိုက်စလီထံမှ ကျ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဒီကိုဖိုချီရက်သည် မြင်းနှင့် အရင်စလို ထွက်သွားစဉ်၊ အမှတ်မဲ့ ကျ၍ နေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ ပတ္တမြား ၂ လုံးနှင့် စိန်များမှာ အဓိကရ အဖိုးတန်၊ မိဘဘိုးဘွားများ၏ နောက်ဆုံး အမွေအနှစ်များဖြစ်၍ ဒီကိုဖိုချီရက် သည် အခြားတစ်မြို့သို့ သွားရောက်ထုခွဲရန် အကြံနှင့် လမ်းစားပြများ၏

ဘေးမှလည်း လုံခြုံစေရန် မိန်းမဆောင်အိတ်ကလေးထဲတွင် လျှို့ဝှက်၍ ယူသွားခြင်းဖြစ်ရမည်ပြင်၊ ထိုအိတ်ကလေး ပျောက်ဆုံးသည်ကို ရုတ်တရက် မသိသေးဘဲ နောက်မှသိသောကြောင့် အမြန်ပြန်လာခြင်းဖြစ်ရမည်။

ကျွန်ုပ်သည် လျှောက်၍စဉ်းစားလာလေလေ ဆက်စပ်၍ရသော အကြောင်းအရာများသည် သာ၍ ထင်ရှားလာလေလေ ဖြစ်တော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်ကား ဤအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို လက်ရှိ ပိုင်ချေပြီ။ ကရောင်းဒင်္ဂါး ၁၅,၀၀၀ သို့မဟုတ် ၂၀,၀၀၀ ဆိုသည်မှာ နည်းသောပစ္စည်း မဟုတ်ချေ။ နယ်ခြားကို ဖြတ်ကျော်ကာ စပိန်နိုင်ငံဘက်သို့ ကူး၍ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကိုပင် ရှာကြံရမည်လော . . . ဤကျောက်မျက်ရွဲများကို ကာဒီနယ်ထံသို့ ယူဆောင်သွားပြီးလျှင် ၎င်းတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ကို ဝယ်ယူရမည်လော . . . သို့မဟုတ် ပစ္စည်းများကို ထောင်ချောက်သဖွယ် အသုံးပြုကာ ဒီကိုဖိုချီရက်ကိုပင် ပြန်၍ ဖမ်းရမည်လော . . . ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးပေါက်မိ၏။

နံနက် ၅ နာရီထိုးလောက်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း အကြံတစ်ခုကို စိတ်ကူးရလေတော့၏။

မဒီမိုက်စလီသည် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် အနိုင်ရခဲ့၏။ မိန်းမတို့ ပရိယာယ်ကို အသုံးပြုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အား ခွေးတစ်ကောင်နှင့်ပင် နှိုင်းယှဉ်ကာ ရက်စက်စွာ ပြောဆိုခဲ့၏။ သူ၏ မြင်းထိန်းများအား ကျွန်ုပ်ကို ရိုက်စေမည် ဟုပင် ကြံ့ဝါးခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကြံစည်မည့် အကြံမှာ မည်မျှပင် ရက်စက်သည်၊ မည်မျှပင် အောက်ကျသည်ဆိုစေကာမူ သူ့အပေါ်တွင် နိုင်နင်းအောင် ကျွန်ုပ် ပြုလုပ်ရပေတော့မည်။

သို့သော် . . . ဤသို့ ပြုလုပ်ရန်မှာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့မှ အထမြောက်ပေမည်။ ခဲယဉ်းသော်လည်း စွန့်စားကြံစည်က မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဖြစ်ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကိုယူ၍ တစ်မိုင်ခန့် မြင်းစီးသွားပြီးနောက် တောထဲတွင် မြင်းကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် ချောင်းကူးတံတားကလေးရှိရာသို့ ပြန်လာပြီးနောက် ထိုမှနေ၍ မဒီမိုက်စလီအား နှင်းဆီခြံတွင်းသို့ ထွက်၍အလာကို စောင့်ဆိုင်းရသော် ကျွန်ုပ်၏ အကြံ အထမြောက်အောင်မြင်မည် ဟု အကြံပြုမိ၏။

သို့ရှိစဉ် အောက်မှ ဆိုင်ရှင်၏ ခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကုန်းနှီးနှင့် ကျွန်ုပ်၏အိတ်များကို ယူပြီးလျှင် အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

သို့သော် မြင်းစောင်းသို့ သွားရန် တံခါးကို ဖွင့်မိလျှင် ဖွင့်မိခြင်း ကျွန်ုပ်လည်း အံ့သြမိ၏။

လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လူ ၂ ယောက်တို့သည် မြင်း ၂ စီးနှင့် စောင့်နေကြရာ တစ်ယောက်မှာ ကလွန်ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆိုင်ရှင်အား အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ရာ ဆိုင်ရှင်က . . .

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းတဲ့ နေရာရောက်အောင် ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ဖို့ပဲ’

‘ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာဆိုင်လို့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်ပို့ရမှာလဲ၊ ကျုပ်က မလိုက်ရင်ကော’

‘မလိုက်ရင် တစ်ခု သေချာတာကတော့ နည်းနည်းကလေး ခင်ဗျား ငြင်းရင် ဒီမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းနားလည်ပြီးသားပဲ’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မရှိဘဲ ဓားရှည် ဓားမြှောင်သာ ရှိသဖြင့် သေနတ် လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် လူ ၂ ယောက်အား ခုခံသော်လည်း အကျိုးမရှိကြောင်း သိသည်နှင့် ငြိမ်၍နေလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို ကျွန်ုပ်အား စီးစေပြီးလျှင် လူ ၂ ယောက်နှင့် ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်အား ရွာပြင်သို့ ခေါ်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရွာပြင်သို့ ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လူသူနည်းပါးလှသော ရွာလမ်းတစ်လျှောက်မှ မြင်း များကို ဖြည်းညင်းစွာ စီးသွားကြ၍ ရွာမှထွက်ပြီးနောက် အောက်(ခံ)ရွာမှ ကျွန်ုပ် လာစဉ်က နားနေခဲ့သော တောင်ကုန်းကလေး ခြေရင်းလမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်၏ မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်း၍ ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် . . .

- ‘ဒီလမ်းကိုသွား ဟိုဘက်လမ်းမဟုတ်ဘူး’
- ‘အောက်(ခံ)ရွာကို သွားတဲ့လမ်း ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ’
- ‘အောက်(ခံ)ရွာကို ကျုပ်တို့မသွားဘူး’
- ‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုသွားမှာလဲ’
- ‘စပိန်နယ်စပ်ကို’
- ‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

၄၂ ~~အနုပညာများ~~

‘ဟိုမှာ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေရှိတယ်ဆို . . . ဟုတ်ပါတယ် ဟိုမှာ တော့ နယ်ခြားစားပြတွေ အင်မတန်ပေါတာပဲ၊ သူတို့လက်ကို ခင်ဗျာ့ အပ် လိုက်ရုံပေါ့ လွယ်ပါတယ်၊ ဟဲ . . . ဟဲ . . .’

မည်သို့မျှ ကျွန်ုပ် ပြန်၍မပြောနိုင်မီ ဆိုင်ရှင်က ဆက်လက်၍

‘တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်ပါရစေ . . . မွန်ဆီယာ၊ ခင်ဗျားဟာ အေး အေးသာသာ လိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ မျှော်လင့်တယ်ဗျ၊ ဒီလိုမှ မလိုက်ရင် ဒီထက်တိုတဲ့လမ်းကို ခင်ဗျားလိုက်ရလိမ့်မယ်၊ နားလည်လား၊ ကိုင်း . . . သွားပေတော့’

* * *

[၆]

၂ နာရီကျော်ကျော် ၃ နာရီနီးပါးမျှ မြင်းများကို နှင်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း အရှေ့နှင့်အနောက် တန်းလျက်ရှိသော ‘ပိရိနီ’ တောင်တန်းကြီးများကို ကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ တောင်တန်းကြီးများ၏ အခြားဘက်၌ကား စပိန်နိုင်ငံ တည်ရှိလေသည်။ ထိုသူများသည် ကျွန်ုပ်အား အကြမ်းမကိုင်ကြသေးသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်က ကလန်ကဆန် ပြုလုပ်လျှင်လည်း ဤလူသူပြတ်လပ်သော တောင်ကြားလမ်း၌ ကျွန်ုပ်၏ နောက်ကျောကို ကျည်ဆံတစ်လုံးနှစ်လုံးမျှ ထည့်သွင်းလိုက်မည် မလွဲတည်း။

သို့ဖြစ်ရကား ဤသို့ အေးအေးသာသာ မြင်းစီး၍ သွားရသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ အတော်အတန် ချမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ၎င်းတို့က ကျွန်ုပ်၏ သုန်မှုန်သောမျက်နှာကို ကြည့်၍လိုက်ကြစဉ် ကျွန်ုပ်ကမူ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း တစ်ခုခုကို ကြံဆောင်ရှာဖွေလျက် ရှိလေသည်။

သို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏လက်သည် အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော လိမ္မော်ရောင် ပေါင်ဒါအိတ်ကလေးကို နှိုက်မိ၍ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ပေါ်လာတော့၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အကြံကို အထမြောက်ရန် မြင်းများမော၍ နားနေသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရပေဦးမည်။

စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခုနံ့သေးသို့ ရောက်၍ ခေတ္တနားနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် စမ်းချောင်းသို့သွား၍ ရေသောက်ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် ကျောက် စရစ်ခဲကလေး သုံးလေးလုံးကို ပေါင်ဒါအိတ်ကလေး အပိုင်းအစများရှိသည့် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ အမှတ်မဲ့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ မြင်းပေါ်သို့ ပြန်၍ တက်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ပေါင်ဒါအိတ်အစုတ်ကလေး၏ အကြီး ဆုံးသော ကတ္တီပါစထဲတွင် ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးကို ထည့်၍ အသင့် ထုပ်ထားလေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် နံ့သေးချင်းယှဉ်ကာ မြင်းကို စီးလျက် ရှိရာ ကလွန်နှင့် အခြားသူတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ စီးနင်းလိုက်ပါ လာကြလေသည်။

ထမင်းဆိုင်ရှင်သည် နောက်က လူ ၂ ယောက်အား လှည့်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်ခဲနှင့်ထုပ်ထားသည့် အထုပ်ကလေးကို သူ မမြင်အောင် ပေါင်ပေါ်သို့တင်ကာ လက်နှင့်တောက်၍ ပစ်လိုက်ရာ ကတ္တီပါစကလေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ ၁၀ လှမ်းခန့်အကွာတွင် သွား၍ကျလေ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းဆိုင်ရှင်၏ မြင်းနံ့သေးကို ဖိနပ်ဦး နှင့် ထောက်လိုက်သဖြင့် မြင်းသည် လန့်၍ ပတပ်ရပ်လိုက်သည်တွင် သူသည် ဖင်ထိုင်ကျလှမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ သို့ရှိစဉ် သူသည် ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်သော ကတ္တီပါစကလေးကို သွား၍မြင်တော့၏။

‘အလို ဘုရားရေ ဒီဟာက ဘာလဲ’

ဟု ပြောကာ သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ကတ္တီပါစကလေးကို တအံ့ တဩ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ထိုအချိန်၌ ‘ကလွန်’ လည်း ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ကတ္တီပါစကလေးကို မြင်သောအခါ ဆွံ့အသူများ ထုံးစံအတိုင်း ဟစ်အော် လိုက်ပြီးနောက် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ဆိုင်ရှင်နှင့်ကလွန်သည် ကတ္တီပါစကလေးကို တစ်ယောက် တစ်လဲစီကိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြ လေသည်။ ကလွန်နှင့်ပါသော သူစိမ်းသာ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မြင်းပေါ်မှ မဆင်း ဘဲ ၎င်းတို့အပြုအမူကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်လည်း ဒုတိယ အစကလေးတစ်ခုကို ယခင်က နည်းတူ ပစ်လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ တတိယအစကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေတွေ့သကဲ့သို့ ညွှန် ပြလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ၎င်းတို့လည်း ဆက်လက်ရှာဖွေကြရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုအခါ ကလွန်အား ဆိုင်ရှင်က . . .

‘ငါတော့ ပြန်မှပဲဟေ့ . . . ဒီအကြောင်းကို သူတို့ သိမှဖြစ်မယ် ကွယံ၊ ကလွန် မင်းက အကျဉ်းသားကို ‘အင်တိုအင်’ နဲ့အတူ ထိန်းပြီး စောင့် ရှောက်သွားပေတော့ . . .’

‘ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .’

ကလွန်သည် ပါးစပ်မှ တဟင်းဟင်းအော်ကာ ဦးခေါင်းကိုလည်း ရမ်းလျက်ရှိလေသည်။

‘တယ်မိုက်တဲ့အကောင်ပဲ၊ မင်းမလိုက်ပါနဲ့၊ ငါချည်း ပြန်ပါ့မယ်၊ ပြီးတော့ အကျဉ်းသားကို အင်တိုအင်တစ်ယောက်ထဲ ထိန်းသွားလို့ မဖြစ် ဘူးကွဲ့ . . .’

‘ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . .’

ကလွန်ကား အလျှော့မပေးချေ။

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းရောငါရော နှစ်ယောက်စလုံး ပြန်မယ်၊ အကျဉ်း သားကို အင်တိုအင်တစ်ယောက်ထဲနဲ့ပဲ သွားပစေ၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တော့ မင့်တာဝန်ပဲနော် ကလွန် . . . ကိုင်း . . . မင့်ပစ္စတိုတွေ အင်တိုအင်ကို ပေးလိုက်’

ကလွန်သည် သူ၏သေနတ်များကို အင်တိုအင်လက်သို့ အပ်လိုက် ၏။ ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်က သူစိမ်းအား . . .

‘ဟေ့ အင်တိုအင် မင်းတစ်ယောက်ထဲ ခေါ်သွားပေတော့၊ သူ ထွက် ပြေးမယ်ကြံရင် ပစ်သာထည့်လိုက် ကြားလား’

‘ကောင်းပါပြီဆရာ’

ဆိုင်ရှင်နှင့် ကလွန်တို့လည်း နောက်သို့ လှည့်၍ ပြန်သွားကြလေ ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အင်တိုအင်နှင့်အတူ ဆက်လက်စီးသွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ် တွေးထင် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်းလည်း ဖြစ်လာလေပြီ။

အင်တိုအင်ကား လူညံ့တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ကျွန်ုပ် အား ယခင်ကထက် မသင်္ကာသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ပြီးလျှင် မြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ထက် အတန်ငယ် နောက်ချန်၍ စီး၏။ သေနတ်ကြီးကို မြင်းကုန်းနီး ပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထားပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်သည်လည်း သူ့လက်အနီး၌ အသင့်ရှိနေလေသည်။ ဤမျှလောက် အကွာအဝေး၌ သူ သည် ကျွန်ုပ်၏ကျောထဲသို့ ကျည်ဆံပစ်သွင်းရန် လွဲနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ စီးလာသောလမ်းမှာ ဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ တောင်ကြား လမ်း ကလေးတစ်ခုသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား ကျောက်ခဲနှင့် ကျောက်တုံး ကြီးများပေါများပြီးလျှင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုသည်လည်း ကျောက်တုံး များကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် ရှိလေရာ၊ တဝေါဝေါ တဟောဟောမြည်နေ သော ရေသံများဖြင့် ဆူညံစွာ ရှိနေလေ၏။

မကြာမီ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို အမိလိုက်လာရာ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းများ မှာ ခေါင်းချင်းယှဉ်လှမတတ် ရှိနေပြီဖြစ်ရာ၊ ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အကြံ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာထားကို မရိပ်မိစေရန် တေးချင်းတစ်ပုဒ်၏ အသွားကို လေချွန်လျက်ရှိလေ၏။

‘ဟေ့လူ . . . ဘာဖြစ်လို့ လေချွန်ရတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

‘ရှူး . . . တိတ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီနေရာ သိသလား’

‘မသိပေါင်’

‘သူရဲလက်ဝါးကပ်တိုင် တောင်ကြားလမ်းလို့ ခေါ်တယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာ ကြည့်လိုက်စမ်း’

ကျွန်ုပ်လည်း သူညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ တောင်ခါးပန်းတစ်ခု တွင် ကျောက်တုံး သုံးတုံးပေါ်၌ စိုက်ထူထားသော သစ်သားလက်ဝါးကပ် တိုင် သုံးတိုင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ သို့သော် သစ်သားများကား အချို့နေရာ တွင် ကျိုးပဲ့လျက် ရှိနေလေပြီ။

‘အဲဒါ ပထမက လက်ဝါးကပ်တိုင် အကောင်းတွေပေါ့ဗျာ၊ ရှေးက ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက စိုက်ထူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညမှာ စိုက်ပြီးတော့ နောက် တစ်နေ့ မနက်လဲကျရာ ခင်ဗျား အခုမြင်တဲ့အတိုင်း ကျိုးပဲ့ကုန်တာပဲ’

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ’

‘တယ်ခက်တဲ့လူပဲ . . . သူရဲက ချိုးပစ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ လာဗျာ မြန်မြန် . . . ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ ဘုရားသခင် စောင်မတော်မူပါ ခင်ဗျာ’
သေနတ်ကြီးသည် သူ၏ မြင်းကုန်းနီးဘေးမှ တွဲရရွဲ ကျလျက်ရှိ၏။
သူ၏အသံမှာ တုန်တုန်ရီရီရှိနေပြီးလျှင် မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူလျော်၍နေ၏။

သူသည် မည်မျှလောက် ကြောက်ရွံ့နေသနည်းဆိုပါမူ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ကြပ်ရသည့် ဝတ္တရားကိုပင် မေ့လျော့နေဟန်တူ၏။ ရေသံများကလည်း တဝေါဝေါရှိနေလေရာ အမှန်အားဖြင့်လည်း ကြောက်မည်ဆိုက ကြောက် လောက်သော နေရာတစ်ခုပေတည်း။ ထိုအချိန်၌ကား မြင်းနှစ်ကောင်တို့မှာ နံဘေးချင်း ယှဉ်လျက် ခေါင်းချင်းယှဉ်လျက် နှာခေါင်းချင်း ယှဉ်လျက်ရှိနေ ပြီဖြစ်ရာ သူ၏ခြေထောက်များပင် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်နှင့် ပွတ်သပ်မိလေ ၏။

ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို နှင်တော့မည်ကဲ့သို့ အောက်သို့ ကုန်းလိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ ကုန်းနီးဘေးတွင် လျော့တိလျော့ရဲ ကျလျက်ရှိသော သေနတ်ကို တစ်ခါတည်း အားကုန်ဆောင့်၍ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ ၂ စက္ကန့် အတွင်း၌ပင် သူ့အား သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ထားမိလေပြီ။ ဤမျှလောက် မပင် မပန်း ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါကမျှ မအောင်မြင်ခဲ့ဖူးချေ။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ကလည်းဆိုး၊ ကြောက်ကလည်းကြောက် ၍နေဟန်ရှိလေသည်။

သူက . . .

‘ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား ရူးသလား’

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘မရူးပါဘူး . . . အကောင်းပဲ . . . ဒါပေမယ့် ဒီနေရာကို ခင်ဗျား လိုပဲ ကျုပ်လဲ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျားမြင်းကို နောက်ပြန်လှည့်လိုက်’

သူသည် ကျွန်ုပ်၏အမိန့်ကို သိုးကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ နား ထောင်လေရာ သူ၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကိုမျှ သတိရဟန် မတူချေ။ သို့ နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လာခဲ့သော လမ်းအတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက် မှ သေနတ်နှင့်ချိန်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မိုင်ဝက်ခန့်မျှ သွားမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်လည်း သူ့အား ခေတ္တရပ် ရန် အမိန့်ပေးပြီးနောက် . . .

‘ခင်ဗျားခါးပတ်ကို ချွတ်ပြီး မြေကြီးပေါ်ပစ်ချလိုက်၊ ရိုးတီးယား တားများတော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့နော် . . . ပစ်ချလိုက်မယ် . . .’

သူသည် ခုခံရန်လည်းကောင်း၊ ထွက်ပြေးရန်လည်းကောင်း စိတ် အလျဉ်းမရှိသည့်ဟန်ဖြင့် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ပြောစကားကို နား ထောင်တော့၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ထိုးထားသော သူ၏ ခါးပတ်ကို ကောက်ယူ၍ ကျွန်ုပ်၏ခါးတွင် ပတ်ထားလိုက်လေ၏။ သို့သော် သေနတ်ပြောင်းကိုမူကား သူ့ဘက်သို့ အမြဲလှည့်ထားရန် သတိ မမေ့ချေ။

‘ကိုင်း . . . သွားပေတော့၊ အောက်(ခံ)ရွာကို သွားတဲ့ လမ်းဘက် ကိုလိုက်’

*

နောက်တစ်နေ့ ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အောက်(ခံ) ရွာသို့ သွားသည့်လမ်း ဆင်ခြေလျှောတစ်ဝက်ခန့်ကိုပင် ရောက်၍နေချေပြီ။ ထိုနေရာတွင် သူ့အား ကျွန်ုပ် လမ်းခွဲရန်ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် ၏အကြံမှာ ထိုသူရှေ့၌ အောက်(ခံ)ရွာဘက်သို့ အတော်ဝေးသွားဟန်ဆောင် ပြီးနောက် ထိုသူမျက်နှာလွှဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာဘက်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းကို တောစပ်၌ ထားခဲ့၍ စမ်းချောင်းတံတားကလေးဆီသို့ သွားရန် ရည် ရွယ်ထားလေသည်။

သို့သော် မှတ်တိုင်ရှိရာ လမ်းဆုံသို့ ရောက်သောအခါ သူငယ်တစ် ယောက်သည် ချုံတစ်ခုနောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ အဖော်အား . . .

‘ဒီမှာ . . . ဆရာကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲကွ’

‘ကျွန်တော်တို့ရွာထဲမှာ စစ်သားတွေရောက်နေပြီဗျ’

‘စစ်သားတွေ . . . ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့သူ့ဘက်တွေလိုပဲ မြင်းကြီးတွေစီးလို့ အား လုံး ၆၀ လောက်ရှိတယ်၊ အောက်(ခံ)ရွာက လာကြတယ်ဗျ’

ကျွန်ုပ်၏အဖော်သည် ကျွန်ုပ်အား ခက်ထန်သောမျက်နှာနှင့်

‘ဒီဟာတွေအားလုံး ခင်ဗျားဉာဏ်ချည်းပဲ ထင်တယ် . . .’

‘ဟေ့လူ ဘာရမ်းပြောတာလဲ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုပဲ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး’

ဤကိစ္စကို အမှန်ပင် ကျွန်ုပ် မသိရချေ။ ကာဒီနယ်သည် ဤနယ် မှ သူပုန်ခေါင်းဆောင် ဒီကိုချီဖိုရက်အား ဖမ်းဆီးရန် ကျွန်ုပ်အား လျှို့ဝှက်စွာ စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ယခုမူ အဘယ်ကြောင့် စစ်သားများကို တစ်ဖန် စေလွှတ် ရပြန်သနည်း၊ ယခင်က သူသည် စစ်ဆင်ပုံ စစ်ပရိယာယ်များကို မည်သည့် အခါမျှ မပြောင်းလဲခဲ့ဘူးဘဲ ယခုမှသာ အဘယ်ကြောင့် ပြောင်းလဲရလေ သနည်းဟု ကျွန်ုပ်မှာ စဉ်းစား၍ မရနိုင်ရှိတော့၏။ သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်မှာ ရွာထဲသို့ လွတ်လပ်စွာ ဝင်နိုင်ပေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က အင်တိုအင် အား . . .

‘လာ . . . ကျုပ်လဲ ရွာထဲလိုက်ကြည့်မယ် . . .’

‘ဟင့်အင်း . . . ကျုပ်မလိုက်ချင်ဘူး၊ မနေ့ညကလိုပဲ တောထဲမှာ ကျုပ်အိပ်နိုင်တယ်’

အင်တိုအင်အား အလိုမရှိတော့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် ရွာဘက်သို့ တစ်ယောက်ထဲ မြင်းစီး၍ လာခဲ့လေ၏။ ရွာကား စစ်တပ်ဆိုက်ရောက်လာ သဖြင့် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ရွာသူရွာသားများကို မမြင်ရတော့ဘဲ လမ်းများပေါ်၌လည်းကောင်း၊ ထမင်းဆိုင်ရှေ့၌လည်းကောင်း လမ်းသလားလျက်ရှိသော ‘ဒရက်ဂွန် မြင်းစီးတပ်သားများ’ ကိုသာ တွေ့မြင် ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို ထမင်းဆိုင်နောက်ရှိ မြင်းစောင်း၌ အစာကျွေး ၍ထားပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရာ ဧည့်ခန်းရှိ စားပွဲတိုင်း၌လိုပင် စစ်သား များဖြင့် ပြည့်လျက် အခန်းတစ်ခန်းလုံးမှာလည်း ၎င်းတို့၏ ဆေးလိပ်မီးခိုး များဖြင့် မှောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေရာ၌ ရပ်လျက်ရှိစဉ် ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်အနီး မှဖြတ်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ လက်တွင် ကိုင်ထားသော ရေခဲပင် လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားလေ၏။

* * *

[၇]

ဆိုင်ရှင်သည် အံ့ဩခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းများ ပေါင်းစပ် လျက်ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ညစာကို မှာယူစားသောက်ကာ ၂ ရက်မျှ တစ်စုံတစ်ရာ မသွတ် သွင်းခဲ့ရသော ဝမ်းဗိုက်ကို ဖြည့်တင်းလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်ကား အပြင်တွင် မှောင်စပြုလာပြီဖြစ်သဖြင့် အသံများသည် လည်း အတော်အတန် ငြိမ်၍သွားလေပြီ။ ဆိုင်တွင်းရှိ မီးရောင်သည် နံရံများ ပေါ်တွင် လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ဝင်ချည်ထွက်ချည်ဖြင့် ရပ်စဲခြင်း မရှိသော ထမင်းဆိုင်တံခါးသည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ပွင့်လာပြီးနောက် ဆိုင် တွင်းသို့ မိန်းမတစ်ယောက် ဝင်လာလေ၏။

သူသည် စောင်တစ်ထည်ကို ခေါင်းမြီးခြုံထားလျက် လက်တွင် နို့ ကရားတစ်ခုကို ကိုင်ထား၏။ ခြေတွင်လည်း ဖိနပ်မပါချေ။ သူသည် တံခါး ခြေကျော်၌ ခေတ္တမျှရပ်ဆိုင်းကာ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းအလယ် မီးဖိုအနီးတွင် ထိုင်နေသော ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမရှိရာသို့ သွား လေ၏။ ထိုထက်ပို၍ ကျွန်ုပ် ဂရုမစိုက်မိချေ။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် အိမ်နီးပါးချင်း မိန်းမတစ်ယောက်သည် စစ်သားများ ထမင်းဆိုင်အတွင်းတွင် မရှိခိုက် ကလေး

အတွက် နို့ယူရန် ရုပ်ဖျက်လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟုသာ အောက်မေ့လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသောအခါ ၎င်းသည် ခေါင်းမြီးခြုံအတွင်းမှ ကျွန်ုပ်အား တိတ်တိတ် ခိုးကြည့်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏မျက်နှာမှာ ကွယ်၍သွားပြီးလျှင် ဆိုင်ရှင်မိန်းမနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလျက်ရှိလေရာ၊ ထိုအချိန်၌ မီးရောင်ကို နောက်ခံထား၍ မြင်ရသော ၎င်း၏ အရုပ်အမောင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ အချိုးအစား၊ ဦးခေါင်းနေပုံ စသည်တို့မှာ ယခင်က ကျွန်ုပ် မြင်ဖူးသကဲ့သို့ ထင်မိ၏။

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးသည် မီးဖိုပေါ်တွင် တည်၍ ထားသော အိုးကြီးထဲမှ အရည်များကို ကရားထဲသို့ ထည့်ပေးနေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းသည် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ပြန်၍လာရာ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လမ်းမှဆီး၍ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေကြလေပြီ။

သူ၏မျက်နှာမှာ ဦးခေါင်းတွင် လွှမ်းခြုံထားသော စောင်၏အရိပ်ဖြင့် ဖုံးကွယ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော် . . . တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်တုန်ရီရီရှိနေသဖြင့် ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့်အတိုင်း ဟုတ်ချေပြီဟု အောက်မေ့လိုက်၏။

‘ဒီကရားကိုင်ရတာ မင့်မှာဆိုရင် သိပ်လေးပါလိမ့်မယ် မိန်းကလေးရယ်’

သူသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့ဖြင့် . . . တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ကရားကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေရာ သူသည် ကျွန်ုပ်နောက်မှ အရုပ်ကဲ့သို့ လိုက်လာလေသည်။

ဆိုင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မှောင်၍နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ယဉ်ကျေးဖော်ရွေစွာဖြင့် . . .

‘သိပ်မိုးချုပ်တာပဲ မဒီမို့က်စလီ . . . အခုလို ရုပ်ဖျက်ပြီး ခင်ဗျား ဝတ်စားလာပုံဟာ တကယ်လို့ ဟိုအကောင်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး အကြမ်းပတမ်း ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ ဒီတော့ အိမ်အထိ ကျုပ်လိုက်ပို့ဖို့ အခွင့်ပြုပါ’

၅၂ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

သူသည် ယခင်ကထက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေဟန်တူသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ စကားပြန်၍ မပြောချေ။ တောအိမ်ရှိရာဘက် လမ်းသို့ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က လိုက်၍ . . .

‘ဒါထက် မဒီမိုက်စလီ၊ ကြာပွတ်နဲ့ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ခင်ဗျားမြင်းထိန်းတွေ ဘယ်မှာလဲဗျ . . .’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ရှင် ဘာလိုချင်လို့လဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က အေးဆေးစွာ

‘ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူးဗျာ . . . ခင်ဗျားကို ဘေးကင်းရန်ကင်းဖြစ်အောင် အိမ်အထိ လိုက်ပို့ချင်တာပါပဲ . . .’

‘ကျွန်မက မလိုက်ရင်ကော . . .’

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်သဘောအတိုင်း ဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . မဒီမိုက်စလီ ခင်ဗျားနဲ့အတူ ကျုပ်သွားရမယ် . . .၊ သွားပြီး လမ်းမှာ စကားပြောခွင့် ကျုပ်ကိုပေးရမယ် . . .’

‘ရှင် သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူ . . . လူကြောက် . . . ကျွန်မမှာ အခု နေအခါ ဓားမရှိလို့ပေါ့ . . .’

‘မရှိလဲ မရှိဘူးမဟုတ်လား မဒီမိုက်စလီ’

‘လာ လိုက်နဲ့၊ ရှင်လိုက်ချင်ရင် . . . ဒါပေမယ့် တစ်နေ့မှာ ဘုရားသခင်ကတော့ ရှင့်ကို မုချ ဒဏ်ခတ်ပြီးပဲ’

သို့နှင့် သူသည် တောစပ်ကလေးသို့ ဝင်၍ သစ်ပင်များအကြားမှ ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလတ်သော် ချောင်းကူးတံတားကလေးသို့ ရောက်လာကြ၍ အခြားဘက်မှ ကျယ်ပြန့် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော မြက်ခင်းကြီးနှင့် အိမ်ဆီမှ မီးရောင်ကလေးများကို မြင်ရလေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒီမှာ မဒီမိုက်စလီ . . . ခင်ဗျားကို အခုလို လမ်းကဖြတ်ပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စက စကားကလေးတစ်ခွန်း ပြောဖို့ပါပဲ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားလမ်း ခင်ဗျားသွားနိုင်ပါတယ်’

‘ပြောလေ . . . ပြော . . . ပြော . . . မြန်မြန်ပြော၊ ရှင့်အနားမှာ နေရတာ အော့နှလုံးနာလွန်းလို့’

‘ကျုပ်ဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူ၊ အင်မတန် ရွံ့စရာကောင်းတဲ့လူဆိုတာ မေ့သွားပြီလား၊ မဒီမိုကရစီ . . . ခင်ဗျားဟာ ဘာကြောင့် အခုလို တောသူမတစ်ယောက်လို ရုပ်ဖျက်ပြီး လာတာကို ကျုပ်မသိဘူးများ ထင်နေသလား၊ ဒီနို့ခရားထဲက စွပ်ပြုတ်ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်ဆို တာ ကျုပ်မသိဘူး ထင်နေသလား၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ စစ်သားတွေ ရောက်နေ ပြီ။ အစေခံတွေလဲ ဘယ်မှ မထွက်ရဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့အတွက် အစားအစာ ရဖို့ ခင်ဗျား အခုလို ရုပ်ဖျောက်ထွက်လာတယ်’

မဒီမိုကရစီသည် အားယူ၍ တံတားလက်ရမ်းကို ယခင်ကထက် မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

‘ရှင် ဘာလိုချင်တာလဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်း၏ မာနကြီးသော မျက်နှာနှင့် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် မီးထွက်လှမတတ် ရှိနေသော မျက်လုံးများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စေ့စေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရန်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မူလကပင် ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့၏။ ဤကဲ့သို့ ၎င်း၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောရမှလည်း ၎င်းအား လက်စားချေရာ ရောက်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်ယူခဲ့လေသည်။

‘ဒီမှာဗျ . . . လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ‘မွန်ဆီယာဒီကိုချိုဖိုရက်’ ဟာ တစ်ည ဒီနေရာကနေပြီး ခရီးထွက်သွားတော့ သူနဲ့အတူ မိန်းမများ ပေါင်ဒါထည့်တဲ့ လိမ္မော်ရောင် ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ပါသွားတယ်’

‘အလို . . . အင်း . . . ဘုရား ဘုရား’

‘အဲဒီအိတ်ကလေးထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့ မဒီမိုကရစီ . . . ဒီကိုချိုဖိုရက်လဲ ခမြာမှာ ဒီအိတ်ကလေး ပျောက်သွားတော့ ဗြုန်းဆို ချက်ချင်းပဲ ရှာဖို့ ပြန်လာရရှာတာပေါ့ . . . ခင်ဗျားတို့လဲ ရှာကြပြီ မဟုတ်လား၊ မဒီမိုကရစီ . . . အစေခံတွေ ဆိုတာလဲ ရွာက ထမင်းဆိုင်နဲ့ ခင်ဗျားတို့အိမ်စပ်ကြားမှာ၊ လမ်းမှာရော တောစပ်မှာရော ရှာကြတာ ခြေရာချင်း ထပ်နေပြီ . . . ဒါပေမယ့် မရဘူး ဟုတ်စ၊ ဘာရမလဲဗျာ။ ဒီကတ္တီပါအိတ် ကလေးက မဖွင့်သေးဘဲနဲ့ သူ့နဂိုရ်အတိုင်း ကျုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာ ကိုဗျ . . .’

‘မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါ မဟုတ်နိုင်ဘူး . . . ရှင် သက်သက်လိမ်တာ၊ ဒီကတ္တီပါအိတ်ကလေးဟာ ဒီကနေပြီး မိုင်ပေါင်းအတော်ဝေးတဲ့ နေရာမှ အပိုင်း ပိုင်းပြတ်ပြီးနေတာ တွေ့ရတယ် . . . ရှင်ပြောတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ရှင် လိမ်တာ . . .’

‘အဲဒါ ကျုပ်လွှင့်ပစ်ထားတဲ့နေရာမှာ သူတို့ တွေ့တာကိုဗျ၊ မဒီမိုက် စလီ . . . အမှန်ကတော့ ခင်ဗျားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပေးနိုင်အောင်လို့ ခင်ဗျားတို့ တပည့် လူမိုက်တွေကို ကျုပ်က တစ်ပတ်ရိုက်လိုက်တာ၊ ကျုပ် ပြောတာ မယုံရင်တော့ ခင်ဗျား မှားမှာပေါ့၊ တစ်ခါက ခင်ဗျားဟာ ကျုပ် အပေါ်မှာ နိုင်လိုက်ပေမယ့် ကျုပ်ဟာ အဖိုးမထိုက်တဲ့ တေလေဂျပိုး ပါမွားတစ် ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ လူ . . . လူဆိုတာ လက်ရှိတယ်၊ ခြေ ရှိ တယ်၊ ဒီလက်နဲ့ခုတ်နိုင်တယ်၊ ဒီလက်နဲ့ ကာကွယ်နိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခင် ဗျားကို သင်ခန်းစာတစ်ခု သင်ပေးမလို့ ကျုပ်လာခဲ့တာ၊ ဒီသင်ခန်းစာက လူ များဟာ ဘယ်လို စိတ်နှလုံးရှိရမယ်ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ’

မဒီမိုက်စလီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်လျက်ရှိလေသည်။ သူ သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်က ညှို့၍ထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် က ဆက်လက်၍ . . .

‘ခင်ဗျားပျောက်သွားတဲ့ အဲဒီ လိမ္မော်ရောင် ကတ္တီပါအိတ်ကလေး ထဲမှာ တကယ် အဖိုးတန်တဲ့ ကျောက် ၁၈ လုံး ပါတယ်ထင်တယ်’

သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြန်၍မပြောချေ။

ကျွန်ုပ်က အိတ်ထဲတွင် သားရေစကလေးတစ်ခုဖြင့် သေသပ်စွာ ထုပ်၍ယူလာသော အထုပ်ကလေးကို သူ့အား လှမ်း၍ပေးရင်း . . .

‘ကိုင်း ဒီအထုပ်ကလေး ဖွင့်ကြည့်စမ်းပါ . . . ခင်ဗျားအစ်ကိုပျောက် သွားတဲ့ ကျောက်မျက်ရွဲအားလုံး ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် . . . စေ့ငှတယ် မစေ့ငှဘူးဆိုတာလဲ ကြည့်ပါဦး၊ ကတ္တီပါအိတ်ကလေးက ကြမ်းပေါ်ကို ပွင့် ကျလို့ ကျောက်တွေအားလုံး မတော်တဆ ထွက်ကျကုန်တယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ပျောက်ချင်လဲ ပျောက်တာရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျတဲ့နေရာ ကျုပ်သိလို့ ပြန်ရ နိုင်ပါလိမ့်မယ်’

မဒီမိုက်စလီသည် အထုပ်ကလေးကို တုန်ရီသော လက်ကလေး ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လှမ်း၍ယူလိုက်ပြီးလျှင် သားရေစကို ဖြေလေ၏။ နှစ်ပတ်

သုံးပတ်မျှ ဖြေမိသောအခါ အတွင်းမှ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရွဲတို့၏ အရောင် သည် တဝင်းဝင်း တပြောင်ပြောင် တောက်ပလျက်ရှိနေတော့၏။ ထို့နောက် မဒီမိုက်စလီက . . .

‘ဒီအထဲမှာ ဘယ်နှစ်လုံးရှိသလဲ’

‘အားလုံး ၁၈ လုံး’

‘ဟုတ်တယ်၊ အားလုံး ၁၈ လုံးရှိရမယ်’

သူသည် အိပ်မက်မက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းများကို အကယ်ပင် ပြန်ရသည့်အနေနှင့် လက်ဝါးဖြင့် စိန်ထုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ကြည့်နူးလျက် ရှိနေလေသည်။

‘ကောင်းပြီ . . . ရှင့်အဖိုးသာ ပြောပေတော့ . . .’

ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေဖြင့် . . .

‘ပြောပါ့မယ် နောက်တော့ ဒီရောက်လာပါလိမ့်မယ် မဒီမိုက်စလီ၊ ကျုပ်ပြောမယ့်တန်ဖိုးက ရိုးရိုးကလေးပါ . . . ခင်ဗျားနောက်ကို ကျုပ်က နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတဲ့နေ့ ညနေစောင်းကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ် လား . . . အဲဒီလို . . . လိုက်လာတာဟာ မဆင်မခြင် မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကျုပ်လုပ်မိတာပဲ၊ ကိစ္စက ဒီပစ္စည်း ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးမလို့ဗျ၊ ဒီတုန်းက ခင် ဗျား ကျုပ်ကို နာမည်အမျိုးမျိုးပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . ကိုင်း . . . ဒီ တော့ အခုပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျားလက် ပြန်ပေးတဲ့အတွက် ကျုပ်တောင်းတဲ့ အဖိုး က တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အပေါ် ခင်ဗျားခေါ်ထားတဲ့ နာမည်တွေကို ပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းစေချင်ပါတယ်’

‘ကျောက်တွေကကော’

‘ကျောက်တွေကတော့ ခင်ဗျားပစ္စည်းပဲ၊ ကျုပ် ပိုင်တာမှ မဟုတ် ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားယူရုံပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်အကြောင်းလဲ တစ်ခါထဲ မေ့မစ် လိုက်ပါ၊ ဪ . . . တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ စကားနဲ့ ကျုပ်မပြောနိုင်ဘူး မဒီမိုက်စလီ’

မဒီမိုက်စလီက ခက်ထန်စွာ . . .

‘တစ်ခုရှိသေးတယ် ဟုတ်စ . . .၊ ဘာအကြောင်းလဲ ပြောစမ်း၊ ကျွန်မအစ်ကို အကြောင်းလား ဟင်’

‘သူ့အတွက် ကျုပ်ပြောတာပေါ့၊ ကျုပ်အခုသိနေပြီးတာထက် ဘာမှ ပိုပြီး ခင်ဗျားအစ်ကိုအကြောင်း ကျုပ်မသိချင်ဘူး မဒီမိုက်စလီ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်

ဟာ ဒီကိစ္စထဲမှာ ဘာမှဝင်ပြီး မစွက်ဖက်ချင်ဘူး၊ နို့ပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိရဲ့ ခင်ဗျားကို မပြောရသေးတာ တစ်ခုရှိတာ အမှန်ပဲ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ကပင် ဆက်လက်၍ . . .

‘ဒီဟာက ခင်ဗျားတို့နေတဲ့ ကိုချီဖိုရက် တောအိမ်မှာ စစ်သားတွေ ရှိနေတဲ့အတွင်း ကျုပ်ကို လေးငါးရက်ဆိုသလို ရက်အနည်းငယ် နေခွင့်ပြုစေ ချင်တယ်၊ တည်းခိုခွင့်ပြုစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ စစ်သားက ၂၀၊ စစ် ဗိုလ်က ၂ ယောက် ရောက်နေတယ်လို့ ကျုပ်သတင်းကြားရတယ်၊ အိမ်မှာ ခင်ဗျားအစ်ကိုလဲ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ်က သူ့နေရာနေပြီး ခင်ဗျားကိုရော ခင်ဗျားအစ်မကိုရော သူတို့ မစော်ကားရအောင် စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ဒါ ပါပဲ . . .’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မပြောဘဲ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ၎င်းအား ကြည့်ရှုမိလေ၏။ သို့သော် သူသည် ရုတ်တရက် ပြန်လာရာ သူ၏မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ ဝဲနေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

‘ဒီမှာ . . မစ္စတာ ဒီဗာသီ’

ဤကဲ့သို့ စကားစလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်ဘက်မှ အနိုင် ရပြီဖြစ်ကြောင်း တစ်ခါတည်း တွက်မိလေသည်။

‘မစ္စတာဒီဗာသီ . . . ဒီပြင်ကော တောင်းခံဖို့ ရှိသေးသလား’

‘မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တောင်းခံလိုတာ ဒါပါပဲ’

‘ဒါဖြင့် ခွင့်ပြုပါတယ် . . . ပြီးတော့ ရှင့်ရဲ့ စေတနာကောင်းမှုတွေ ကို တကယ်လို့ ကျွန်မက အထင်အမြင်သေးမိခဲ့ရင် . . . တစ်ဆိတ် အခွင့်လွတ် ပါ၊ အခုတော့ . . . ပြောစရာစကား ဒါပဲ ရှာတွေ့ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ . . . ကြောက်လဲကြောက်၊ စိတ်ဒုက္ခလဲ ရောက်နေပါတယ် . . . ကျွန်မတစ်ယောက် ထဲမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့အားလုံးပါပဲ . . . ဒါပေမယ့် မွန်ဆီယာ ဒီဗာသီ ရှင် အခုလို ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ ကောင်းတဲ့အတွက် . . .’

ဤနေရာသို့ ရောက်လျှင် မဒီဗျိုက်စလီသည် ရှိုက်ငင်လျက်ရှိသဖြင့် စကားကို ဆက်လက်မပြောနိုင်ဘဲ ရပ်၍ထားလိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏကြာ သောအခါမှ . . .

‘ကျွန်မကို . . . အခွင့်လွတ်ပါနော် . . . ကျွန်မဟာ စိတ် မချမ်းမသာဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ၊ အခုတော့ ခြေကလဲ အေးလှပြီ၊

‘ဪ . . . ဒါထက် . . . ကျွန်မကို အိမ်အထိ တစ်ဆိတ်လိုက်ပို့ပေးပါ ရှင် . . .’

‘ဪ . . . ကျွန်တော်က ရပ်ပြီး စကားပြောနေမိတာကိုဗျ’

‘အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခြေထောက်ဟာ အေးတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးကတော့ အမြဲ ပူနွေးနေပါတယ်’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မဒီမိုက်စလီအား သူ၏အိမ်အထိ လိုက် ချီပို့လေ၏။ ယခင်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်လွဲခဲ့သော သူ ၊ ဦးတို့သည် အေးမြဆိတ်ငြိမ်သော မြက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်းကာ တစ် ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် လျှောက်သွားကြရာ တစ်ယောက် အကြောင်းကို တစ်ယောက် အတော်အတန် သိကြပြီဖြစ်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပင် ကျေနပ်မှုကို ရရှိကြလေပြီ။ လမ်းတွင် မဒီမိုက်စလီက . . .

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ အစေခံမတွေကိုလဲ ကျွန်မတို့ဆီလာဖို့ အခွင့်မပြုဘူး ရှင် . . .’

‘ဘာဗျ . . . ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ချုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ် လား . . .’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ပျင်းတယ်ဆိုရင် . . . ကပ္ပတိန်လာရီလီက ဧည့်ခန်းမှာ သူလာပြီး အတူနေပါ့မယ်လို့ ပြောတယ်’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဧည့်ခန်းကို သူက သိမ်းထားပြီပေါ့ . . .’

‘သူ့ရော သူ့ရဲ့ လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်ကလေးရော ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေ တာပါပဲရှင်’

‘ကောင်းပြီ မဒီမိုက်စလီ . . . ခင်ဗျားကို တစ်ခုတော့ အခွင့်တောင်း ရဦးမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားရော ခင်ဗျားအစ်မရော နှစ်ယောက်စလုံး နက်ဖြန်မနက် တော့ အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့ကြပါ’

‘ကျွန်မ မဆင်းချင်ပါဘူး မွန်ဆီယာဒီဗာသီ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြောက်လို့လားဗျ . . .’

‘ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကြောက်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် လာခဲ့ပေတော့’

ဟု သက်ပြင်းချလျက် . . .

‘ကောင်းပါပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် လာခဲ့ပါမယ်’

၅၀ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

ထို့နောက် မဒီမိုကရေစီသည် အိမ်ထောင်စွန်းကို ကွေ့ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ရှေ့သို့ လှည့်၍လာခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားနှောင့်ဖြင့် တံခါးကို ခေါက်လေ၏။ အတွင်းမှ စကားပြောသံနှင့် ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် ကန့်လန့်နှုတ်သံကို ကြားရပြီးလျှင် လက်ဆွဲမီးအိမ်ကို ထားသူ တစ်ယောက်သည် အပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ကြည့်လေရာ ၎င်းနောက်မှ လူလေးငါးယောက်တို့၏ မျက်နှာသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရှုလျက်ရှိကြလေသည်။

အသံတစ်သံက . . .

‘ဘယ်က သူရဲသူဘက်လဲကွ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ အခြားအသံက . . .

‘မဟုတ်ပါဘူး လူပါ’

ဟု ဖြေလိုက်ရာ အခြားအသံက . . .

‘လူတဲ့ဟေ့၊ လူဆိုရင် ဖမ်းကြလေကွယ်၊ ဘာလုပ်နေကြသလဲ’

ထိုခဏ၌ လူလေးငါးယောက်တို့၏ လက်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ခင်ဗျားတို့ အရာရှိကို ကျုပ်တွေ့ချင်တယ် မိတ်ဆွေတို့ . . .

ကပ္ပတိန်လာရီလီလေ . . . အခု သူဘယ်မှာလဲ’

ထိုအခါ မီးအိမ်ကိုင်ထားသူက ကျွန်ုပ်အား

‘ဒါထက် ခင်ဗျားဘယ်သူဆိုတာ ပထမ ပြောစမ်းပါဦး’

‘ဒီမှာဗျ၊ ကျုပ်ဟာ မွန်ဆီယာဒီကိုချီဖိုရက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်ကြရောပေါ့၊ ကျန်တာကတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ကပ္ပတိန်လာရီလီကို ချက်ခြင်းရှာမပေးဘဲ ကျုပ်ကိုလဲ ဝင်ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် ကျုပ်အကြောင်းကို ခင်ဗျားတို့သိမယ်’

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား လမ်းဖယ်၍ပေးကြပြီးနောက် ဆာဂျင်က

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် လာ လိုက်ခဲ့၊ ဟိုကျမှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပြပေတော့’

ဟု ရှေ့မှ လမ်းပြပြီးလျှင် ခေါ်သွားလေ၏။ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဘောက်ချိတ်ကလေးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ကား မီးဖိုရှိရာ မီးဖိုအနီးရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူနှစ်ယောက်သည် ကြွေအံကစားလျက် ရှိလေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ပုလင်းနှင့် ဖန်ခွက်များလည်း ရှိ၏။ ကြွေကို ပထမ ပစ်လိုက်သော သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ရာ ဆာဂျင်ကို မြင်၍သွားလေသည်။

‘ဟေ့ ဆာဂျင် . . . မင်းတယ်မိုက်ပါလား . . . ငါတို့ကစားနေကြတာကွဲ့ . . . ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

‘ကပ္ပတိန် လာရိုလီ မှတ်ပါတယ်’

ဟု ကျွန်ုပ်က ရိုသေစွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က မာနသံဖြင့် . . .

‘ဟုတ်တယ် ကပ္ပတိန် လာရိုလီဆိုတာ ကျုပ်ပဲ . . . ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့လိုက်ရှာနေတဲ့လူက ခင်ဗျားမဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျားပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ဒီကိုချီဖိုရက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ ဧည့်သည်ပါ။ ကပ္ပတိန်လာရိုလီ ဒီအိမ်မှာ တည်းခိုနေတာ အတော်ကလေး ကြာသွားပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ရောက်လာတဲ့ အခါတုန်းကတော့ ကျုပ်အပြင်ထွက်နေတယ်မရှိဘူး’

ကျွန်ုပ်က ခပ်အေးအေးပြောလိုက်ပြီးနောက် မီးဖိုဆီသို့ သွားကာ၊ ထင်းတုံးများကို မီးဖိုအတွင်းသို့ ခြေဖြင့်ကန်၍ သွင်းလျက်ရှိလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း . . .

‘မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းဖြစ်ပါစေ လက်ဖတင်နှင့်’

ဟု သူ၏အဖော်အား ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါမှ ယမ်းအိုးကြီးပေါက်ကွဲလေတော့၏။ ကပ္ပတိန်က . . .

‘နေပါဦး၊ ကျုပ်ဟာ အခု ဒီအိမ်ကို လက်ရှိဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား၊ ဘယ်သူမှ ကျုပ်အခွင့်အမိန့်မရှိဘဲ ဝင်မရှုပ်ရဘူး၊ ဘာဧည့်သည်ဘာတည်းဆိုတာလဲ၊ အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ . . . ကိုင်းလက်ဖတင်နှင့်အစောင့်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းဗျာ ခပ်မြန်မြန်’

လက်ဖတင်နှင့်သည် ကပ္ပတိန်၏ အမိန့်ကို နာခံရန် နေရာမှ ထလေရာ ကျွန်ုပ်က လက်ဖြင့်တားလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ခပ်ဖြည်းဖြည်းကပ္ပတိန် . . . အရင်မလိုပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မြင်ရလို့ ခင်ဗျား အံ့ဩသလို ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားတို့တွေ့ရတာ အံ့ဩတာပဲဗျာ၊ ကျုပ်

ကျွန်ုပ်တို့၏အနာဂတ်

ပြောတာ ယုံပါတော့၊ ကာဒီနယ်က ကျုပ်ကို ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်ဖို့ လွှတ်လိုက် စဉ်အခါတုန်းက ဒီကိစ္စကို ပြီးဆုံးသည်အထိ အတိအကျဆောင်ရွက်ဖို့ ကျုပ် ကို အစွမ်းကုန် အာဏာပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အခုလို စစ်သားကလေး လေးငါးဆယ်လောက် ရောက်ပြီးလာရုံနဲ့ ကျုပ်အကြံအစည်တွေပျက်အောင် ဘာမှ ဝင်ပြီးနှောင့်ယှက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်မျှော်လင့်မိတယ်’

ကပ္ပတိန်သည် မျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီးနောက် . . .

‘အို . . . ဟို . . . အောက်(ခံ)ရွာက ကျုပ်သတင်းကြားခဲ့တဲ့လူ ဟာ လက်စသပ်တော့ ခင်ဗျားကို’

‘ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားပဲလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ အထက်အရာရှိပဲလား၊ တစ် ယောက်ယောက် လွဲပြီထင်တယ်။ အခုအတိုင်းဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကာဒီနယ် ကျေနပ်မယ်မဟုတ်ဘူး’

‘ကျုပ်က ဘုရင့်အမိန့်နဲ့ လာတဲ့လူဗျ’

‘ကျုပ်လဲ ကာဒီနယ်အမိန့်နဲ့ လာတဲ့လူဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား . . .’

‘အင်း . . . ကာဒီနယ်ဆိုတာတော့ . . .’

သူသည် စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဤနေရာ၌ ရပ်၍ ထားလိုက် လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အားစောင့်၍ ကြည့်လျက် . . .

‘ကာဒီနယ်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး ခင်ဗျားပြောစရာရှိရင်ပြော၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ . . . ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားဟာ ဒီအခန်းတံခါး ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို မရောက်ပါစေနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ ဘယ်လို အန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး’

‘အခန်းထဲမှာရော အပြင်မှာရော၊ ဘာဘေးအန္တရာယ်မှ ကျုပ်မှာ မရှိ ပါဘူး၊ ကျုပ်က ဘုရင့်အမိန့်နဲ့လူပဲ၊ ဒါပါပဲ တော်လောက်ပြီထင်တယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ကစားကြရအောင်၊ လက်ဖတင်နှင့် ဟောဒီက မိတ်ဆွေအတွက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေးလေ ဗျာ . . .’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မပါလှဘဲ သူတို့နှင့်ဝင်၍ ကစားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့ထံမှ ငွေအတော်များများ နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ကစား ဝိုင်းတွင်မရှိဘဲ အခြားတစ်နေရာသို့ ပျံ့လွင့်လျက်ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်

နားမလည်သောအချက်တစ်ချက် ရှိ၏။ အကယ်၍သာ ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်အား ကာဒီနယ်စေလွှတ်လိုက်သောအမိန့်ကို လုံးဝငြင်းပယ်၍ ကျွန်ုပ်အား အချုပ်ခန်းသို့ ခေါ်သွားခဲ့သော် ကျွန်ုပ်လိုက်ရန် အသင့်ရှိ၏။

သို့သော် ဤသို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား လက်ခံထားခြင်းကို နတ်ရွာစံလေပြီလော။ ကာဒီနယ်ပင် နာမကျန်းဖြစ်လေပြီလော မသိရချေ။ ဤအကြောင်းကို ၎င်းတို့ထံမှ တီးခေါက်ကြည့်သော်လည်း အရိပ်အငွေ့မျှ မသိရဘဲ ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံအထိ ကြွအံကစားလျက် ရှိနေကြလေ၏။

* * *

[၈]

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်လည်း နံနက်စာ၊ နံနက် ၁၁ နာရီတွင် စားရန် ထမင်းချက်အား အမိန့်ပေးပြီးသော် ကုလားထိုင်များနှင့် စားပွဲကို သပ်ယပ်စွာ ပြင်ဆင်ထား၍ စားပွဲအလယ်ရှိ ပန်းအိုးတွင် ပန်းများကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လှပစွာ ထိုးထားလိုက်သေး၏။ စားပွဲခုံကိုလည်း ဥယျာဉ်ကိုမြင်ရသော တံခါးပေါက်ဝနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားစေ၏။ ထိုစားပွဲတွင် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာမည့်အကြောင်း ပြောထား၏။

ကပ္ပတိန်လာရီလီနှင့် လက်ဖက်တင်နင်တို့သည် နံနက်ခင်းကပင် အလုပ်ဝတ္တရားနှင့် ထွက်သွားကြ၍ နံနက်စာစားရန် မဒမ်နှင့် မဒီမိုက်စလီတို့ ဆင်းလာကြသောအခါ မရှိကြချေ။ သူတို့သည် တောပုန်းအား လိုက်လံရှာဖွေလျက်ရှိကြောင်း မိန်းကလေးများ ကြားပြီးဖြစ်ဟန် ရှိ၏။

မဒမ်၏မျက်နှာ ငိုရလွန်းသဖြင့် နီမြန်းနေဟန်ရှိ၏။ မဒီမိုက်စလီသာ အနည်းငယ်မျှ ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဟန်ရှိသေးသည်။ သူသည် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်အတွက် ပြုံးနိုင်ရယ်နိုင်ဟန်ရှိလေသည်။ သူသည် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်အတွက် လွတ်နေသော ကုလားထိုင် ၂ လုံးကို ကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ကပ်ပြီး နောက် . . .

‘ဘာသတင်းမှ မကြားရဘူးလား မွန်ဆီယာ’
‘မကြားရဘူး မဒီမိုက်စလီ’
‘ရွာထဲမှာ သူတို့လိုက်ရှာနေကြတယ် ထင်တယ်’
‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်’

ထိုအချိန်၌ အစေခံသည် ဟင်းခွက်များကို ယူလာ၍ စားပွဲပေါ်
ချ ထားလျက်ရှိသည်။

‘သူတို့ အခုထက်ထိ ပြန်မလာကြသေးဘူးနော်’

ကျွန်ုပ်က တိုက်တွန်းသော်လည်း မဒမ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ စား
သောက်ခြင်းမပြုနိုင်ရှာချေ။ ထိုအခိုက်တွင် အပြင်ခန်းမှလျှောက်လာသော
ခြေ သံများကို ကြားရသဖြင့် စစ်ဗိုလ်များ လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း
သိရလေသည်။ မဒီမိုက်စလီက ကျွန်ုပ်၏ နားနားသို့ကပ်၍

‘သူတို့မိများသွားပြီလား မပြောတတ်ဘူး’

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ၏လက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ကာ

‘မမိသေးပါဘူး စိတ်သာချပါ။ ဒါကြောင့် သူပါးစပ်က မြည်တွန်
တောက်တီးလာတာပေါ့။ စိတ်ကောင်းကောင်းထားပြီး အေးအေးသာနေစမ်း
ပါ . . .

မဒမ်ကိုလဲ မျက်နှာကောင်းကောင်းထားဖို့ ပြောပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား
လဲ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ခင်းထားတဲ့ ဇာတ်ထဲဝင်ပြီး ကသင့်သလောက် ကရလိမ့်
မယ်နော်’

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသောအခါ ကပ္ပတိန်မှာ မြည်တွန်
တောက်တီးလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ သို့သော် သူသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာ
ပျက်သွားပြီးလျှင် နံနက်စာစားပွဲ၌ ထိုင်နေသူများကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်
‘ဒါက ဘာလဲ’

ကျွန်ုပ်က ရွှင်ပျသောအမူအရာဖြင့်

‘နည်းနည်းနောက်ကျသလိုပျ။ မိန်းကလေးတွေ စားနေကျအချိန်က
၁၁ နာရီပဲ။ ဒါပေမယ့် လာပါဗျာ။ ခင်ဗျားဖို့ နေရာအသင့်ထားပါတယ်’

ကပ္ပတိန်က

‘ဒီအစီအစဉ်က ဘယ်မျောက်စီစဉ်တာလဲ . . . ပြောစမ်း၊ ဘယ်သူ့
ညာဏ်လဲဆိုတာ . . ပြောရင်ပြောနော် မပြောရင် . . .’

ကျွန်ုပ်က . . .

~~ကျွန်ုပ်တို့~~

‘အိုဗျာ . . . ကလေးမတွေ ရှိနေပါတယ်၊ နည်းနည်းသတိထားမှ ပေါ့’

ကပ္ပတိန်က

‘ဘာဗျ၊ ကျုပ်က သတိထားရမယ် . . . ဟုတ်စ . . . ဒါ ခင်ဗျား အကြံပဲမဟုတ်လား၊ ပြောလေ ကျုပ်မေးတာကို’

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဟုတ်တယ်’

ဟု ဖြေလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်က

‘ဒါဖြင့် ရော့ . . . ဒါကိုယူ’

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ဦးထုပ်နှင့် လှမ်း၍ ပေါက်လိုက်၏။
ထို့နောက် . . .

‘လာ . . . အပြင်ဘက်လိုက်ခဲ့’

‘လိုက်ချင်လှချည့်ဗျာ . . . နို့ပေမယ့် ခဏကလေး အခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျုပ် ဓားသွားယူလိုက်ပါဦးမယ်’

ဓားကိုယူ၍ ပြန်လာသောအခါ ကပ္ပတိန်နှင့် လက်ဖတင်နှင့်တို့မှာ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြပြီဖြစ်၍ မိန်းကလေး ၂ ယောက်ကိုသာ တွေ့ရလေ ရာ သူတို့မျက်နှာများမှာ သွေးမရှိသကဲ့သို့ ဖြူလျော်၍နေလေသည်။

‘ကိုင်း မဒီမိုက်စလီ . . . ခင်ဗျားအစ်မကို အိမ်ပေါ်ခေါ်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျာ . . .’

မဒီမိုက်စလီမှာ စိတ်ကို အတော်ထိခိုက်ဟန်ဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက် ချားလျက်ရှိလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲရှင်၊ ရှင်တို့ရန်ဖြစ်တာက သိပ်မြန်တာပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် နားကို မလည်ပါဘူး’

‘အရှင်းသားပဲဗျ၊ ကပ္ပတိန်လာရီလီက ခင်ဗျားကို မနေ့က စော်ကား ရန်စလုပ်တယ်မဟုတ်လား . . . ဒီကနေ့ အဲဒီအကြွေးကို သူဆပ်ရမယ်၊ သူ ပြောင်းသွားရင် ခင်ဗျားတို့အတွက် ကောင်းတာပဲ မဒီမိုက်စလီ’

သူသည် သက်မကြီးချကာ ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင် လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်၏။

‘ဒါဖြင့် ရှင် သူ့ကို သတ်မယ်ပေါ့’

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကို ညိတ်လိုက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ မသတ်ရမှာလဲ မဒိမ္မိုက်စလီရဲ့’

ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို ကိုင်ထားသော မဒိမ္မိုက်စလီ၏ လက်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းဆီသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ခပ်တင်းတင်းကလေး ဖျစ်ညှစ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

‘ဒါဖြင့် ဒီဟာတွေအားလုံး ကျွန်မတို့အတွက် ရှင် ကြံစည်တယ်ဆိုပါတော့’

ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကို ထပ်၍ ညိတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘နို့ပေမယ့် ရှင် သူ့ကိုသတ်နိုင်ပါ့မလား’

‘စိတ်သာချပါ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မဒမ်ကို အပေါ်သို့ ခေါ်သွားရန် ၎င်းအား ပြောဆိုပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်မည့်အလုပ် ကား၊ မိုက်မဲသော အလုပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်၏။ လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်မှူးကလေးသည်လည်းကောင်း၊ စစ်သားများသည်လည်းကောင်း ထိုနေရာတွင် ရှိနေကြမည်ဖြစ်၍ အကယ်၍ ဤတိုက်ပွဲ၌ ကျွန်ုပ်ပင် အနိုင်ရစေကာမူ ကျွန်ုပ်မှာ ဤနေရာမှ မုချထွက်သွားရမည်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အကြံအစည်အောင်မြင်ထမြောက်ခါနီးတွင် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရမည်ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် နစ်နာခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

အိမ်နှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်အကွာတွင် ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု ရှိ၍ ကပ္ပတိန်နှင့် ၎င်း၏ ဗိုလ်မှူးကလေးတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ထိုင်နေရာမှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ဆလံပေးလိုက်မည်ပြုစဉ် ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းထဲသို့ အကြံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ခဏကလေး နေပါဦး ကပ္ပတိန် . . . ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သတ်ပြီဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ဒီမှာ ဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စဟာ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ’

‘ဒီဟာ ခင်ဗျားပူစရာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . ဖြစ်လဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်မှာ လက်ထောက်လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်မှူးကလေး ရှိနေသေးတာပဲ’

သူသည် ကျွန်ုပ်က နှေးနှေးကွေးကွေး လုပ်နေခြင်းကို တစ်မျိုးအကဲ ခတ်၍ ပြောလိုက်ဟန်ရှိလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က . . .

အနုပညာများ

‘မှန်ပါတယ် . . . ကျုပ်တွေ့နေတာက ကာဒီနယ်စေခိုင်းလိုက်တဲ့ ကျုပ်အလုပ်ဝတ္တရားထဲမှာ နှစ်ယောက်ချင်း ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်တာကို အခွင့် ပြုသလားဆိုတာ ကျုပ်ဒိဋ္ဌမသိဘူး’

သူသည် တံတွေးထွေးလိုက်ပြီးနောက် ရွံရှာသောမျက်နှာနှင့် ကျွန်ုပ် အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ လက်ဖတ်တင်နင်ကလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြောင်လှောင် သည့်အနေနှင့် ရယ်မောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ခပ်အေးအေးပင် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကျုပ်ဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ခင်ဗျားကိုသတ်ရလို့ ကျုပ်မှာ ကျေးဇူးတစ်စုံတစ်ရာ ရှိသလားဆိုရင် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား လွတ်သွားလို့ကော ကျုပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ နှစ်နာသလားဆိုရင် ကျုပ်မှာ ဘာမှ နှစ်နာစရာမရှိဘူး’

ကပ္ပတိန်က . . .

‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘ဪ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားဟာ ပါရစ် မြို့က နာမည်ကျော် ဓားသမား ဂျီဒီဗရော ကိုခုတ်ခဲ့ပြီး ခင်ဗျားကိုယ်မှာ ဓား ရာတစ်ချက်မထိဘဲ လွတ်သွားတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမှ ခင်ဗျားကို ယုံမှာ မဟုတ် ဘူး၊ အဲဒီအချက်က ရှိသေးတယ်’

‘ဘယ်သူဗျ၊ ဂျီဒီဗရောဟုတ်လား’

ကျွန်ုပ်က ချိုသာစွာ . . .

‘ဟုတ်တယ်မိတ်ဆွေ . . . ကိုင်း ကျုပ် အသင့်ရှိပါပြီ . . . ခင်ဗျား က ကျုပ်နာမည်မသိဘဲကိုဗျ’

‘ကျုပ်က ခင်ဗျားနာမည် ဒီဗာသီထင်လို့’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီဗာသီဆိုတာက ကျုပ်အမေဘက်က နာမည်ကို ယူ ပြီး အခု အခိုက်အတန့်ကိစ္စလောက်အတွက်သာ ခေါ်တဲ့ နာမည် ဆိုပါတော့ ဗျာ . . .’

သူ၏ နီမြန်းသော မျက်နှာမှာ အရောင်ဖျော့၍ သွား၏။ သူသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ပြီးနောက် လက်ထောက်ဗိုလ်မှူးကလေးအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က . . .

‘တကယ်လို့ ဒီတိုက်ပွဲကို ရက်ရွှေ့မယ်ဆိုရင် . . . ခင်ဗျား ခွင့်ပြု
လိမ့်မယ် ကျုပ်ထင်တယ်’

‘ဒီဗရောကိုတော့ ကျုပ် ကြားဖူးသားပဲ’

‘အဲဒီလို တိုက်ဖို့ရန် ရွှေ့ရတာလဲ အကြောင်းလုံလောက်ပါတယ်။
ဒီကနေ့ကစပြီး ၃ လတိတိ ကြာတဲ့နေ့မှာပေါ့ ကပ္ပတိန် . . . ရွက်ရွှေ့ခြင်းက
တော့ ကျုပ်ရဲ့ သက်သာမှုကို ထောက်ထားပြီး ရွှေ့တယ်ဆိုပါတော့’

သူသည် လက်ထောက်ဗိုလ်မှူးကလေးနှင့် မျက်လုံးချင်းသွား၍
ဆိုင်လိုက်ပြီးနောက် အောက်သို့ငုံ့ကာ စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေသည်။ သူသည်
ကျွန်ုပ်အား ချက်ခြင်း အတိုက်ခိုင်းရန်သာ ရှိတော့၏။ ကံကောင်းထောက်မ
၍ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် စွမ်းရည်သတ္တိဖြင့် ဖြစ်စေ၊ သူသည် ကျွန်ုပ်အား သတ်
ဖြတ်နှိမ်နင်းနိုင်မည်ဆိုက နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲ၌ ဗိုလ်ဆွဲပြီးလျှင် စစ်ဘက်
ဆိုင်ရာ ဌာန၌သာ မဟုတ်၊ ပါရစ်မြို့တော်နှင့်တကွ ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံး ကျော်
ကြားသွားမည် မလွဲတည်း။ သို့သော် . . . အခြားတစ်ဘက်၌မူ သေဒဏ်ကို
မုချခံရမည့်ပြင် ယခု ကိစ္စ၌လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အောင်မြင်ခြင်းမရှိဘဲ ဆုတ်
ခွာသွားရပေမည်။

ကပ္ပတိန်က . . .

‘တာဝန်ကတော့ ခင်ဗျားအပေါ်မှာနော် . . . ကျုပ်အတွက်တော့
ကျေနပ်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကောင်းပြီ၊ တာဝန်ကို ကျုပ်ယူတယ် . . . ခင်ဗျားမှာ မလိုဘဲ
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ် . . . ကပ္ပတိန်’

‘ကျုပ် ကျေနပ်ပါပြီ’

သူသည် အဝတ်အစားများကို ပြန်၍ဝတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့
လှည့်၍ . . .

‘တစ်ခုတော့ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာပဲ၊ အခု ရှင်းရလိမ့်မယ်ထင်တယ်’
‘ဘာလဲဗျ၊ ဘယ်သင်းလဲ’

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေဆိုပါတော့၊ ကျုပ် ဒီကို အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့
မလာခင်က ဒီကိုဖိုချီရက်ကို ဖမ်းဖို့ ကာဒီနယ် ရစ်ချလူးရဲ့ လျှို့ဝှက်တဲ့အမိန့်
နဲ့ ဒီနယ်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကြားရတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်
ရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရာမှာ ဒီလူနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ လွတ်ကင်းဆောင်

ရွက်ဖို့ ညွှန်ကြားချက်ရှိတယ်၊ ပထမတော့ ဒီလူဟာ ခင်ဗျားပဲလို့ ကျုပ်
ထင် မိတယ်၊ အခုတော့ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ်သိရတာကိုဗျ'

ကျွန်ုပ်က ခပ်အေးအေးပင်
'ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အကြောင်းက ဒီလိုဗျ . . . ခင်ဗျား အခု
ဒီကိုရောက်နေတာဟာ မဒမ်ဒီကိုချီဖိုရက်ရဲ့ ကိုယ်စား သူ့ယောက်ျားကို ကာ
ကွယ်ဖို့လား . . .၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မွန်ဆီယာဒီကိုချီဖိုရက်ကို ဖမ်းဖို့လား . . .
အဲဒါ တစ်ခု ကျုပ်နားမလည်ဘူးဗျာ မစ္စတာဒီဗရော'

ကျွန်ုပ်က ခက်ထန်စွာ . . .

'ကျုပ်ဟာ ကာဒီနယ်ရဲ့ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်တယ်လို့ထင်ရင် ကျုပ်ဟာ
ကာဒီနယ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပဲ'

'မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက်ကို ဖမ်းဖို့ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိုချီဖိုရက်ကို ဖမ်းဖို့ပဲ'

'ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောလိုက်တာ ကျုပ်တော့ အံ့သြသင့်
သွားတာပဲဗျို့'

ထိုစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ ဖိန်းရိန်းထူပူ၍ သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .

'ခင်ဗျားသေရမယ့်ရက်ကို ရက်ချိန်းရွှေ့လိုက်တာ သိပ်အထင်မသေး
နဲ့ဦး မိတ်ဆွေ'

ထိုအချိန်တစ်ချိန်လုံး အနီးတွင်ရပ်၍ နားထောင်နေသော လက်
ထောက်မိုလ်မှူးသည် ၎င်း၏ မုတ်ဆိတ်ကို ဖြေးညင်းစွာ ဆွဲသပ်လျက် ...

'ဒီမှာကြည့်စမ်း မစ္စတာဒီဗရော . . . ကျုပ်က နှစ်ယောက်ချင်း
တိုက်ပွဲကို သတ်တဲ့အကောင်မဟုတ်ဘူး၊ စစ်ဘက်က အရာရှိဗျာ၊ ဒီလိုမသတ်
လို့ ကျုပ်မှာ ဂုဏ်မနိမ့်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ သူရသတ္တိကို စစ်မြေပြင်ကျမှ ကျုပ်ကပြ
တဲ့အကောင်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကြိုက်တာ ကျုပ်ပြောတာပဲ၊ ကပ္ပတိန်လာရီလီ
က ခင်ဗျားကို ဖွင့်တော့မမေးဘူး၊ သူ့ဝမ်းထဲမှာသာ သူထားတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ခပ်ရှင်းရှင်း ဖွင့်မေးမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကာဒီနယ်ရဲ့ အမိန့်
ကို နာမည်လောက်သာ ယူထားလို့ တစ်ခါထဲ ဖျက်လိုက်ပြီး မဒမ်ရဲ့ မဟာ
မိတ်ဖြစ်သွားပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားဟာ ဒီမိန်းကလေးတွေကတစ်
ဆင့် ဒီကိုချီဖိုရက်ဆီကို ရောက်အောင် ကြံစည်နေတာလား ဒါပါပဲ'

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဟေ့ နိုင်ရာညဉ်းသမား . . . မင်းက ငါ့ကိုများ ဒီလိုပြောဝံ့သလားဟင် ငါဟာ ငါ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ကို သစ္စာမရှိဘူးလို့ မင်းပြောသလား’

ကျွန်ုပ်မှာ အမျက်ထွက်လွန်းသဖြင့် စကားကိုမျှ ကောင်းစွာမပြီးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။

လက်ဖတင်နင်က . . .

‘မပြောပါဘူး ကျုပ်က မေးရုံသာ မေးတာပါ . . . ခင်ဗျားဟာ ကာဒီနယ်ကိုပဲ သစ္စာဖောက်သလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဒီမိန်းကလေး ၂ ယောက်ကိုပဲ သစ္စာဖောက်သလား၊ ကျုပ်မေးတာရှင်းရှင်းကလေးပဲ’

ကျွန်ုပ်မှာ ရင်ထဲတွင် အလုံးဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွား၏။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘မင်းက အင်မတန်အသိဉာဏ်နည်းတဲ့ နိမ့်ရာစားသမားပဲ’

လက်ဖတင်နင်က . . .

‘ဖြည်းဖြည်း မိတ်ဆွေ၊ ဖြည်းဖြည်း . . . ဒီလောက်လဲ ဒေါသမကြီးပါနဲ့ဗျာ’

‘ဒီမှာကပွတိန်’

ထို့နောက် လက်ဖတင်နင်သည် ကပွတိန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီးလျှင် . . .

‘ဘာဆိုတာ ကျုပ်သိပါပြီ . . . တစ်ဆိတ် ဒီအနားခဏလာပါဦးဗျာ’

သူသည် ကပွတိန်၏လက်ကို ဆွဲပြီးလျှင် အနီးရှိ ခြေလမ်းကလေးတစ်ခုပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီးနောက် တစ်ခဏမျှ တီးတိုးတိုင်ပင်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်အထိ ဒေါသထွက်လျက် ရှိလေ၏။

မကြာမီ သူတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီးနောက် လက်ဖတင်နင်က

‘ဒီမှာ မစ္စတာဒီဗရော . . . ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဗျာ၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး ကျုပ်တို့လူတွေကိုပါ ကျုပ်တို့တစ်ခါထဲ သိမ်းသွားမယ်၊ နောက်ရွာကနေပြီး ကျုပ်တို့လမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ ကြံမယ်၊ ခင်ဗျားလဲ ခင်ဗျားနည်းလမ်းနဲ့ ခင်ဗျားလိုက်ပေတော့၊ ဘယ်နှယ်လဲ ကပွတိန် ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား’

ကပ္ပတိန်က . . .

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သွားမယ် မစ္စတာဒီဗရောခင်ဗျာ၊ မင်္ဂလာရှိသော နေ့လည်ခင်းဖြစ်ပါစေခင်ဗျာ’

ထို့နောက် စစ်ဗိုလ်နှစ်ယောက်လည်း ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဒေါသထွက်လျက်နှင့်ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကာဒီနယ်ကို သစ္စာဖောက်လေသလော၊ သို့မဟုတ် မိန်းမများကိုပင် သစ္စာဖောက်လေသလော . . .

စစ်ဗိုလ်များသည် ဒီကိုချီဖိုရက် ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကို သတင်းပင် ရပြီးဖြစ်လေသလော၊ ဦးခေါင်းအတန်ငယ် အေးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဥယျာဉ်အလယ်လမ်းကလေးကို အခေါက်ခေါက် အခါခါ လျှောက်ကာ အချို့ပန်းပွင့်ကလေးများကို ဓားအိမ်နှင့် ခတ်၍ပင် သွားမိ၏။

သူတို့သည် ဒီကိုချီဖိုရက်အား ဖမ်းမိခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ် မည်ကဲ့သို့ ဖြစ် လိမ့် မည်နည်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကာဒီနယ်နှင့် တတ်နိုင်သမျှ အဆင်ပြေအောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ကာဒီနယ်သည် သူ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည့်အတွက်ကြောင့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ဂရုစိုက် ကာကွယ်ရမည်သာဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ ကျွန်ုပ်က သူတို့ထက်ဦး၍ ဒီကိုချီဖိုရက်အား ဖမ်းမိခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မသက်သာလှသေး။ တစ်နေ့နေ့တွင် မဒီမြိုက် စလီနှင့် ရင်ဆိုင်ရပေဦးတော့မည်။ ဤသည်ကား ကျွန်ုပ်၏ အခက်နှစ်ခက် ပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်နှင့် မဒီမြိုက်စလီတို့သည် ပထမဦးစွာ တွေ့သောနေ့ သို့ မဟုတ် ကျွန်ုပ်အား သူကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်သောနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား တစ်ဖက်တွင် ရန်သူကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် သနားဖွယ် ကောင်းသော သတ္တဝါကလေးတစ်ကောင် ကဲ့ သို့လည်းကောင်း၊ ထူးဆန်းသော စိတ်တစ်မျိုးထားခဲ့မိ၏။

အဆွေခင်ပွန်းကင်းမဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနှင့် ခင်မင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ ယုံကြည်မှုကို အဖိုးတန်စိန်များပေး၍
ဝယ်ယူခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့အပေါ်၌ လက်စားချေရသောအခါ သူ့အပေါ်တွင်
ရန်သူကဲ့သို့ ယခင်က ထားခဲ့မိသော စိတ်များသည် တဖြည်းဖြည်း လွင့်စင်
ပပျောက်သွားပြီးနောက် သနားခြင်းမှာ ပိုမိုလွန်ကဲ၍ လာတော့၏။ သူ့အပေါ်
၌ မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်စိတ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် အဖြေမပေးနိုင်
အောင် ရှိလေ၏။

သို့ စဉ်းစားလျက်ရှိစဉ် ခြေသံကြားရသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်
ရာ သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မဒီမိုက်စလီ၏ မျက်နှာမှာ အံ့မှိုင်းသောမိုးသားများအတွင်းမှ
ထွက်ပြု၍လာသော ဧပြီလနေမင်းကဲ့သို့ မျက်ရည်တို့ဖြင့် မှိုင်းမှိုင်းညိုညို
ရှိနေသည့်မျက်နှာတွင် ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်လုံးကလေးများကို မြင်ရ
လေသည်။

သနားဖွယ်နှင့် ချစ်ချင့်စဖွယ် ပေါင်းစပ်နေသည့် မျက်နှာကလေး
ပါပေတည်း။

‘ရှင်ကို ကျွန်မလိုက်ရှာနေတယ် မစ္စတာဒီဗာသီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
ရင် ကျေးဇူးတင်စကားပြောမလို့ပဲ ဓားချင်းယှဉ်ပြီး ရှင်မတိုက်ဖြစ်ဘူး၊ နို့ပေ
မယ့် အနိုင်ရလိုက်တယ်လို့ အစေခံတစ်ယောက်က လာပြောလာတယ်၊ သူတို့
သွားကြတော့မယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် . . . သွားကြလိမ့်မယ် မဒီမိုက်စလီ’

‘ရှင်က ဘယ်လိုပညာမျိုးနဲ့များ လုပ်လိုက်တာလဲရှင် . . . ကျွန်မ
ဖြင့် အံ့သြပါရဲ့’

ကျွန်ုပ်ကား စိတ်ကို ချက်ခြင်းပိုင်းဖြတ်လေပြီ။

‘မဒီမိုက်စလီ . . . ပါရစ်မြို့တော်က ဓားသိုင်းသမား ဒီဗရာဆို
တဲ့ လူတစ်ယောက် ခင်ဗျားကြားဖူးသလား’

‘ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒီလူက အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ ဓားသမား
တစ်ယောက်ဆိုပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်လောက်က ကျွန်မတို့မြို့မှာ လူတစ်ယောက်
ကိုတောင် နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲမှာ သူသတ်လိုက်သေးတယ်’

ကျွန်ုပ်သည် စကားပြန်၍မပြောဘဲ ငြိမ်၍နေသဖြင့် . . .

‘ဘာဖြစ်လို့ ရှင်မေးတာလဲ ဟင်’

၇၂

~~အနုပညာ~~

‘သူ အခု ဒီရောက်နေလို့ မဒီမိုက်စလီ’

‘ဒီကို ရောက်နေတယ်၊ ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘယ်မှာလဲ’

‘ဒီမှာလေ . . . မွန်ဆီယာ ဂျီဒီဗရောဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး

ဗျ . . . ကျုပ်ပဲ’

* * *

[၉]

‘ရှင်လား . . . မွန်ဆီယာ ဂျီဒီဗရော . . . မဟုတ်နိုင်တာရှင်’
ကျွန်ုပ်သည် သူ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ပန်းနုရောင်အသွေးမှ
ရုတ်ချည်း ဖြူဖွေး၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

‘ဟုတ်တယ် မဒီမိုက်စလီ၊ ဒီဗာသီဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဒီနေရာကို
သူစိမ်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ်လာတုန်းက လူတွေမသိအောင် ယူထားတဲ့
နာမည်ပဲ။ ဒီလို ယူခဲ့လို့လဲ ဘယ်သူမှ မသိဘဲနဲ့ အခုလို မဒီမိုက်စလီတို့လို
ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောဆိုခွင့်ရတယ်မဟုတ်လား’

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ တစ်
ခဏမျှ ငေးမှိုင်တွေဝေလျက် ရှိကြရာမှ ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်
ကာ လှည့်၍ထွက်သွားမည်ပြုလေ၏။

‘ဒီမှာ မွန်ဆီယာ ဒီဗရော၊ ဟိုဘက်က နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ကျွန်မ
မမိလို့ တစ်ဆိတ် ဆွတ်ပေးစမ်းပါရှင်’

ကျွန်ုပ်သည် တုန်ရီသောလက်ဖြင့် နှင်းဆီပွင့်ကလေးကို ခူး၍ ပေး
လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာများပင် နီမြန်း၍ နေဟန်တူ၏။ မဒီမိုက်စလီ
သည် ကျွန်ုပ်ဆွတ်ခူးပေးသော ပန်းပွင့်ကလေးကို တစ်ချက်မျှ ယုယစွာ နမ်း

ရှုပ်လိုက်ပြီးနောက် ရင်ဘတ်တွင် ထိုးထားလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ လက်ကလေးများမှာ တုန်တုန်ရီရီနေပြီးလျှင် မျက်နှာကလေးပင် ရှက်သွေးရောင်လျှမ်းကာ ဝင်းခနဲဖြစ်၍သွားလေသည်။

သူသည် အိမ်ဘက်သို့ လှည့်၍သွားရင်း . . .

‘ကံကောင်းလို့ရှင် . . . ဒုတိယအကြိမ် ရှင့်ကို ကျွန်မအထင်မှားတော့မလို့၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ကို ကျွန်မက အကဲဖြတ်ဖို့မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကသာ ကျွန်မမှာ သတ်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှိရင် ဟိုလူကို ကျွန်မသတ်ပြီးပဲ’

‘ဒါဖြင့် မဒီမိုက်စလီ၊ အခုမှ နောင်တရတယ်ဆိုပါတော့’

‘ရှင်ကော နောင်တမရဘူးလား’

‘ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကျနေပြီ မဒီမိုက်စလီ’

‘ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူး’

‘မဒီမိုက်စလီဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲနော်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်မကို သနားထိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ သွေးဆောင်မှုက အင်မတန် နည်းတယ်ရှင်၊ ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံရတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာကိုရော ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ မလိမ်ဘူး၊ သစ္စာလဲ မဖောက်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူတစ်ပါးလဲ ရောင်းမစားဘူးဆိုရင် ဘာမဆို အခွင့်လွှတ်နိုင်တာပေါ့’

ကျွန်ုပ်သည် ဖျပ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မမြင်စေရန် အခြားဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ရလေ၏။ သူပြောသော စကားများသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို ဓားနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ ရာဇဝင်ကို အကုန်အစင်သိလေပြီလော၊ ကျွန်ုပ် ဖုံးအုပ်ထားသမျှ အကုန်အစင်ပေါ်လာလေပြီလောဟု ကျွန်ုပ်အောက်မေ့၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့သကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ သို့ရှိစဉ် သူသည် ကျွန်ုပ်ကိုကျော်၍ ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူကြည့်ရာသို့ လှည့်၍ ကြည့်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူကြည့်ရာသို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက်ပြေးလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း အံ့အား

သင့်လျက် ရှိကြလေသည်။ ပြေးလာသူကား လူဝီပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုအခါ မဒီမိုက်စလီက . . .

‘လူဝီ . . . ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ပြောစမ်းပါဦး . . . အိမ်ပေါ်က အစ်မကြီးများ နေမကောင်း . . .’

‘မဟုတ်ပါဘူး သခင်မ’

‘ဒါဖြင့်’

‘ကလွန် . . . ကလွန်’

‘ကလွန် ဘာဖြစ်သလဲ . . . ပြောပါ မြန်မြန်’

‘ကလွန်ကို စစ်သားတွေခေါ်သွားပြီး ရွာထဲမှာ ရိုက်နှက်နေကြပါတယ် သခင်မ . . . သူ့ကို မပြောပြောအောင် ရိုက်စစ်နေကြပါတယ်’

မဒီမိုက်စလီသည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို လက်ဖြင့်ကိုင်၍ မှီထားလိုက်ရလေသည်။

‘ပြောအောင် စစ်နေကြတယ်၊ ဟုတ်လား လူဝီ’

‘မှန်တယ် သခင်မ’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်၍

‘အို . . . ပြောအောင်စစ်နေတယ်ဆိုတာ နည်းလမ်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ အနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ရအောင်စစ်နိုင်မှာလဲ’

‘အနည်းဆုံး . . . နေရာကို လိုက်ပြအောင် သူတို့လုပ်ကြပါလိမ့်မယ်၊ မွန်ဆီယာ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး သူ့အသက်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါ၊ တောထဲကတောင် သူ့အော်သံတွေ ကြားနေရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လူ သေရပါလိမ့်မယ် မွန်ဆီယာ’

လူဝီမျက်နှာမှာ စက္ကူချပ်ကဲ့သို့ ဖြူ၍နေ၏။ မဒီမိုက်စလီသည် သက် ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးလျှင် စိတ်ကို တင်းလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ကိုယ်ကို ခပ် မတ်မတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းဘက်သို့ ထွက်သော ခြံ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်သွားပြီးလျှင် တားဆီးရန် သူ၏ ရှေ့မှ မတ်တပ်ရပ်၍ နေလိုက်လေသည်။

‘ဖယ်ပါရှင် ကျွန်မ သွားပါရစေ၊ ကျွန်မ အစေခံတစ်ယောက်ကို အခုလို မတရားနှိပ်စက်နေတာ အခုလိုပဲ ကြည့်နေရမလား’

ပြန်သွားပါ မဒီမိုကရေစီ . . . ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အခုသွားပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက် စွမ်းဆောင်နိုင်သလောက် ကျုပ်လုပ်ခဲ့မယ် . . . ကိုင်း လူဝီ ခင်ဗျားသခင်မကို တွဲပြီး အိမ်ခေါ်သွားလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပြီ . . . ရှင် ချက်ခြင်းသွားပြီး တားမြစ်ပေးပါရှင်၊ ဘုရား သခင်က ရှင့်ကို ကောင်းချီးပေးပါလိမ့်မယ်’

သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် မဒီမိုကရေစီသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို သူ ၏ တုန်ရီလျက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းနီကလေးနှင့် တစ်ခဏမျှကပ်၍ ထားလိုက် လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့လှည့်၍ မကြည့်ဘဲ မြက်ခင်း ကွင်းပြင်ကိုဖြတ်ကာ ရွာဘက်သို့လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ကိုလည်း မကြည့်၊ မြက်ခင်းများပေါ်တွင် မြက်များကို နင်းသွား၏။ တောများကို ဖြတ်သွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အရာဝတ္ထုတို့၏ အရိပ်များသာလျှင် ကျွန်ုပ်အနီးမှ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်၍သွားကြကုန်၏။ ကျွန်ုပ် ၏ စိတ်ထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုမျှ စိတ်မကူးဘဲ မဒီမိုကရေစီ၏ ပူဇွန်သော နှုတ်ခမ်းကလေးဖြင့် ထိတွေ့လိုက်သည့် အာရုံတစ်ခုသာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ဝိညာဉ်နှင့်အတူ မခွဲမခွာ ပူးကပ်လိုက်ပါသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

တံတားကလေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ရွာနှင့် နီးလာသောအခါ ရွာဆီမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံတစ်သံသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ သဲ့သဲ့မျှ ရောက်လာ၏။ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ဇောနှင့်ပြေး၍ပင် သွားတော့၏။

သို့နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်း ဆိုင်ထောင့်ချိုးသို့ပင် ရောက်၍ နေလေပြီ။ ချက်ခြင်းပင် ကျွန်ုပ်လည်း စစ်သား များ စုရုံးလျက်ရှိသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကပ္ပတိန် လာရီလီကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ လက် ထောက်စစ်ဗိုလ်မှူးကလေးကိုလည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ မြင်လိုက်ရပြီးလျှင် သူ တို့အား ဝိုင်း၍နေသော စစ်သားတစ်စုကို တွေ့ပါ၏။ ၎င်းတို့၏အလယ်၌ လူတစ်ယောက်သည် မြေပေါ်တွင် လေးဘက်ထောက်လျက်ရှိလေရာ ထိုသူ အနီးတွင် အင်္ကျီမပါသော စစ်သားတစ်ယောက်သည် ကြာပွတ်တစ်ချောင်း ကို ကိုင်လျက် ရပ်နေ၏။ လေးဘက်ထောက်နေသူကား ကလွန်ပင် ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း နံဘေးမှရပ်နေသော စစ်သားများကို အတင်းတိုးဝှေ့
ဖယ်ရှားကာ ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီးနောက် ကြာပွတ်ကိုင်နေသူ၏ မေးရိုးကို
တစ်ချက်ထဲ ထိုးသတ်လိုက်ရာ ထိုသူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

‘ဟေ့ လူမိုက်တွေ . . . လူယုတ်မာတွေ မင်းတို့ မရှက်ဘူးလား
ဟင် . . . ဒီလူဟာ စကားမပြောနိုင်ဘူးကွဲ့၊ အ၊နေတယ်၊ အ၊နေတယ်
သိပြီ လား၊ သတ္တိရှိရင် နောက်တစ်ချက် ထပ်ရိုက်စမ်း၊ ငါ့အကြောင်း
သိစေမယ်၊ မင်းတို့ကပဲ သတ္တိကောင်းသလား သိကြရောပေါ့ကွယ်’

လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်ကလေးသည် ကျွန်ုပ်အား မျက်စောင်းထိုး၍
ကြည့်လိုက်ရာ စစ်သားများသည် သူတို့၏ ဓားရိုးများပေါ်သို့ လက်ဝါးများ
ကို အသင့်တပ်ထားလိုက်ကြ၏။

သို့သော် မည်သူတစ်ဦးမျှစ၍ မလှုပ်ချေ။ ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်
က ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လျက်

‘တယ်အစွမ်းကောင်းတဲ့လူ . . . သတ္တိရှိပါပေတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျား အလာနောက်ကျသဗျာ၊ ဒီလူက ဖြောင့်ချက်ပေးပြီဗျ’

‘ကျုပ်မယုံဘူး၊ ဒီလူက အ၊နေတဲ့လူ၊ စကားမှ မပြောနိုင်ဘဲ’
ကပွတိန်က ကြားဖြတ်၍

‘ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေ၊ သူက ကျုပ်တို့နားလည်အောင်တော့ လုပ်ပြ
တတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ရှာနေတဲ့နေရာကို သူက လမ်းပြပြီး ခေါ်သွား
မှာပဲ၊ ကြာပွတ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို စကားပြောအောင် မလုပ်နိုင်ပေမယ့်
နားလည်အောင်ပြပေးဖို့တော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်’

‘ဒီလူက အမှန်ကို ပြောနိုင်လို့လား၊ ပြောတဲ့အတိုင်းကော ခင်ဗျား
တို့ကို ဒီကိုချီဖိုရက် ပုန်းနေတဲ့နေရာကို သူက ပြမတဲ့လား’

‘အဲဒါ ခင်ဗျားကန့်ကွက်ဖို့များ ရှိသေးသလား သူလျှိုကြီးရဲ့’
‘မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ကျုပ်လိုက်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒါကတော့ ကျုပ်တို့သဘောတစ်ခုပဲ’
‘ကျုပ်မှာ ကာဒီနယ်အမိန့်ရှိတယ်’

‘ကာဒီနယ် ဟုတ်စ . . . ကာဒီနယ်ဟာ . . .’
စကားမဆုံးမီ လက်ဖတင်နှင့်က တားဆီးလိုက်သဖြင့် ကပွတိန်

သည် စကားကို ဆက်၍မပြောဘဲ ဤနေရာတွင် ရပ်လိုက်လေ၏။ လက်ဖတင်
နှင့်က ကပွတိန်အား . . .

၇၀ **ကျွန်ုပ်တို့အတွက်**

‘ရှုး . . . တစ်ဆိတ်အခွင့်ပြုပါ ကပ္ပတိန်၊ စကားနည်းရင် အမှား
နည်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ လူစုခွဲဖို့ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးလိုက်ရတော့မလား’

ကပ္ပတိန်သည် ဦးခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်လေသည်။

လက်ဖတင်နင်က . . .

‘ဟေ့ . . . ဒီလူကို အင်္ကျီပေးလိုက်ပြီး သူ့လက်နှစ်ဖက်တုပ်လိုက်၊
ပေါနဲ့လီဗရန် မင်းတို့ ၂ ယောက်က သူ့ကိုစောင့် . . . ဆာဂျင် လူတောင့်
တောင့် ၅ ယောက်ရွေးထားလိုက်ပြီး ကျန်တဲ့လူတွေ သူတို့တဲကို ပြန်ပေးစေ’

ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာသော အချိန်၌ကား နေသည် ကျဆင်းလျက်ရှိ
လေရာ တဖြည်းဖြည်း မှောင်စပျိုး၍ လာလေပြီ။ ကလွန်ကား အစောင့် ၂
ယောက်က တွဲခေါ်ကာ ရှေ့ဆုံးမှသွား၍ ကပ္ပတိန်နှင့် ကျွန်ုပ်က နောက်မှ
ရင်ဘောင်တန်းလိုက်၏။

သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မယုံကြည်သကဲ့
သို့ တစ်ယောက်အရိပ်အကဲကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ လိုက်ပါလာကြ၏။
လက်ဖတင်နင်ကမူ ဆာဂျင်နှင့်အတူ စစ်သား ၅ ယောက်ကို ခေါင်းဆောင်ကာ
ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ လိုက်လေသည်။

ကလွန်သည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ သွားနိုင်၍ ထမင်းဆိုင်နှင့် ကပ်
လျက်ရှိသော အိမ် ၂ အိမ်ကြားမှ ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း
လျှောက်သွားပြီးလျှင် တောစပ်ကို ဝင်ပြီးနောက် သစ်ပင်နှင့် ချုံပုတ်များ အထူ
ထပ်ဆုံးသော နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ပစ္စတိုသေနတ်ကို
အသင့်ယမ်းထိုး၍ ကိုင်ထားရာ ကျွန်ုပ်လည်း ဓားကို အိမ်မှ အသင့်ချွတ်ထား
လိုက်ပြီးလျှင် သူ့အား မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်၍နေလေသည်။

တောထဲ၌ကား အတော်ပင် မှောင်၍နေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည်
သတိကြီးစွာနှင့် သွားရလေရာ နောက်ဆုံးတွင် အတော်ပြန့်ပြူးသော လမ်း
ကျယ်တစ်ခုသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထိုလမ်းမှာ တောအိမ်သို့သွားသော လမ်း
ဟောင်းတစ်ခုဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြပြီးလျှင် ကလွန်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား
ထိုတောအိမ်သို့ပင် ခေါ်သွားမည်လောဟု ကျွန်ုပ်တို့တွေး၍ စိုးရိမ်မိ၏။

သို့သော် ချောင်းကူးတံတားကလေးကို ကျော်မိသောအခါ လက်ဝဲ
ဘက်၌ရှိ တောစပ်သို့ ဝင်ပြီးနောက် ချောင်းကမ်းပါးကို တက်၍သွားလေ၏။
ကိုက် ၁၀၀ ခန့်မျှမရောက်မီ လမ်းမှာ . . . အလွန်ကြမ်း၍လာပြီးလျှင် ချုံနွယ်
ပိတ်ပေါင်းတို့သည်လည်း ထူထပ်၍ လာကုန်၏။ ထိုနေရာတွင် ကျဉ်းမြောင်း

သော မြေလမ်းကလေးတစ်ခုရှိ၍၊ ထိုလမ်းကလေးမှာ ရှေ့သို့ ဆက်၍သွား
တိုင်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာပြီးလျှင် ကြမ်း၍လည်း လာလေသည်။

ချောင်းကွေ့သို့ ရောက်သောအခါ လမ်းကလေးသည် ရုတ်တရက်
ကွေ့သွားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတ်စောက်သော တောင်ပူစာနှစ်ခုကြား
ရှိ တောင်ကြားလမ်းအဝင်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရ၏။ ချိုင့်ဝှမ်းရာ
အရပ်၌ ရေသည် ကျောက်တုံးများကို တိုက်၍ ဒလဟောစီးဆင်းကာ နက်ရှိုင်း
သော ချောက်များထဲသို့ ကျလျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေသော ဆင်ခြေလျှောက်ကလေး၏ ရှေ့တွင် မြင့်မား
သော တောင်ပူစာကလေးရှိ၍ ထိုတောင်ပူစာ အလည်လောက်တွင် တောင်
ခါးပန်းကလေးတစ်ခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော မြေပြင်ကလေးကို တွေ့မြင်ရလေ
သည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က . . .

‘မယုံရင် လောင်းရော့၊ ဂူကလေးတစ်ခုပဲ ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီနေရာ
မျိုးနေတတ်တာပဲ’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဟုတ်တယ်၊ တကယ့်နေရာကောင်းကလေးပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့ဆယ်
ယောက်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခုခံနိုင်တဲ့ နေရာမျိုးပေါ့’

‘အဲဒီဆယ်ယောက်မှာ သေနတ်မပါရင်တော့ ဟုတ်ပါတယ် . . .
နို့ပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ သေနတ်ပါတယ်ဗျာ၊ သူကော ဒီလိုလုပ်မလား မပြော
တတ်ဘူး’

‘လုပ်မှာပေါ့’

ကပ္ပတိန်လာရီလီသည် သူ၏ လူများဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး နောက်
. . .

‘လက်ဖတင်နှင့် . . . ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ၊ ကျုပ်တို့မှာ
ပါတဲ့ မီးအိမ်တွေကို ထွန်းကြမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျန်တဲ့အလင်းရောင်
ကလေး ရှိနေခိုက် ဆက်ပဲသွားကြမလား’

‘ဆက်သာသွားပါ ကပ္ပတိန် . . .’

ကပ္ပတိန်က အမိန့်ပေးလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆက်လက်
သွားကြလေ၏။ တောင်ထိပ်သို့ သွားသည့်လမ်းကား ကျွန်ုပ်တို့နောက်ဆုံး
သွားရောက်ရမည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေပြီ၊ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်
ရမည့် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာမြင်ကြရ၏။

ကလွန်သည် အားအင်ချိနဲ့စွာ အပေါ်သို့ တက်လျက်ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာမူ နောက် ၂ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရောက်သွားကြလေသည်။ ထိုနေရာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဝေးက မြင်ရသလောက် မခဲယဉ်းလှချေ။ တောင်ခါးပန်းကလေးမှာ မြက်များထူထပ်ပြီးလျှင် အပြင်အောက်ခြေသို့ တဖြည်းဖြည်း ဆင်ခြေလျော့ဆင်းလျက်ရှိရာ အချို့နေရာများတွင် လူမဆင်းနိုင်လောက်အောင် ရေညှိများဖြင့် ချောလျက်ရှိ၏။ ရေစီးလျက်ရှိနေသော တောင်ခြေနှစ်ခုအကြားသို့ အရောက် ပေ ၃၀ ထက်မြင့်မည်မဟုတ်ချေ။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကပ္ပတိန်က . . .

‘ကိုင်း . . . ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ဟေ့ ပေါ့နဲ့ လီဗရန် မင်းတို့လူကို အသံထွက်စေနဲ့နော် သတိထား၊ ဆာဂျင် သေနတ်ယူပြီး ရှေ့ကိုလာခဲ့၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်မရဘဲ မပစ်နဲ့နော် ကြားလား . . . ကိုင်း တိတ်တိတ်နေကြဟေ့ . . . ရှေ့တက်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်နံရံကို လက်ဝဲဘက်၌ ထားကာ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း ၁၀၀ ခန့်မျှ ချီတက်ကြလေရာ ကွေ့တစ်ခုကို ကျော်မိသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ မနီးမဝေးတွင် အပေါက်တစ်ခုကဲ့သို့ မည်းမှောင်နေသော နေရာတစ်ခုကို မြင်ကြရလေ၏။ အကျဉ်းသားသည် ချည်နှောင်ထားသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ကာ ထိုနေရာကို ညွှန်ပြလေသည်။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က လေသံဖြင့် . . .

‘ဟိုမှာ ဆိုပါကလား . . . ဒီနေရာလားဟေ့’

ကလွန်သည် ဦးခေါင်းကို ညင်သာစွာ ညိတ်လိုက်၏။ ကပ္ပတိန်ကား အားရဝမ်းသာဖြင့် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေလေသည်။

ကပ္ပတိန်က အသံကို နှိမ့်လျက် . . .

‘ပေါ့နဲ့ လီဗရန် . . . မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဒီလူအကို စောင့်နေရစ်၊ ဆာဂျင်က ငါနဲ့အတူ ရှေ့ကို တက်ခဲ့စမ်း . . . ကိုင်း အသင့်ရှိပြီလားဟေ့ . . . ချီတက်’

သို့ အမိန့်ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပ္ပတိန်နှင့် ဆာဂျင်တို့သည် ကလွန်နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်တို့၏ နံဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ ပန်း၍ ရှေ့သို့ ချီတက်ကြလေ၏။ ထိုနေရာ၌ကား တောင်ကမ်းပါး လမ်းကလေးမှာ အတော်ပင် ကျဉ်းမြောင်းလှ၏။ ကပ္ပတိန်သည် ချောက်ကမ္ဘားစောက်ရှိသောဘက်က ဖြစ်၏။

လူတစ်ယောက်မှတစ်ပါး အားလုံးသော မျက်လုံးများသည် တောင်ကမ္ဘားရံတွင် မည်းမှောင်၍နေသော နေရာကလေးကိုသာ စူးစိုက်ကြည့်ရှုလျက် ထိုဂူပေါက်ထဲမှ ဒိုင်းခနဲ သေနတ်ကျည်ဆံပင် ပေါ်ထွက်လာမည်လော။ သို့မဟုတ် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေဟု မိမိအသက်ကို စွန့်၍ထားသော လူတစ်ယောက်ပင် အတင်းခန့်ထွက်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့အား တိုက်ခိုက်လေမည်လောဟု စဉ်းစားလျက်ရှိကြ၏။

ကပ္ပတိန်သည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ကလွန်နှင့် ရင်ဘောင်တန်းရောက်လာလေရာ ထိုအခိုက်၌ ကလွန်သည် ကြောင်ကဲ့သို့ ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ဘေးတိုက်ခန့်လိုက်ပြီးလျှင် လွတ်၍နေသော သူ၏ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကပ္ပတိန်အား ပစ်လွဲလိုက်လေ၏။

ပြုလုပ်ပုံမှာ လျင်မြန်လှသဖြင့် အားလုံးပင် ကြက်သေသေလျက်ရှိကြ၏။ လူနှစ်ယောက် လုံးထွေးနေသည်မှာ မည်းနက်သောအလုံးကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ဆာဂျင်သည် သေနတ်နှင့် ချိန်လိုက်သေး၏။ သို့သော် လူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မိရာနေရာသို့ အတင်းကုတ်ခြစ်တွယ်ကပ်လျက် ရှိနေရကား ထွေးလုံးရစ်ပတ်လျက်ရှိသော အမည်းအလုံးကြီးမှာ မည်သည့်အစိတ်အပိုင်းက မည်သူဖြစ်သည်ကိုပင် ခွဲခြား၍မရနိုင်အောင်ရှိသဖြင့် ဆာဂျင်သည် သေနတ်ကို ပြန်၍ချလိုက်ရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ တွန့်ဆုတ်လိုက်ခြင်းသည်ပင် လူနှစ်ယောက်အား အဆုံးစွန်သော ဘဝသို့ ရောက်စေ၏။ ကလွန်သည် ကပ္ပတိန်၏ လည်မျိုကို အင်အားရှိသမျှ ကုပ်တွယ်၍ ထားပြီးလျှင် ချောက်ကမ္ဘားဘက်သို့ အတင်း ရုန်းကန်ဆွဲငင်လျက် ရှိလေရာ အလုံးကြီးသည် ချောက်ကမ္ဘားအစွန်းနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးသည်ထက် နီး၍သွားပြီးနောက် စက္ကန့်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် တစ်ခါတည်း လိမ့်ကျသွားလေ၏။ အမည်းလုံးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်ပြီးလျှင် ရေထဲသို့ ကျသွားသံကိုပင် အောက်မှ ကြားလိုက်ရ၏။

‘လုပ်ကြပါဦးဗျာ . . . လုပ်ကြပါဦး . . . ရေထဲကျသွားပြီ၊ ဟေ့လူတွေ ဘာကြည့်နေတာလဲ . . . ရေဆီကို ရေဆီကို မြန်မြန်ပြေးကြ’

ဟု လက်ဖတင်နင်သည် သူ့လူများအား ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

၈၂ **ကျွန်ုပ်တို့အား**

သို့သော် အောက်သို့ဆင်းသက်ရန်ကား လမ်းဟူ၍ မရှိချေ။ ညဉ့် အချိန်သို့လည်း ရောက်နေပြီဖြစ်၍ လူများမှာ အတော်အတန် တွန့်ဆုတ်လျက် ရှိကြလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြေပြစ်သောနေရာတစ်ခုသို့ ရောက် သည်အထိ ပြန်၍လှည့်ခဲ့ကြရလေ၏။ ကျသွားသော နေရာသို့ ရောက်သွား သောအခါ၌ကား ကမ်းခြေသို့ နောက်ဆုံး ပုတ်ခတ်နေသည့် လှိုင်းအိကလေး များကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်၍လှည့်လာသောအခါ လက်ဖတင် နင်က ကျွန်ုပ်အား . . .

‘ခင်ဗျားဟာ အင်မတန်မကောင်းကျိုးပေးတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ဝမ်းသာသပေါ့လေ’

‘ဒါက သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်း ချင်ဟန်ဆောင်နေမှာလဲ . . . အခု မသေလဲ ခင်ဗျားလူဟာ နောက်သုံးလ ကြာရင် သေမှာပဲ၊ ဟိုလူအ အတွက်တောင် ဝမ်းသာမိသေးတယ်’

သူသည် စကားကို ပြန်၍ မချေပသော်လည်း ကျွန်ုပ်အား ရွံရှာမုန်း တီးလှသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ် လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဆာဂျင် မီးအိမ်ကို ယူ ပြီး ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့၊ ကျန်တဲ့လူတွေက ရွာကို ပြန်ကြပေတော့၊ ကိုင်း မစွတာ သူလျှို ခင်ဗျားသွားမယ့်လမ်းကို ကျုပ်လိုက်ရလိမ့်မယ် . . . သွားပေတော့’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆာဂျင်က မီးအိမ်နှင့် ရှေ့မှ လမ်းပြကာ လာခဲ့ကြရာ လမ်းဆုံသို့ရောက်သောအခါ မြက်ခင်းကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်၍ တောအိမ်သို့သွားသော လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ခြံ တံခါးဝမှ ဝင်ခဲ့၍ နှင်းဆီရုံတစ်ရုံအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းနေရာမှာ မဒီ မွိုက်စလီက ကျွန်ုပ်၏လက်ကို နမ်းရှုပ်လိုက်သောနေရာဖြစ်ကြောင်း အမှတ်ရ မိ၏။

ထို့ပြင် လက်ဖတင်နှင့်မှာ အဘယ်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကျွန်ုပ် နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် အံ့ဩမိ၏။ သူ သည် ခြေလမ်းကလေးမှ လှည့်၍ အိမ်၏ တံခါးမကြီးရှိရာသို့ တိုက်ရိုက်သွား လေရာ ကျွန်ုပ်မှာမူ အိမ်၏နံဘေးဘက် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် တဘက် အဖြူကလေးတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထိုနေရာသို့ ရှေ့ရှုသွား လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က . . .

‘မဒိမ္မိက်စလီလား ဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါထက် ကလွန်ကော ဘယ်မှာလဲ’

‘အားလုံး ဒုက္ခတွေ ကင်းဝေးတဲ့နေရာ ရောက်သွားပြီ၊ သူ သေသွား ရှာပါပြီ၊ မဒိမ္မိက်စလီ ဒါပေမယ့် တခြားသူများရဲ့ လက်ချက်နဲ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ကို ဖြေမှပေါ့ မဒိမ္မိက်စလီ’

သူသည် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ရှိုက်လိုက်သေး၏။ သို့ရှိစဉ် လက်ဖတင်နှင့်နှင့် ဆာဂျင်တို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုအခါ မဒိမ္မိက်စလီက လက်ဖတင်နှင့်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျက် . . .

‘အခု လာတာက ကျွန်မကို ရိုက်ရအောင် လာပြန်တာလားရှင့်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အစေခံကို သတ်ရုံနဲ့ အားမရသေးဘူးလား . . .’

‘မဟုတ်လိုက်တာဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ရဲ့ ကပ္ပတိန်ကို သတ်တာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အစေခံသေပြီဆိုရင် ကျုပ်တို့ကပ္ပတိန်လဲ သေပြီပေါ့’

‘ကပ္ပတိန် လာရီလီလား . . .’

မဒိမ္မိက်သည် စကားပြောနေသော လက်ဖတင်နှင့်ကို ကြည့်မည့်အစား မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြလိုက်လေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟင် . . .’

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ . . .

‘ကလွန်က ကပ္ပတိန်လည်ပင်းကို အတင်းဖက်လှဲပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ထွေးလုံးရစ်ပတ် တောင်ခါးပန်းပေါ်က အောက်ချောက်ထဲ ကျသွားကြတာပဲ’

မဒိမ္မိက်စလီသည် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေ၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းများက လှုပ်ရှားနေသဖြင့်၊ ကလွန်အတွက် ဆုမွန်တောင်းနေဟန် လက္ခဏာရှိလေသည်။ ထို့နောက် လက်ဖတင်နှင့်က မဒိမ္မိက်စလီအား အသံခပ်မာမာနှင့် . . .

‘ကပ္ပတိန် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကတော့ အမှန်ပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူတွေ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သေးတယ်ဗျ။ အဲဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်က ခင်ဗျားအခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် စကားတစ်ခွန်းလောက် ပြောချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေ ဟောဒီအမျိုးကောင်းသား လူကြီးလူကောင်းဟာ မကြာ

၈၄ ~~အနုပညာများ~~

သေးခင်က ကျုပ်တို့ဆီ ရောက်နေလေတော့၊ သူ့ဆီက ကျုပ်တို့ အများကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ သူက ကျုပ်တို့ကိုပဲ တိရစ္ဆာန်တွေ အမဲတွေနဲ့ ခေါ်သေး တယ်ဗျ။ သူ့ကြောင့်သာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ သေပြီမသေဘူးဆိုတာ တတ်အပ် မသိရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူက ဝမ်းသာတယ်လို့ ပြောတော့ သေပြီပေါ့၊ သူ့ညစ်ပတ်ရင် ကျုပ်လဲ သူနဲ့တူအောင် ညစ်ပတ်ရမှာပဲ၊ အခုတော့ သူ့ အကြောင်းကို ကျုပ်ဖွင့်ပြောတော့မယ်’

* * *

[၁၀]

ကျွန်ုပ်ကား လွတ်မြောက်ရန်အကြောင်း မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်သည် လှမ်း၍ရိုက်လိုက်မည် ကြံသော်လည်း ဆာဂျင်က အလည်၌ရှိနေသဖြင့် မရိုက် နိုင်ပဲ ရှိနေ၏။ စကားပြန်၍ ပြောရန် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်တွင် စကားလုံးများ ရှာမတွေ့သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ လျှို့ဝှက်သော ဘဝဇာတ်လမ်းကို မဒီမိုက်စလီအား အတိအလင်း ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် အကြိမ် ကြိမ်ကြံခဲ့၏။

သို့သော် အထမမြောက်ဘဲ ရှိခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မဒီ မိုက်စလီ၏ မျက်မှောက်၌ပင် အဆွံ့အအ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ ကြောင် တောင်ကြီး ငေးမောကြည့်ရှု၍ နေမိလေသည်။ မဒီမိုက်စလီက ပြန်ပြောလိုက် သော စကားသံကလေးများသာ ကျွန်ုပ်အား လဲကျမသွားစေရန် ထောက်ခံ အားပေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

မဒီမိုက်စလီက . . .

‘ပြောလေ . . . ပြောပါ မြန်မြန်၊ ပြောပြီးရင် ကောင်းတာပဲ’

ဟု ပြောလိုက် လက်ဖတင်နင်က . . .

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မယုံဘူး . . . ဒါဖြင့် သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် စမ်း၊ ကြည့်ပါလေ။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ဗျ။

အနုပညာများ

ဒီလူက သူ့နာမည်ကိုတောင် သူ့အမှန်ပြောတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး... သူ့ နာမည်က ဒီဗာဒီ မဟုတ်ဘူး . . . ၊ ဂျီဒီဗရောတဲ့ . . . ကစားသမား၊ ဓားသမား နိုင်ရာစားသမား၊ အဲ သူ့ကို ခင်ဗျားက . . .’

စကားမဆုံးမီ . . .

‘ဒီဟာတွေ ကျွန်မ ကြားပြီးပြီ၊ ဒီဟာတွေ ကျွန်မ အားလုံးသိတယ်၊ ကိုင်း . . . ဒါပဲပြောစရာရှိသလား၊ ပြီးရင် ပြန်တော့လေ မွန်ဆီယာ’

လက်ဖတင်နင်သည် တန့်ခနဲ ဖြစ်၍သွား၏။

လက်ဖတင်နင်က . . .

‘ဪ . . . ဟုတ်လား နေပါဦးဗျာ၊ ပြောစရာရှိပါသေးတယ် . . . ခင်ဗျား သတိပြုမိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဓားသမားများဟာ အများ အားဖြင့် မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်နှလုံးကို ညွတ်အောင်တော့ လုပ်နိုင်ကြတယ် ဗျ . . . ပြီးတော့ ဒီလူဟာ ကာဒီနယ်က ငွေပေးပြီး လွှတ်တဲ့လူ၊ ကာဒီနယ် ရဲ့ ကြေးစားတစ်ယောက်ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိပြီလား၊ ကျုပ်တို့စစ်တပ် အခုလာသလိုပဲ သူလဲ ဒီကိုချီဖိုရက်ကို ဖမ်းဖို့ အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ လာတယ် ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျားသိပြီလား၊ ကျုပ်တို့က စစ်သားထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကို တိတိလင်းလင်းလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဒီလူက လျှို့ဝှက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ကို အယုံ သွင်းနေတယ်ဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိပြီလား . . . အဲဒီလို အယုံသွင်းပြီး တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးလာတဲ့အခါ မဒမ်က သူ့အပေါ် ယုံကြည်လာအောင် အား ကိုးလာအောင် လုပ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ စကားတွေကို သူ ချောင်းပြီး နားထောင်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့သွားတဲ့နေရာကို နောက်ယောင်ခံပြီး သူလိုက်မယ်၊ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားတို့ရော ဟိုလူရော သူ့ထောင်ချောက်ထဲမှာ တစ်ခါထဲ ပိတ် မိအောင်လုပ်မယ်၊ နားလည်ပြီလား . . . ခင်ဗျား ကျုပ်ပြောတာမယုံလို့ ကျုပ် က သက်သေပြရမယ်ဆိုရင် အခု ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သူ့မျက်နှာကို . . . ကြည့် လိုက်ပါဗျ . . .’

ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာမှာလည်း အောက်သို့စိုက်ကာ . . . စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း၊ အားနာခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများဖြင့် စုပေါင်းရောစပ်ကာ ရှိနေလေ၏။ သို့သော် . . . မဒီဗျိုက်စလီသည် ကျွန်ုပ်အား မော်၍မကြည့်ချေ။

‘ရှင်ပြောတာ ကျွန်မ တစ်လုံးမှ မယုံဘူး . . .’

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်မေးတာ တစ်ခုပြောစမ်း . . . ဒီလူဟာ ကျုပ်တို့ ဘက်က လူသာမဟုတ်ရင် . . . ကျုပ်တို့က သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ နေ

ခွင့်ပြုထားသလဲ . . . ဒီဟာကိုပြောစမ်း . . .’

‘ဒါကတော့ သူ့မှာ ဓားရှိတာကိုရှင့် . . .’

လက်ဖတင်နှင့်က အံကြိတ်လျက် . . .

‘အောင်မယ် . . . သူ့မှာ ဓားရှိလို့ ဟုတ်စ . . . မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊
သူ့မှာ ကာဒီနယ်ရဲ့ အမိန့်စာပါတယ် . . . ကျုပ်ပြောလိုက်မယ်နော် . . . သူ
ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့အတူတူ အခွင့်အာဏာရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့မှာ မတတ်
နိုင်ဘူး . . . ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် မွန်ဆီယာ ရှင်တို့ဟာ သူ့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့တာပေါ့’

‘ခင်ဗျားရူးသလား၊ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း သူ့ဟုတ်တယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျားမျက်စိနဲ့ မမြင်ရဘူးလား . . . သူ့ကို ကြည့်လေ’

သို့နှင့်ပင် မဒီမိုက်စလီသည် မော်ရှ်မကြည့်ချေ . . .။

‘ကိုင်းရှင် အချိန်လဲ မရှိပါဘူး . . . မိုးချုပ်လှပါပြီ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ
လဲ ကောင်းကောင်းနေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး . . . အခုလောက် အားရအောင်
ပြောပြီးမှဖြင့် သွားဖို့တော်လောက်ပါပြီ’

လက်ဖတင်နှင့်သည် ပခုံးများကို တွန့်ခါလိုက်ပြီးနောက် အံကြိတ်
လျက် . . .

‘ခင်ဗျားဟာ ရူးနေတယ်၊ ကျုပ်က အမှန်ပြောပေမယ့် ခင်ဗျားမယုံ
ဘူး . . . ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားတာဝန်ပေါ့၊ မဒီမိုက်စလီ . . . ဒါပါပဲ၊ ပြော
စရာကုန်ပါပြီ . . . နောက်တော့သာ အကြောင်း ခင်ဗျားသိပါလိမ့်မယ်’

ထို့နောက် သူသည် မဒီမိုက်စလီအား ဆလံပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆာ
ဂျင်နှင့်အတူ နှင်းဆီခြံအပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်က ကျွန်ုပ်အား မွေးထုတ်လိုက်သည်ကို လည်း
ကောင်း၊ ဤမိန်းကလေးအား ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်ဝတ္တရားဆောင်ရွက်ရာတွင်
အမှတ်မထင် လာရောက်တွေ့ဆုံရသည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သည်
နောင်တရမိ၏။

မဒီမိုက်စလီ၏ မြင့်မြတ်လှသော စိတ်နေသဘောထားကို သူ၏
လှပသော မျက်နှာကလေးထက်ပင် ပို၍ ကျွန်ုပ် ကြည်ညိုလေးစားမိ၏။ သို့
သော် ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြစ်တင်စကား ပြောကြားလိုက်ပါမူ၊ ထိုစကား
ကို ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အခါမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုအတွေး
အခေါ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားကို ဓားနှင့်ဆွသကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာ

၈၈ ~~အကျဉ်းချုပ်များ~~

မရအောင် ဖြစ်စေ၏။ သို့နှင့် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိရာမှာ ကျွန်ုပ်သည် မဒီမိုကရေစီ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ သူ၏အင်္ကျီ လက်ဖျားကလေးကို ကိုင်လိုက်မိလေ သည်။

‘မဒီမိုကရေစီ . . . ကျုပ်အကြောင်း အခုလို ပြောသွားတာ ခင်ဗျား ယုံသလားဗျာ’

ကျွန်ုပ်၏အသံများမှာ သဘာဝအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ကွဲအက်စူးရှ လျက် တုန်တုန်ရီရီရှိလှကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နား၌ပင် ဆတ်ဆတ်ကြားရတော့ ၏။

မဒီမိုကရေစီသည် နားထင်ကို လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် အသာ အယာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘တစ်ဆိတ် အခွင့်လွတ်ပါ မွန်ဆီယာ . . . ကျွန်မဖြင့် ရှင် ဒီမှာရှိနေ တာတောင် မေ့နေလိုက်တာ . . . နေပါဦး၊ ဘာကို ယုံရမှာပြောတာလဲ’

‘ဟိုလူက ကျုပ်အကြောင်းပြောသွားတာလေ’

‘အော် ဟိုလူက ပြောသွားတာလား . . . လာ . . . လာ . . . ကျွန်မယုံတယ် မယုံဘူးဆိုတာ ကျွန်မပြမယ် . . . ဒီနေရာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လာ ကျွန်မနဲ့လိုက်ခဲ့’

မဒီမိုကရေစီသည် အိမ်ဆီသို့ ထွက်သွားလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှလိုက်ပါသွားလေ၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ တစ်ခြမ်းဖွင့်ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ထိုတံခါးမှ ဝင်ခဲ့ကြ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာကြလေ၏။ အခန်း တွင်း၌ကား မည်သူမျှမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေရာ မီးလှုံသောမီးဖိုမှ မီး ရောင်သည် တစ်ခန်းလုံးကို ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိစေ၏။ သူသည် နီရဲသော မီးရောင်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ရှိနေရကား ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရှိနေစဉ်က ကုပ် ချောင်းငေးမှိုင့်လျက်ရှိသော မဒီမိုကရေစီ မဟုတ်တော့ဘဲ နီထွေးသော နှုတ် ခမ်းကလေးများဖြင့်လည်းကောင်း၊ နှင်းဆီသွေးနှင့်တူသော ပါးအိုကလေးများ ဖြင့်လည်းကောင်း တစ်ကိုယ်လုံး အလှအပ အသားအသွေး အယဉ်အကျေး တို့ဖြင့် လွမ်းခြုံဖုံးအုပ်နေသည့် မဒီမိုကရေစီ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သူ၏ ခုံညားထည်ဝါသော ကိုယ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်ကာ မျက်လုံးများသည် တောက်ပလျက်၊ ရင်က လည်း လှိုင်းထလျက် ရှက်သွေးရောင်သမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

‘ကျွန်မက ယုံရမယ်တဲ့လား . . . ဟင် . . . ကျွန်မပြောမယ်၊ ဒီကို ချီဖိုရက် ပုန်းနေတဲ့နေရာဟာ အောက်(ခံ)ရွာက လာတဲ့လမ်းကလေးအတိုင်း၊ ရွာကလေးရဲ့ နောက်ဘက် ၂ ဖာလုံ အဝေးလောက်မှာရှိတဲ့ ရေညှိပင် တော ကလေးနောက်က တဲပဲ၊ ကိုင်း သိပြီမဟုတ်လား . . . ကျွန်မရယ်၊ မဒမ်ရယ် ကျွန်မအစ်ကိုရယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိတဲ့နေရာကို အခု ရှင်သိပြီမဟုတ် လား . . . သူ့အသက်ရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်ရည်ရယ်ဟာ ရှင့်လက်ထဲကို ရောက်နေပြီ . . . ကိုင်း ဒီတော့ သူတို့ပြောတာ ကျွန်မယုံသလား . . . မယုံ ဘူးလားဆိုတာ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့’

‘အို . . . ဘုရား . . . ဘုရား’

ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းလှသဖြင့် ဘုရားကိုပင် ယောင်ယမ်းတမ်း တကာ ဟစ်အော်လိုက်မိ၏။ သို့ရှိစဉ် မဒီမိုက်စလီ၏ မျက်လုံးများသည် ကြောက်ရွံ့သွားသည့် အခြေအနေသို့ ပြောင်းသွားလျက် . . .

‘ဟော . . . ဒါကလဲ . . . ဟင် ဒါဘာလဲ၊ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါဘူး’

ဟု ပြောကာ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်လျက် အခန်း ထောင့်များကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးရှိသော နေရာကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှု လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး . . . မဒီမိုက်စလီရဲ့’

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရပ်၍နေမိ၏။ အကယ် ၍ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် တစိုးတစိမျှ မယုံသင်္ကာရှိနေစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ ဟန် အမူအရာ အသွင်အပြင်တို့က သူ၏စိတ်နှလုံးကို ပြောင်းလဲ၍ ပေးပြီးဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။

သူသည် တစ်ကြိမ်က ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မကောင်းထင်ခဲ့မိသည် မှန်၏။

သို့သော် ထိုသံသယ ရှင်းလင်းသွားသောအခါ ၎င်းကို နောက်တစ် ကြိမ် ထပ်၍ လက်ခံရန် သူ၏နှလုံးသားတွင် နေရာမရှိသကဲ့သို့ပင် ရှိနေပေ လိမ့်မည်။

အကြောက်ပြေသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် စိတ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးနေသကဲ့သို့ တစ်ခဏမျှ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိနေပြီး နောက် . . .

‘ရှင့်ကြည့်ရတာ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူးထင်တယ်၊ ဒဏ်ရာ ရဖူးတဲ့လူဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုဖြစ်တတ်သတဲ့ရှင်။ နေဦး ကျွန်မ နာဖူး သွားယူလိုက်ဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . .’

ကျွန်ုပ် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောနိုင်မီ မဒီမိုက်စလီသည် အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားလေရာ . . . ကျွန်ုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်သူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စားပွဲတစ်လုံးကိုမှီလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ဒီကိုချီဖိုရက် ပုန်းအောင်းနေသည့် နေရာကို သိရပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပင်ပန်းကြီးစွာ ဒုက္ခခံ၍ လာရကျိုးနပ်ပေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ကား စိတ်မချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ လည်း ရောက်ခဲ့ရလေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာပူရမည့်သူ၏ မျက်နှာကို မကြည့်တော့ဘဲ အိမ်မှ တစ်ခါတည်း ထွက်ပြေးရန် တံခါးဘက်သို့ပင် ခြေဦးလှည့်မိလေ၏။

သို့ရှိစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပြင်းထန်စွာ ခေါက်လိုက်သံ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း သွား၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ ခြေကျော်တွင် ရပ်နေသူကား ပါရစ်မြို့မှ အတူခေါ်ယူလာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်ဖြစ်ရာ သူသည် ခရီးဝေးလာရသဖြင့် တံခါးပေါင်ကိုမှီကာ မောဟိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီလက်ဖျားများကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ကိုင်း မွန်ဆီယာ မြန်မြန်လုပ်၊ တအောင့်ကလေးမှ နှောင့်နှေးနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က အရင်ဦးနိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဟိုလူကို သူတို့တွေ သွားပြီ မွန်ဆီယာ’

‘ဒီကိုချီဖိုရက်ကို သူတို့မိသွားပြီလား’

‘လူကိုမိတာ မဟုတ်ပါဘူး မွန်ဆီယာ၊ သူပုန်းနေတဲ့နေရာကို သူတို့ သိသွားပြီး သွားဖမ်းဖို့ လက်ဖတင်နင်ကိုယ်တိုင် သူ့စစ်သားတွေ စုနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မြန်မြန်လုပ်ပါ မွန်ဆီယာ၊ ကျွန်တော်တို့က သူတို့ အရင် ဦးနိုင်ပါသေးတယ်’

‘ဒါထက် နေရာကကောကွဲ့’

‘နေရာကိုတော့ ကျွန်တော် မကြားရဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးက သူတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက် နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်တော့ ကိုယ်က ရှေ့ကတက်ပြီး ဖမ်းပေါ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ထဲတွင် စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည့် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုသာ ရှိတော့၏။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်က ပထမ ဦးစွာ ရောက်ရမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်ပင် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဖတင်နှင့်ထက် အရင်စော၍ ရောက်ရမည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ဖမ်း၍ ကျွန်ုပ် က ပထမဖြစ်ရမည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ခင်းကို ဖြတ်ခဲ့ကြလေပြီ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း လူအများသွားကြသောလမ်းကို မလိုက်ဘဲ ကလွန်က ကျွန်ုပ် တို့အား ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည့် လမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း လိုက်လေ၏။

ထိုလမ်းကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သစ်လုံးများ ချိုင့်များ၊ ခလုတ် ကန်သင်းများကို ရှောင်ရှားကျော်လွှားကာ လမ်းကွေ့လမ်းကောက်ကလေး များအတိုင်း လိုက်ကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ရွာအစွန်ရှိ ထမင်းဆိုင်ကလေး၏ နောက်ဖေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ထမင်းဆိုင်ရှေ့ဆီမှ အမိန့်ပေးသံ၊ လက်နက်များ ပြင်ဆင်သံများကိုပင် သဲ့သဲ့မျှ ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏လက်မောင်း ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ဝပ်၍ နားထောင်လျက်ရှိရာ အသံအလုံးစုံ ကြားပြီး နောက် . . .

‘ဟေ့ မင်းအဖော်ကောကွဲ့’

‘သူတို့ အထဲရောက်နေတယ်ဆရာ’

‘ကိုင်း ငါမြင်ချင်တာ မြင်ရပါပြီ၊ လာ သွားကြစို့’

သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ပြီးနောက်

‘လမ်းကိုမှ ဆရာမသိဘဲ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဆရာ၊ ဆရာက သိပ်အရင်လိုတာပဲ၊ သူတို့ အခုမှစပြီး ထွက်မယ်ကြံကာ ရှိပါသေး တယ်၊ သူတို့နဲ့ အတူလိုက်တာပေါ့၊ သူတို့က ရှေ့က လမ်းပြသွားပါစေ’

‘ဟေ့ လူမိုက် နေရာကို ငါသိပါတယ်ကွဲ့၊ သူတို့ ဘယ်သွားမယ် ဆိုတာ ငါသိတယ် . . . လာ . . . သူတို့က သစ်ပင်ပေါ်တက်မယ်ကြံတုန်း အသီးကို ငါတို့က အရင်ဆွတ်ရအောင်’

သူသည် အံ့အားသင့်ကာ ကျွန်ုပ်အား ငေး၍ ကြည့်နေ၏။ ထိုအချိန် ၌ကား မီးရောင်များသည် လှုပ်ရှားစပြု၍ လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခြံကလေးတစ်ခုကို ခုန်လွှားကာ အပြင်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် မြောင်း တစ်ခုထဲသို့ ခြေချော်၍ကျခြင်း၊ မြင့်သော စောက်ကလေးတစ်ခုကို တက်ရ

၉၂ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

ခြင်း၊ ချုံများကြားမှ တိုးဝှေ့ရခြင်း စသော အခက်အခဲများကို ကျော်လွန်ပြီး နောက် ရွာအပြင်ရှိ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ဖတ်နှင့်၏ စစ်တပ်ကို ကိုက် ၅၀ ခန့်ပင် ဖြတ်၍ ထားခဲ့ကြလေပြီ။ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခင်ကထက် ခြေလှမ်းကို မှန်မှန်လှမ်းလျက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ အရိပ်များနှင့် ချုံပုတ်များကို ကြည့်ကာ ရေညှိပင်ကြီးများ စုပုံနေသည့်နေရာကို လိုက်လံရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

တစ်ဖက်တောင်ကုန်းကလေးမှာ မြင့်တက်သွားပြီးလျှင် အခြားတစ်ဘက်၌မူ ချောင်းငယ်ကလေးသို့ ရောက်သည်အထိ နိမ့်ဆင်းသွား၏။ ထိုနေရာ၌ ကမ်းပါးအမြင့်ပေါ်တွင် အရောင်ပြေသော တောင်ကမ္ဘားကို နောက်ခံထားကာ . . . ကောက်ရိုးပုံကဲ့သို့ ရေညှိပင်များ စုနေသည့် မည်းမှောင်နေသော နေရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ အသည်းနှလုံးများသည် အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လုမတတ် ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ လူယုံအား ကျွန်ုပ်တို့နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရန်နှင့် အကြောင်းရှိက ကူညီရန် တီးတိုးပြောဆို ခေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် လက်တစ်ဖက်တွင် ပစ္စတိုသေနတ်ကလေးကို ကိုင်ကာ ကမ်းပါးကို တက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထို ကောက်ရိုးပုံကဲ့သို့ ဖြစ်နေသော ထိုရေညှိပင်များ နောက်သို့ ရှေ့ရှုကာ တဲတစ်တဲကို တွေ့ရမည်အထင်နှင့် ထိုနေရာဆီသို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း စမ်းသပ်၍ တက်လေ၏။ သို့သော် နောက်၌ကား တဲကို မတွေ့ရချေ။

ထိုအချိန်၌ လမ်းဆီမှ စစ်သားများ၏အသံမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်ကို ကြားရလေ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲဆရာ ဘာမှ မတွေ့ရပါကလား . . . ဘယ်လမ်းလဲ ဆရာရဲ့၊ စစ်သားတွေ ကပ်လာပြီ’

‘ရေညှိပင် အပုံကြီးကနေပြီး တောင်ပေါ်တဲ့တဲ့တက်လေကွာ . . .’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒူးဆစ်ခန့်မြင့်သည့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ တောင်ကမ်းပါးသို့ တက်ကြလေ၏။ ချွေးပေါက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှ စီးထွက်လျက် ရှိကြကုန်ရာ လဲလိုက် . . . ကွဲလိုက် ကျလိုက် ထလိုက်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း နောက်ဆုံး မြေညီညီသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ဤသို့ ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ အောက် မနီးမဝေးတွင် ရေကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ကြားမှ ကွက်၍ ထိုးနေသော လရောင်ကဲ့သို့လည်းကောင်း ခပ်မှိန်မှိန်အလင်းရောင်တစ်ခုကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ရှေ့သို့ လွန်၍ မသွားစေရန် ကျွန်ုပ်၏ လူယုံအား လက်ကို ဆွဲ၍ တားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အောက် မြေခိုမိ၌ကား . . . တောင်ကုန်း၏ နံဘေးတွင် အတွင်းသို့ ဝင်နေသည့် ချိုင့်ထဲ၌ တွင်းတစ်တွင်းရှိရာ ထိုအထဲမှ မှေးမှိန်သော မီးရောင်ကလေးသည် အပြင်သို့ ထိုးထွက်လျက်ရှိနေလေသည်။ ၎င်းကို မြင် လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှလောက် ဝမ်းသာသွားသည်ကို နှုတ်အားဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ စာအားဖြင့်လည်းကောင်း မဖော်ပြနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်ကား ကျွန်ုပ်ရှာဖွေနေသော နေရာကို ကံအားလျော်စွာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက် မြိုက်ကြီး တွေ့ရလေပြီ။

သို့သော် စဉ်းစားရန် အချိန်မရှိ။ နှောင့်နှေးရန်လည်း အကြောင်း မရှိချေ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ချိုင့်ကြီးထဲသို့ ကိုယ်ကို အလိုက်သင့်လျှောချ လိုက်ရာ မြေကြီးကို ခြေဖြင့် ထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ မီးရောင် ထွက်လာရာ တဲကလေး၏ တံခါးဝသို့ ရောက်၍နေလေ၏။

အောက်သို့ လျှောချလိုက်စဉ် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ နင်းမိ သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း တဲတံခါး၏ ခြေကျော်ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ကျသွားပြီး နောက် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်၍နေလေ၏။ သူ သည် ရေညှိပင်ခြောက်များ စုပုံထားသည့် အပုံပေါ်တွင် လျောင်းကာ စာ တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေရာ တံခါးဝတွင် ကျွန်ုပ် ဒူးထောက်လဲကျသွားသော အသံ ကြောင့် လက်ထဲမှစာအုပ် လွတ်ကျသွားလေသည်။

ထိုခဏ၌ပင် သူသည် လက်နက်ကို လှမ်းယူရန် လက်ကို ဆန့် တန်းလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ နားထင်ကို ကျွန်ုပ်က ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ချိန်လိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် နေရာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးလိုက် သည်တွင် ဓားကို လှမ်း၍ယူမည့်လက်ကို အောက်သို့ ချလိုက်ရပြီးနောက် ထောင်ချောက်တွင်မိသော ကျားကဲ့သို့ မျက်လုံးများကို ပြူးကာ မချိသွားဖြဲ ပြူးရယ်လိုက်၏။

‘အင်း နောက်ဆုံးကျတော့ အမိခံရတာပဲပေါ့လေ . . . မထူးတော့ ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ဒီဘဝကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ’

ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်ပြီ၊ မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက် ယီးတီးယားတားတော့ မလုပ်နဲ့နော်၊ လက်ကို တစ်ချက်လှုပ်လိုက်ရင် ကျုပ် ပစ်လိုက်မယ် . . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကို ရွေးချယ်ခွင့်တော့ ပေးမယ်’

‘ဪ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်မှာ ပါတဲ့အမိန့်က ခင်ဗျားကို အရှင်ဖြစ်စေ၊ အသေဖြစ်စေ ပါရစ်မြို့တော်ကို ယူသွားဖို့ပဲ . . . ခင်ဗျားကသာ ထွက်မပြေး ဘူးလို့ ကတိပေးရင် ခင်ဗျားကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေဖို့ ကျုပ် ခွင့်ပြုမယ်၊ ဒီဟာတင် မကသေးဘူး၊ ဟိုကိုသွားတဲ့အခါလဲ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် လို သွားရစေမယ် . . . အဲဒါကို ခင်ဗျားငြင်းရင် ခင်ဗျားကို လက်နက်ကိုင် ဆောင်ခွင့်မပြုဘဲ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီး အကျဉ်းသားနဲ့ တူအောင် ခေါ်ရလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျားမှာ လူအင်အားဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ’

ကျွန်ုပ်က မျက်နှာထားနှင့် . . .

‘ခင်ဗျားကို နိုင်လောက်တဲ့ အင်အားရှိတာပေါ့၊ နို့ပေမယ့် ဒီဟာ တင်မကသေးဘူး . . . မြင်းတပ်သား ၃၀ ပါတဲ့ တပ်ခွဲကလေးတစ်တပ် ခင် ဗျားကို ဖမ်းရအောင် အခုလာနေတယ်၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ်လို အခွင့်အရေး ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့မရောက်ခင် ခင်ဗျား အညံ့ခံပြီး ခင်ဗျားကိုယ်ကို ကျုပ် လက်အပ်လိုက်၊ မပြေးပါဘူးလို့ ခင်ဗျားကတိပေး၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားကို အကျယ်ချုပ်ပေးပြီး ခင်ဗျား သက်သာချောင်ချိမှု ရနိုင်သလောက် ကျုပ် လုပ် မယ်၊ တကယ်လို့ ဆိုင်းနေခဲ့ရင် သူတို့လက်ထဲ ခင်ဗျားရောက်ပြီပဲ၊ လွတ် မြောက်ဖို့ဆိုတာတော့ မရှိဘူး . . .’

‘ကျုပ်ကတိပေးရင် ခင်ဗျား ယုံကြည်လက်ခံမယ် မဟုတ်လား’

‘ပေးသာပေးပါလေ . . . ခင်ဗျားခြောက်လုံးပြူးကို ခင်ဗျားယူထား နိုင်ပါတယ်၊ မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက်’

‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ဘူးသာပြောပါ’

‘ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်ပါဘူး . . .’

ဒီကိုချီဖိုရက်က သက်ပြင်းချလျက် . . .

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို စားဖို့သောက်ဖို့ကလေး နဲ့ အိပ်ဖို့ အိပ်ရာကောင်းကောင်းကလေးသာ ပေးပါတော့၊ ဒီ ဝက်ကျင်းထဲ မှာ ဝက်လိုအိပ်နေရတာလဲ ကျုပ် ရွံလှပါပြီ’

‘ဒီကနေ့ည ခင်ဗျားအိမ်က အိမ်ရာထဲမှာ အိမ်ရစေမယ် . . . ဟော သူတို့လာနေကြပြီ . . . ဒီတော့ ခင်ဗျား အခုအတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် နေလိုက် စမ်းပါ။ သူတို့ကို ကျုပ်သွားပြီး တွေ့ပါမယ်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဒီကိုချီဖိုရက်ကို ထားခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရာ တွင်းထဲသို့ လျှောချလိုက်သော လက်ဖတင်နှင့် ဗိုလ်မှူးကလေး နှင့် ဆာဂျင်နှစ်ယောက်ကို ပက်ပင်းပါ တွေ့ရလေ၏။

တံခါးပေါက်၌ကား မှောင်နှင့်မည်းမည်းရှိနေရာ သူသည် ကျွန်ုပ် အား ဒီကိုချီဖိုရက်ထင်မှတ်ကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် နှင့် တွေ့၍ထားလေသည်။

ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဒီဟာက ဘာရူးတာလဲဗျ’

လက်ဖတင်နှင့်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့သြ၍ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာ ပျက်၍ သွား၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်ကပင် ဒီကိုချီဖို ရက်၏ အိမ်၌ သူနှင့် အတိုက်အခံပြောနေခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ ဤနေရာသို့ သူ့ထက် အလျင်စော၍ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

လက်ဖတင်နှင့်က . . .

‘ဒီဟာက ဘာလုပ်တာလဲဗျ . . . ဟင် . . . ဒီဟာက ဘာအဓိပ္ပာယ် လဲ’

ဟု မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ခင်ဗျား နောက်ကျနေပြီဗျ။ ဒီကိုချီဖိုရက်က ကျုပ်ကို လက်နက်ချ အပ်ပြီးလို့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်နေပြီ’

လို့ ပြောလိုက်သောအခါ လက်ဖတင်နှင့်က . . .

‘ဘာဗျ . . . ခင်ဗျားရဲ့အကျဉ်းသား . . . ဟုတ်စ’

ကျွန်ုပ်ကလည်း ခပ်တည်တည် ခပ်အေးအေးပင် . . .

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကို ပေးအပ်လိုက်တဲ့ ကာဒီနယ်အမိန့်အတိုင်း ကျုပ် ဖမ်းလိုက်တာပဲ။ ပြီးတော့လဲ ကာဒီနယ်အမိန့်အတိုင်း သူ့ကို ကျုပ် ထိန်းသိမ်းထားရပေမယ်ပေါ့’

စစ်ရုံးသောသူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုးနှင့် သူသည် ကျွန်ုပ်အား တွေ့ဝေကြည့်ရှုလျက် ရှိ၏။

ထို့နောက် အကြံတစ်ခုရလာသည့်ဟန်ဖြင့် ခြောက် လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်ထဲတွင် မြှောက်ရမ်းကစားလျက် ရှိလေသည်။

လက်ဖတင်နှင့်က . . .

‘ဒီဟာ အလကားညာတာပါ။ ကျုပ်အားလုံး သိပါပြီ၊ ခင်ဗျားက သူတို့ဘက်ကဆိုတော့ နောက်ဆုံး သူလွတ်အောင် ခင်ဗျား အကြံထုတ်တာ ပဲမဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ခင်ဗျား မဟုတ်တာ ဘာပြောနေရတာလဲ’

‘မဟုတ်တာပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟုတ်တာပြောတာပါ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ကို သူငယ်နှစ်စားထင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကပဲ မဒီမိုက်စလီကို ခင်ဗျားအကြောင်း ဖွင့်ချခဲ့တယ်။ အဲဒါကိုတောင် သူမယုံဘူးဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် အများကြီး အံ့ဩတာပဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီဟာတွေ ကျုပ် အခု ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပြီ ဆရာရေ့ . . . ကောင်မကလေးက ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိပြီး သူကိုယ်တိုင် ဒီအကြံအစည်ထဲ ပါတာကိုးဗျာ။ ခင်ဗျားရော ကောင်မလေးရော တကြိတ်ထဲပဲ။ ကျုပ်က ကောင်မကလေး မသိဘူးဆိုပြီး ဖွင့်ပြောနေလိုက်တာ။ လက်စသတ်တော့ ကျုပ် အရူးဖြစ်တာပဲကိုဗျာ။ အခုတော့ ကျုပ်အလှည့် ရောက်ပြီ။ ခင်ဗျား လှည့်လိုက်ပုံကဖြင့် ပိုင်ပါပေဗျာ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်နည်းလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားက ကာဒီနယ်ပေးလိုက်တဲ့ အမိန့်လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တော့ မျက်စိပွင့်ပြီဗျို့။ နောက်ထပ် အနှပ်မခံတော့ဘူး။ ခင်ဗျားက သူ့ကို ဖမ်းလိုက်တယ် ဟုတ်စ၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်က သူ့ကိုလဲ ဖမ်းမယ်။ ခင်ဗျားကိုလဲ ဖမ်းမယ်’

‘အရူး . . . ဟေ့ အရူး . . . ဒီလက်ဖတင်နှင့် ရူးနေပါပြီ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အရင်ကတော့ ကျုပ်ရူးခဲ့ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် အခု မရူးတော့ဘူး။ ခင်ဗျားက ဖမ်းဆီးဖို့ ကြံနေပါတယ်လို့ ကျုပ်တို့ကို တစ်ပတ် ရိုက်တုန်းကတော့ ကျုပ်ရူးခဲ့တာအမှန်ပဲ။ လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက အစကစပြီး သူတို့ကို ဘေးအန္တရာယ်ကင်းအောင် ကာကွယ်တယ်။ စောင့်ရှောက်တယ်။ ကူညီတယ်။ နောက်ဆုံးဗျာ ဒီလူ ပုန်းနေနိုင်အောင်တောင် ခင်ဗျား ကူညီနေတာကို မှန်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရူးခဲ့သပေါ့။ နို့ပေမယ့် အခု မရူးတော့ပါဘူး လူကောင်းဖြစ်သွားပြီ။ ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းတဲ့ ကမ္ဘာမြေ

ပေါ်မှာ ခင်ဗျားလောက် ဉာဏ်များတဲ့ ခင်ဗျားလောက် ညစ်ပတ်တဲ့ ခွေးမရှိ တော့ဘူး၊ ကျုပ်ထင်တာထက်တောင် ခင်ဗျားက ပါးသေးနပ်သေးတယ်၊ ခင် ဗျားဟာ အင်မတန် ဖြောင့်မှန်တဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ဆိတ် ကျုပ် ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’

ကျွန်ုပ်မှာ မည်မျှလောက် ဒေါသဖြစ်၍ နေသနည်းဆိုပါမူ ဝမ်းထဲမှ ပြောမည့်စကားလုံးများပင် အပြင်သို့ ရုတ်တရက် မထွက်နိုင်ဘဲ လည်ချောင်း ဌှိ တစ်ဆို့လျက်ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကာဒီနယ်ရဲ့ အမိန့်မပါဘဲ အယောင်ဆောင် တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုသလား’

‘ကျုပ်ဆိုတယ်’

‘ပြီးတော့ ကျုပ်ဟာ သူပုန်ဘက်က လူလို့ကော ဆိုတယ်ဆိုပါတော့’

‘ကျုပ်ဆိုတယ်၊ အမှန်လဲ အမှန်ပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ တရားမရှိတဲ့ သူပုန် ဘက်မှာတော့ ဖြောင့်မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ် မစ္စတာဒီဗရော၊ ပြီးတော့ မှန်ကန်တဲ့ဘက်မှာတော့ လူယုတ်မာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားပြော တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ထောက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းတာပဲ’

‘အရူး . . . ဟေ့အရူး . . .’

ထိုအချိန်တွင် မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက် ကိုယ်တိုင် တဲအတွင်းမှ ရုတ် တရက် ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ ရပ်လိုက်လေ၏။ ထို့ နောက် . . . လက်ဖတင်နင်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား လက်မဖြင့် ညွှန်ပြလျက် . . .

‘တစ်ဆိတ် ကျုပ်ကို အခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ကျုပ် နားမရှင်းတာတစ်ခုက ဒီကမိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူဗျ ဒီဗရောလား၊ ဒီဗာသီလား’

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်၍

‘ဒီဗာသီဆိုတဲ့ နာမည်က ကျုပ်နာမည်ပါ . . . ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စ နဲ့ ဒီကိုလာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်မိခင်ရဲ့နာမည်ကို ကျုပ်ယူထားတာပါ’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဒီကိုချီဖိုရက်က

‘ဒီကိုလာတဲ့ ကိစ္စဆိုတာက ကျုပ်ကို ဖမ်းဖို့ ဆိုပါတော့’

၉၈ **ကျွန်ုပ်တို့**

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်ုပ်က

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ’

‘ဘာမှမလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် လက်နက်မချခင်ကတည်းကပဲ ဒီ ဟာကို သိပါတယ် . . . မွန်ဆီယာဒီဗရော . . . ဒါပါပဲ’

လက်ဖတင်နှင့်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ် ၏မျက်နှာမှာ ပူခနဲဖြစ်၍ သွား၏။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်က လက်ဖတင်နှင့် အား . . .

‘ဘယ့်နှယ်လဲမိတ်ဆွေ ခင်ဗျားတို့ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ လက်ဖတင်နှင့်က . . .

‘ဟင့်အင်း မကျေနပ်ဘူး . . . ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဘယ်နှစ်ခါ ဇာတ်တိုက်ထားမှန်းမှ မသိဘဲ’

‘မဟုတ်ဘူး ကျုပ်မှာ ကာဒီနယ်ရဲ့ အမိန့်ရှိတယ်’

‘ရှိရင်ပြလေ’

လက်ဖတင်နှင့်ပြောလိုက်သော စကားမှ မဆုံးမီ ကျွန်ုပ်၏ လူယုံ တော်သည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ စာရွက်တစ်ရွက်ကို လာ၍ ထည့်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်ကို ဖွင့်ကာ တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် လက်ဖတင်နှင့်၏ လက်ထဲသို့ စာရွက်ကို ထည့်လိုက်လေ၏။

သူသည် စိတ်ကို ဝေခွဲမရနိုင်သည့်ဟန်ဖြင့် စာရွက်ကို အတန်ကြာ ကြည့်နေပြီးနောက် ဆာဂျင်အား မီးအိမ်ကို မြှောက်၍ ပြစေပြီးလျှင် ခပ်ကျယ် ကျယ်ဖတ်လိုက်လေသည်။

‘ဤအမိန့်စာရွက်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဂီလ် ဒီဗရောအား အမိန့်ချမှတ် တန်ခိုးအာဏာ လွှဲအပ်သည် မှာ သူသည် ‘ဟင်နရီ ဒီ ကိုချီဖိုရက်’ ၏ ကိုယ်ကို ဗတ်စတီလီအကျဉ်းထောင်ကို အုပ်ချုပ်သူ ထောင်မှူး ချုပ်ကြီးထံသို့ ရှာဖွေဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ယူဆောင်၍ လာရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဤကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ယင်း ကဲ့သို့ ထိုလူအား ရှာဖွေဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ယူဆောင် ရာတွင် အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေမည့် မည်သည့်အပြု

အမူ အလုပ်အကိုင်မျိုးကိုမဆို ပြုလုပ်ခန့်ခွဲ စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အခွင့်အာဏာလုံးဝလွှဲအပ်၍ ယခု အမိန့်စာရွက်သည် ထိုသူ့အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်းစာပင်ဖြစ်သည်။’

ပုံ - ကာဒီနယ် ဒီရစ်ချလူး . . .

သူသည် စာသားကို ဖတ်ပြီးနောက် လက်မှတ်ထိုးထားသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ‘ကာဒီနယ် ရစ်ချလူး’ ဟူသော အသံကို ခပ်အောအောနှင့် ရွတ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘုရင်မင်းမြတ်သက် တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ ဟု ခပ်တိုးတိုးရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က တစ်ယောက်မျက်နှာမှ တစ်ယောက်မျက်နှာသို့ ပြောင်း၍ ကြည့်လိုက်ကာ . . .

‘ဘယ့်နှယ်လဲ လုံလောက်ပါပြီ ထင်ပါရဲ့.’

လက်ဖတင်နင်က . . .

‘ကျုပ်အတွက်တော့ လုံလောက်ပါပြီ မွန်ဆီယာ၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်။ အဆုံးမှာတော့ ကျုပ်ရဲ့ ပထမ ထင်ကြေးဟာ မှန်တာပါပဲ . . . ဆာဂျင် ဒီကမိတ်ဆွေကို သူ့စာရွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်ပါ’

သူသည် ပခုံးများကို ကြမ်းတမ်းစွာ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် စာရွက်ကို ဆာဂျင်အားပေးလိုက်ရာ ဆာဂျင်ကတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်လက်သို့ ပေးအပ်လေသည်။

လက်ဖတင်နင်လူမိုက်ကလေးမှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်စိတွင် ရယ်စရာအရပ်မျှသာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် သူပြောဆိုမိသော စကားများအတွက် ဓားနှင့်ဖြေရှင်းရန် အကယ်၍ တောင်းဆိုစေကာမူ လက်ခံမည့်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း အောင့်အည်းသည်ခံကာ အလျော့ပေးခဲ့လေသည်။

စစ်သားများ ထွက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှောင်ထဲမှ အဖြူရိပ်ကလေးတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် ပြေးလာရာ ၎င်းမှာ မဒီမိုက်စလီပင်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး၍ သူ့ကို ကြိုဆို

၁၀၀ ~~ကျွန်ုပ်တို့~~

လိုက်မိလေသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ် ကြိုဆိုခြင်းကို လက်မခံဘဲ
ရှောင်ထွက်သွားပြီးနောက် ခက်ထန်လှသောမျက်နှာ အေးစက်လှသော မျက်
လုံးများဖြင့် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ပင် ရိုက်လိုက်တော့
မည် ထင်မှတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ပြန်၍ ဆုတ်လိုက်
မိ၏။

ထို့နောက် သူသည် သူ၏အစ်ကို ဒီကိုချီဖိုရက်၏ လည်ပင်းကို
ဖက်ကာ ရိုက်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

[၁၁]

မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက်အား ဖမ်းဆီးပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက် တွင် ကျွန်ုပ်၏ အခန်းမှ ထွက်လာရာ တစ်အိမ်လုံးတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည့်ပြင် နံနက်စာကိုလည်း စားပွဲပေါ်တွင် ယခင်ကကဲ့သို့ မတွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါမှ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မည်ကဲ့သို့ သဘောထားသည်ကို သိရတော့၏။

သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သဘာဝအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်စေကာမူ၊ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်ရသည်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်ညက အိမ်သားများ၏ စိတ်ဆိုးခြင်းကို ခံရဘိသကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင် နာကျည်းလှ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အစဉ်းစားလွန်ပြီးလျှင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အပြင်ဥယျာဉ်ထဲသို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျောက်စရစ်လမ်းကလေးများပေါ်သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ကာ နှင်းပေါက်များ ကျဆင်းလျက်ရှိသော သစ်တောများကိုလည်းကောင်း၊ ရနံ့မျိုးစုံဖြင့် သင်းယုံကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိသော ပန်းပွင့်များကိုလည်းကောင်း ကြည့်ရှု၍နေမိလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလတ်သော် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက် ဖွင့်၍ထားသော ဧည့်ခန်းတံခါးမှ ပြန်၍ဝင်ခဲ့ရာ မီးဖိုအနီးတွင် ဒူးထောက်၍

မီးမွှေးနေသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်ရလေသည်။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား ကျောပေးလျက် ရှိနေရကား မည်သူမည်ဝါဟု မသိရသော်လည်း မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်ကို ပြောဦးမည်နည်းဟု ရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ရှိနေမိ၏။

မကြာမီ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က လန့်ဖျတ်၍ သူ၏အမည်ကို ယောင်ရမ်းအော်လိုက်မိလေသည်။ သူကား အခြားမဟုတ်၊ ကိုချိုဖိုရက်၏ ဇနီး ‘မဒမ်ကိုချိုဖိုရက်’ ပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် ခပ်ရိုးရိုးပင် ဝတ်ဆင်ထားလျက် ငို၍အားရပြီဖြစ်သောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်စုံတစ်ခုအကြောင်းကြောင့်သော်လည်းကောင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဟန်အမူအရာ အသွင်အပြင်ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိသောအခါ အနည်းငယ်မျှ တုန်လှုပ်သွားဟန်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်က ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ . . .

‘မဒမ် . . . မဒမ် . . . ဘာလုပ်နေတာလဲဗျာ’

ဟု မေးလိုက်ရာ မဒမ်က တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်

‘အစေခံတွေက မလုပ်ဘူးရှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ လုပ်ရတာပဲ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဧည့်သည်ပဲမဟုတ်လား မွန်ဆီယာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊

သိပ်အားနာဖို့ကောင်းပါတယ် . . . ကျွန်တော် မကြည့်ရက်နိုင်ဘူး မဒမ်’

‘အို . . . ကိစ္စမရှိပါဘူး’

မဒမ်သည် မီးဖိုတွင် ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီးနောက် အခြားအခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ နောက် မကြာမီ အရက်ပုလင်း အသားဟင်းနှင့် ပေါင်မုန့်ကို လင်ဗန်းတစ်ခုပေါ်၌ ထည့်၍ယူခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ဖြူလျော်သောမျက်နှာနှင့် စားစရာများကို စားပွဲ ပေါ်၌ စီစဉ်ချထားပြီးလျှင် ပြီးစီးသောအခါ သူသည် ကျွန်ုပ်အား ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍စားသုံးရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကုလား ထိုင်ပေါ်တွင် သွားရောက်ထိုင်လေ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်မှာ ယမန်ညနေမှစ၍ တစ်စုံတစ်ရာ မစားခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းဟာ၍နေသော်လည်း စိတ်၏ အနှောင့်အယှက်ကြောင့် အစာကို မမျိုနိုင်

သကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ သူသည် တစ်ပတ်လှည့်၍ လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အနီး
၌ ရပ်လိုက်ကာ . . .

‘ဘာဖြစ်လို့ မစားသလဲရှင်’

‘မဒမ် . . . ကျွန်တော်ဟာ အကြင်နာစိတ်ကင်းမဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်
လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား’

ကျွန်ုပ်စကားမှာ နက်နဲလှ၍ အတော်အတန် လွန်၍သွားလေသ
လော မပြောတတ်ပေ။ ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဒမ်သည်
ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးထောက်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဒူးများကို ကိုင်တွယ်လျက် ကြမ်း
တမ်းသော ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်များကို နူးညံ့စိုရွဲလျက် ရှိသော သူ၏ ပါးပြင်ဖြင့်
ပွတ်သပ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘သနားပါရှင် . . . အသက်တစ်ချောင်းရဲ့ကိစ္စပါ . . . အို ကျွန်မ
ဘယ့်နှယ်ပြောရပါ့မလဲ၊ တွေးလို့တောင် မကြည့်ဝံ့ပါကလားနော်’

‘ထပါဗျာ . . . မဒမ် . . . ထပါ . . . ကျွန်တော် ထဖို့ တောင်းပန်
ပါတယ်’

‘သူ့အသက်တစ်ချောင်းအတွက်သာ ကျွန်မ တောင်းခံပါတယ်ရှင်၊
ရှင်က သူ့ကို ဖမ်းရအောင် သူက ရှင့်ကို ဘာလုပ်သလဲရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မတို့
ကို သတ်ရအောင် ကျွန်မတို့ကကော ရှင့်ကို ဘာလုပ်သလဲရှင် . . .၊ သနား
ပါရှင် . . . ကျွန်မတို့ကို သနားသင့်ပါတယ် . . . မွန်ဆီယာ’

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်၍သွားမည်ဆိုက မသင့်လျော်
ချေ။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းအား ငုံ့၍ ထူမရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

‘နားထောင် မဒမ် . . . ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ၊ ခင်
ဗျားဟာ အခုလို ဒူးထောက်နေရာက မထဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့ အခုလက်ရှိ
အခြေအနေဟာဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်တန်ခိုးအာဏာဟာ ဘယ်လိုဆိုတာကို
ခင်ဗျားမသိရာရောက်တယ်၊ ပြီးတော့လဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားယောက်ျားကို
အခုတစ်ခါတည်း လွှတ်ပစ်လိုက်ရင် စစ်တပ်ဟာ ရွာမှာ အခုရှိနေသေးတယ်
ဗျ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတာ ခင်
ဗျားအသိပဲ၊ သူတို့ဟာ လမ်းတကာ နေရာတကာမှာ အစောင့်တွေ သူလျှို
တွေ ချထားတယ်၊ အဲဒီအချက်တွေကို ခင်ဗျားမသိရာရောက်တော့မပေါ့ မဒမ်’

‘အို . . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသိပြီ . . . ကျွန်မသိပြီ’

မဒမ်သည် သူ၏ရင်ဘတ်ထဲသို့ လက်သွင်းပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာ ကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ အတင်းထိုးထည့်လျက် . . .

‘ကျွန်မသိပြီ၊ ကျွန်မသိပြီ၊ ဟောဒါ ယူပါရှင် . . . ဘုရားသခင် ချီးမြှင့်တဲ့ ဆုပါနော် . . . ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ ကျေကျေနပ်နပ် ကြီး ပေးပါတယ်’

ကျွန်ုပ် လက်ထဲသို့ ထည့်ခဲ့သော အရာမှာ . . . မဒီဗွိုက်စလီသို့ ကျွန်ုပ် ပြန်၍ပေးအပ်ခဲ့သော စိန်ထုပ်ကလေးပင် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မဒမ်၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့် စိန်ထုပ်ကလေးကို တစ်လှည့် ကြည့်၍နေမိလေ၏။

ဤအကြံမှာ မဒီဗွိုက်စလီ၏ အကြံဉာဏ်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ရိပ်မိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိန်ထုပ်ကလေးကို နံနက်စာစားသော စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စေတနာထားမှုများမှာ အချည်းနှီး အလဟဿဖြစ်တော့မည်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ ‘သနားခြင်း’ မှ ဒေါသထွက်ခြင်းသို့ ပြောင်းသွားလေသည်။

သို့နှင့် မဒမ်သည် စိတ်ပျက်သည့် အမှုအရာဖြင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီးနောက် မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မဒီဗွိုက်စလီ၏ မျက်နှာကလေးကို ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်မိလေသည်။ သူ၏ မျက်နှာကလေးမှာ မာနရောင်လွမ်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။ ဒီကိုချီဖိုရက်သည် သူ၏ဇနီးအား ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် . . .

‘ဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ ဒါလင်ရဲ့ . . .’

ထိုအခါ မဒမ်မပြောမီ ကျွန်ုပ်က ကြားဖြတ်၍

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ပြောနေတက နက်ဖြန် ၁၁ နာရီထွက်ဖို့ပဲ . . .’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ဇနီးမောင်နှံတို့အား ဦးညွတ်လိုက်ပြီးလျှင် အခြားတံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

* * *

အချိန်ကျရောက်၍ ထွက်ခါနီးတွင် ဇနီးမောင်နှံတို့ စကားပြောဆို နှုတ်ခွန်းဆက်သနေသည်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုလိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ကာ ချိန်းချက်သော နာရီအထိ အချိန်ကို ကုန်လွန်စေခဲ့၏။

နာရီစေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းဇောင်းသို့ တန်း၍ သွားလေရာ အောက်(ခံ)ရွာအထိ လိုက်ပို့ရန်၊ စစ်တပ်မှ ကျွန်ုပ် ငှားရမ်းခဲ့သော စစ်သား ၂ ယောက်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ လူယုံ ၂ ယောက်ကိုလည်းကောင်း အသင့်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်၏ မြင်းရွှေနှင့် ကိုချီဖိုရက်၏ မြင်းညိုကြီးမှာလည်း ကုန်းတပ် ပြီး အသွင်ရှိနေလေသည်။ ထို့ပြင် လူဝီသည် အခြားမြင်းတစ်ကောင်ကို ဆွဲ ထုတ်လာပြန်ရာ ၎င်းမှာ မိန်းမစီးကုန်းနှီးတပ်ဆင်ထားသဖြင့် ဒီကိုချီဖိုရက်နှင့် အတူ လိုက်မည့်သူမှာ မဒမ်သော်လည်းကောင်း၊ မဒီမိုက်စလီသော်လည်း ကောင်း ဖြစ်ရပေမည်။ မည်သူဖြစ်၍ မည်သည့်နေရာအထိ လိုက်လေမည် နည်း။

ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းပေါ်သို့ တက်မည်ပြုစဉ် ဒီကိုချီဖိုရက်သည် သူ့ နှမနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို မြင်၍ မဒီမိုက်စလီမှာ မျက်နှာဖုံး အနက်ဖြင့် . . . မျက်နှာကို ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဒီကိုချီဖို ရက်အား . . .

‘ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မဒီမိုက်စလီ လိုက်မယ်ထင်ပါရဲ့’

ဟု ကျွန်ုပ်က လောကွတ်စကား ပြောလိုက်ရာ ကိုချီဖိုရက်ကမူ

‘မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဆိုပါတော့ဗျာ’

ဟု စကားကို ခပ်ထေ့ထေ့ပြောသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ထို့ နောက် ကျွန်ုပ်အား သူက ဆက်လက်၍ . . .

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အကျယ်ချုပ်နဲ့ ထားဖို့ အခွင့်ပြုပြီးဖြစ် လေတော့၊ ကျုပ်တို့ချည်း စီးဖို့ အခွင့်ပြုရမယ်နော် . . .’

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကျုပ်မပါဘဲနဲ့လား . . .’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ ခပ်ဝေးဝေးကလိုက်ပေါ့ဗျာ’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထွက်ခဲ့ကြရာ အငှားစစ်သားနှစ်ယောက် အား ကျွန်ုပ်က ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီး၍ သွားစေပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်

နှစ်ယောက်ကို သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ ရိုင်ဖယ်
သေနတ်များကို မြင်းကုန်းနှီးနံ့ဘေး၌ အသင့်ချထားလျက် လိုက်စေ၏။

ကျွန်ုပ်ကမူ နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလျက် ခါးတွင် ခြောက်လုံးပြူး
သေနတ်ကို အလွယ်တကူရရန် သေနတ်အိတ်ကို အသင့်ဖွင့်ထား၏။ ဤကဲ့
သို့ အကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် ဂရုတစိုက် နေရာချထား စီစဉ်ခြင်း
ကိုပင် ကိုချီဖိုရက် မောင်နှမတို့က မသိမသာပြုံးလိုက်ကြသေး၏။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အကျဉ်းသားကိုယ်တိုင် ထွက်ပြေးသည်
ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်က အကျဉ်းသားအား လုယူသည်ဖြစ်စေ၊
မည်သူ့ကိုမဆို တစ်ခါတည်းသတ်ပစ်ရန် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်ပြီးဖြစ်
လေသည်။ စစ်သားနှစ်ယောက်အစား ပို၍လုံခြုံစေရန် စစ်သားဆယ်ယောက်
ကိုပင် ငှားရမ်းနိုင်ခွင့်ရှိ၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စလောက်ကို ပမာ
မထားသဖြင့် ဤမျှလောက်သာ စီစဉ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချောင်းကို ကျော်ဖြတ်သည့် တံတားကလေးသို့ ရောက်သောအခါ
ထိုတံတားကလေးကိုလည်းကောင်း၊ စိမ်းလန်းစိုပြည်သို့ သစ်ပင်တောတောင်
များနှင့်အတူ ၎င်းတို့အတွင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားသည့် လူသွားလမ်းကလေး
များကိုလည်းကောင်း၊ ရွာအစွန်မှ အိမ်ခေါင်မိုးများကိုလည်းကောင်း နောက်
ဆုံးကြည့်ရှုပြီးလျှင် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမျှ ၎င်းတို့ကို နေ့စဉ်တွေ့မြင်ခဲ့ရ
သဖြင့် ခင်မင်တွယ်တာခြင်းဖြစ်ကာ စိတ်ထဲတွင် လွမ်းဆွတ်မိလေ၏။

ထိုရှုမျှော်ခင်းများနှင့် ကျွန်ုပ်၏အကြားတွင် မိုးပေါက်ကလေးများ
တဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိရာ ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုချီဖိုရက်ရွာကလေးကို
ကျော်၍ လာခဲ့လေပြီ . . .။

ကျွန်ုပ်ကား အကျဉ်းသားကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ လိုက်ပါလာ
သော ထောင်မှူးတစ်ယောက်မျှသာဖြစ်၍ သူတို့၏ မျက်စိကွယ်ရာ နောက်
ဆုံးမှ လိုက်ပါရလေရာ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအဖြစ်သနစ်များကို စဉ်းစားရင်း စိမ်း
လန်းဝေဆာသော တောတောင်များကို ဖြတ်သန်းကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြောက်
ဘက်သို့ မြင်းများကို တဖြည်းဖြည်း နှင်လျက်ရှိကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်(ခံ)ရွာတွင် ညဉ့်အိပ်ရလေရာ ကျွန်ုပ်က
ဒီကိုချီဖိုရက်အား တတ်နိုင်သမျှ လွတ်လပ်ခွင့်ကို ပေးထား၏။ ရွာကို သူ
တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည်ကြည့်ရှု၍ သူ့သဘောအတိုင်း ပြန်လိုသည့်
အချိန်တွင် ပြန်လာနိုင်ရန် ခွင့်ပြုထားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ အောက်(ခံ)ရွာမှ ကျော်လှိုင် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းလောက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ငှားရမ်းသော စစ်သား ၂ ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီးလျှင် နေထွက်ပြီးနောက် တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရွာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့မှာ နေသာ၍ သာယာသောနေ့ကလေးဖြစ်သဖြင့် ‘အေဂျင်း’ နယ်မှဖြတ်၍ ‘လက်တိုအာ’ ရွာလမ်းမှ သွားလျှင် မြောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လမ်းများ ကောင်းသွားသဖြင့် ညဉ့်အချိန်မရောက်မီ ခရီးအတော်ပေါက် နိုင်ကြောင်း စိတ်ကူးမိ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ လူယုံ ၂ ယောက်က ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းများကို စီးသွားလျက် ကိုချိုဖိုရက် မောင်နှမကို အလည်မှ သူတို့ချည်းလိုက်ကြစေပြီးလျှင် နောက်ဆုံးမှ ကျွန်ုပ် စီးနင်းလိုက်ပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သွားရသောလမ်းမှာ ‘ဂါး’ မြစ်ဝှမ်းအတိုင်း သွားရသော လမ်းဖြစ်၍ မြစ်ဝှမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထင်းရှူးပင်များ မိုးမခပင်များဖြင့် အုပ်ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။ မကြာမီ နေထွက်လာသဖြင့် အပူဓာတ်များရပြီးလျှင် အတော်အတန် နေသာထိုင်သာ ရှိ၍လာ၏။

သို့သော် ဆိုးရွာပုံတစ်ခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်သွားရသည့် ချောင်းကလေးများမှာ ယမန်နေ့က ရွာသွန်းသောမိုးကြောင့် ရေလျှံ၍နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ‘လက်တိုအာ’ ရွာသို့ ရောက်ရန် ခရီးတစ်ဝက်ခန့်ပင် ပေါက်ရောက်ခဲ့လေပြီ။ ‘

ဤကဲ့သို့ ရေလျှံနေသည့် နေရာများကို ဖြတ်ကျော်ရသဖြင့် ခရီးဖင့်လျက် ရှိသည်ကို စိတ်ပျက်လျက်ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသည့်လမ်းမှာ မြစ်ကမ်းခြေမှ အတန်ဝေးကွာ၍ သွားပြီးလျှင် တစ်ဖန် မြစ်ကမ်းဆီသို့ ကွေ့လာပြန်ရာ၊ ရေလျှံသည့်နေရာတစ်ခုကို ဖြတ်၍သွားရတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်၏။

သို့နှင့် ရှေ့ဆုံးမှသွားသော ကျွန်ုပ်၏ လူယုံ ၂ ယောက်သည် ဖြတ်သန်းရန် အကောင်းဆုံးနေရာကို ရှာဖွေရန် ရေတိမ်ရေနက်ကို စမ်းသပ်လျက်ရှိစဉ် ကိုချိုဖိုရက် မောင်နှမသည် သူတို့အား မှီလာလေ၏။ ဒီကိုချိုဖိုရက် မောင်နှမနှင့်အတူ မလိုက်ရန် ကျွန်ုပ်က အမိန့်ပေးထားပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း ၎င်းတို့သည် ချောင်းကို ခပ်စောင်းစောင်းဖြတ်၍ သွားကြပြီးလျှင် အခြား ကမ်းပါးစောက်ပေါ်သို့ တက်ကာ ရှေ့သို့ ဆက်လက် သွားကြလေ၏။

ကိုချီဖိုရက် မောင်နှမ ကူးသွားနေသည်မှာ အတော်ကြာသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ၎င်းတို့အား မှီလာရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကမ်းပါးစောက်ကို တက် တော့မည်ပြုစဉ် ရှေ့လမ်းဆီမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့ နောက် ဒုတိယသေနတ်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်၏ အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ကား တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းကို လှည့်လိုက်ပြီးနောက် အတော်မတ်စောက် သည့် ကမ်းပါးကို တစ်ခါတည်း တက်၍သွား၏။ မြင်းသည် ပတပ်ရပ်လု မတတ်ဖြစ်ကာ မြေပြင်သို့ ခြေကုပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်လည်း အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို တွေ့မြင်ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်ရပ်နေသောနေရာမှ ခြေလှမ်း ၇၀ ခန့် ဝေးသောနေရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လူတစ်ယောက်မှာ မြင်းရောလူပါ မြေပေါ်တွင် လဲလျက်ရှိ၏။ ၎င်း အနီး၌ကား အခြားတစ်ယောက်သည် မြင်းမရှိဘဲ ကမ်းပါးတစ်ခုကို ကျောပေး ၍ရပ်ကာ မြင်းစီး လူဆိုး ၄ ယောက်တို့အား ခုခံပစ်ခတ်လျက် ရှိနေလေသည်။ ကျွန်ုပ် ကြည့်လိုက်စဉ်အခါ၌ပင် သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်ကို မြင်းပေါ်မှ ကျအောင် ပစ်ခတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသူအား ကယ်ဆယ်ရန် အချိန်ရှိသေး၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်လိုက်ကာ မြင်းကို ဦးခေါင်းမှနေ ၍ထိန်းလိုက်ပြီးလျှင် အားတက်စေရန်လည်း အသံကုန်ဟစ်၍ အားပေးလိုက် ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းရန် ဖိနပ်ခွာနောက်တွင် တပ်ထားသော သံချွန်များဖြင့် မြင်း၏ နံဘေးကို ဖိနှိပ်လိုက်စဉ် ပြင်းထန်သော အရာတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်လက်မှ သေနတ်ကို ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်သေး၏။ သို့သော် မမိလိုက်ချေ။

သို့ရှိစဉ် မဒီမြို့စစ်လီသည် သူ၏မြင်းကို အတင်းစိုင်းလာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို ကိုယ်လုံးချင်းဝင်၍ တိုက်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်မြင်း၏ နား ရွက်များကို သူ၏မြင်းစီးကြာပွတ်ဖြင့် ကန့်လန့်ဖြတ် နှစ်ချက်သုံးချက်မျှ ဆင့် ၍ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် သူ၏ မုန်းတီးသော မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် မြင်လိုက် ရ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ကား ကျွန်ုပ်မှာ မြေပေါ်သို့ ကျလျက် ရှိနေလေပြီ။
ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏မြင်းမှာ ကဆုန်ပေါက်ကာ လန့်ဖြတ်ပြေးသွားလေရာ
မဒီမိုက်စလီ၏ မြင်းမှာလည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်၍နေတော့၏။

မြေပေါ်တွင် လွတ်လပ်စွာ မတ်တပ်ရပ်နိုင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ကျွန်ုပ်သည် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် တိုက်ခိုက်လျက်ရှိသော နေရာသို့
အားကုန်ပြေးသွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့အနက်မှ လူဆိုးနှစ်ယောက် သည်
ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မြင်းကို စိုင်းလာလေရာ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူမှာ မျက်နှာ ၌
မျက်နှာဖုံးတပ်ဆင်ထား၏။

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မြင်းနှင့်တိုက်ချရန် မြင်းကို အတင်းနှင့်၍ လာ
လေ၏။ သို့သော် တစ်မဟုတ်အတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် နံဘေးသို့ ကျင်လည်
စွာ တိမ်းရှောင်လိုက်ပြီးလျှင် ဤသို့ တိမ်းရှောင်ရင်း ဒုတိယလူ၏ ပခုံးကို သူ
မကာကွယ်နိုင်မီ ဓားနှင့်ထိုးလိုက်၏။ ထိုသူလည်း နံဘေးသို့ ကွေ့၍သွား
လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာဖုံးနှင့် လူဘက်သို့ လှည့်၍ ရင်ဆိုင်လိုက်လေ
သည်။

သူသည် မြင်းကို ကျင်လည်စွာ လှည့်ပတ်၍ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်
လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ မြင်းနှင့် မထိခိုက်မိစေရန် အနိုင်နိုင် တိမ်းရှောင်၍နေရ၏။
ထိုသို့ ရှိနေသည့်အတွင်း . . .

‘ဟေ့ သွေးစုတ်ခွေး . . . လက်နက်ချလိုက်’

ဟုပင် သူက ဟစ်အော်လိုက်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က သူ၏
ဒူးကို ဓားဦးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ကာ ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်
လေသည်။ ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍မလုပ်မီ ၎င်းအဖော်ပြန်၍ ရောက်
ရှိလာပြီးနောက် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ကြ
တော့၏။

၎င်းတို့မှာ မြင်းပေါ်မှ တိုက်ခိုက်ရသဖြင့် တစ်ပန်းသာပြီး ဖြစ်သည့်
အတိုင်း ကျွန်ုပ်က ထိုးခုတ်ရန် မစဉ်းစားနိုင်သေးမီ အပေါ်မှစီး၍ ခုတ်လျက်
ရှိသည့် တစ်နှစ်မြည်သော ၎င်းတို့၏ ဓားချက်များကိုသာ ကျွန်ုပ်မှာ တိမ်း
ရှောင်ကာကွယ်၍ နေရလေ၏။ ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ
ထိုအခါ က ခုတ်၍လည်းရ ထိုး၍လည်းရသည့် ဓားမျိုးကို လမ်းခရီးအတွက်
ယူဆောင် ခဲ့၏။

ထိုဓားမျိုးကို ကိုင်တွယ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်

အောင် တတ်မြောက်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ တိုက်ပွဲမျိုးနှင့် မသင့်လျော်လှချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ၎င်းတို့၏ ဓားချက်ကိုကား ကျွန်ုပ် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ရုံမျှမက ၎င်းတို့၏မြင်းများကိုပင် အခါအခွင့်ရတိုင်း ထိုးစိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။ သို့နှင့် ပင် ၎င်းတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေကြသေး၏။

သို့ရှိစဉ် ကံအားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်က အချက်ကောင်းတစ်ချက် မိလိုက်၏။ ထိုအချက်သည်ကား မျက်နှာဖုံးနှင့်လူ၏ ဓားကို အတော်ဝေးဝေး လွင့်စင်သွားအောင် ကျွန်ုပ်၏ ဓားနှင့် ရိုက်ချနိုင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လက်မှဓား လွတ်ကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မြင်းကိုလှည့်ကာ ကျွန်ုပ်အား တစ်ခါတည်း နင်းသတ်ရန် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ မြင်းကို နှင်ပြန်လေ၏။

သို့သော် သူ၏မြင်းမှာ ဒဏ်ရာအတော်များများပေးခဲ့သော ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်ရွံ့သည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပတပ်ရပ်လိုက်ရာ မျက်နှာဖုံးနှင့်လူသည် မြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားလေသည်။ ထိုအချိန်ကလေးအတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏အဖော်အား လက်မောင်း၌ တစ်ချက်ထိုးလိုက်နိုင်၏။

အခြေအနေကား တစ်မျိုးပြောင်း၍ သွားလေပြီ။ မျက်နှာဖုံးနှင့်လူသည် ဒယိမ်းဒယိုင် ထလာပြီးနောက် ခါးတွင် သေနတ်ကို စမ်းသပ်လေ၏။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ သူ့၌ သေနတ်ပါ၍မလာချေ။ အကယ်၍ . . . သေနတ်ရှိစေကာမူ ကျွန်ုပ်အား ပစ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ချေ။ သူသည် ကမ်းပါးစောင်းကလေးဆီသို့ ယိမ်းထိုးသွားပြီးနောက် ထိုနေရာ၌ပင် မှီ၍နေလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က လက်မောင်းကို ထိုးလိုက်သော သူ၏အဖော်သည်လည်း လက်ထဲမှ ဓားလွတ်ကျသွားသဖြင့် မြင်းကို ကဆုန်ပေါက်၍ စိုင်းသွားလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်နှင့် တိုက်နေသူဘက်သို့ ကြည့်ခွင့်ရလေရာ ထိုသူလည်း မြင်းကို လျင်မြန်စွာ ကွေ့ပြီးလျှင် တောထဲသို့ ဝင်ပြေးလေတော့၏။ တိုက်ပွဲကလေးကား ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အနိုင်နှင့် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ရန်သူများ မရှိသည့်နောက် ပထမဦးစွာ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်သောအရာမှာ ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲတွင် ရှိသမျှငွေကို ထက်ဝက်ခွဲ၍ ကျွန်ုပ်၏ လူယုံတော်အား ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ သူသည် သူ၏ဓားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်ကို ခုခံကာကွယ်ရုံမျှမက ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်မြင်ခြင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်ကို တစ်နည်းအားဖြင့် ဆယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

သို့ဖြင့်လည်း အနီးသို့ရောက်လာသော ဒီကိုချီဖိုရက် မောင်နှမအား ကျွန်ုပ်မှာ ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်နိုင်တော့၏။ မဒီမိုက်စလီမှာ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက် လျက်ရှိနေပြီဖြစ်၍ ရှိကြီးတင် ငိုယိုလျက် ရှိနေလေသည်။ သူ၏အစ်ကို ဒီကိုချီဖိုရက်မှာ ထိုအချိန် တစ်ချိန်လုံးတွင် ချောင်းကူးကုန်းတန်းကလေး နောက်တွင် ရပ်၍ ကြည့်နေခဲ့ရာမှ ယခု ကျွန်ုပ်အား တွေ့ရသောအခါ မျက်ခုံး တစ်ဖက်ကိုချီကာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ မစ္စတာဒီဗရော့ရဲ့ . . . အခု မြင်းစီးပြီး . . . ထွက်ပြေးတဲ့ လူ ၂ ယောက်ထက် ကျုပ်က ကံကောင်းတာကိုလဲ ပြောပါဦး . . .’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့မပြေးခင် ကျုပ်လူကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မသွားတာ ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်’

‘သူတို့ကို ကျုပ်က ဘာမှ အပြစ်တင်စရာ မရှိဘူးဗျ၊ ဒီလူတွေက ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေပဲ . . .’

* * *

[၁၂]

မဒိမ္ပိုက်စလီသည် ကျွန်ုပ်အား အဆိုးကိုလည်းကောင်း၊ အကောင်းကိုလည်းကောင်း စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောချေ။ မျက်နှာမကောင်းဘဲ မကြာခဏ မျက်ရည်များ ကျနေသည်ကိုကား မြင်ရ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား မည်သည့်အခါမျှ ရဲရဲမကြည့်ဘဲ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မျက်နှာလွှဲသွားတတ်လေသည်။

လမ်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း သူသည် လစ်လျူရှုသည့်ဟန်ဖြင့် မည်ကဲ့သို့မျှ မဖြစ်ပျက်သကဲ့သို့ သဘောထားလေသလော . . . မသိရချေ။ အတိမ်အနက်ကို သိရန်ခဲယဉ်းသော သမုဒ္ဒရာကဲ့သို့ မိန်းမများ၏ ကိုယ်တွင်းအမူအရာများကိုသိရန် ခဲယဉ်းလှချေ၏တကား။ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်ပွဲတွင် သူကိုယ်တိုင် ဆင်နွှဲပါဝင်ခဲ့ပါလျက် မျက်နှာအမူအရာမပြောင်းဘဲ နေနိုင်ခဲ့သည်မှာ အံ့ဖွယ်ကောင်းချေ၏တကား . . . ဟု ကျွန်ုပ် အောက်မေ့မိ၏။

သို့သော် သူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ရှိနေသဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်အား ယခင်က မုန်းတီးနေခဲ့ခြင်းပေါ်တွင် ရှက်ကြောက်ခြင်း

တို့မှာ ကာဒီနယ်အပေါ်တွင် မကျေနပ်၍ ထကြွလှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်နေကြောင်း နှင့် ထိုကိစ္စမှာ ရှေ့တွင် မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်လိမ့်ဦးမည်ဟူသော ခန့်မှန်းချက် များအကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုသော ထမင်းဆိုင်ရှင်ကမူ ထိုသတင်း ကို အတိုက်အခံ ပြောနေရကား ကျွန်ုပ်မှာ ဆိုင်ရှင်နှင့် သဘောချင်းတူညီလျက် ရှိလေသည်။

မဒီမိုက်စလီသည် ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေရာ ကျွန်ုပ် လည်း ထိုည၌ ဒီကိုချီဖိုရက်နှင့်အတူ ၁ နာရီ ၂ နာရီမျှ စကားပြောဆိုခွင့် ရလေသည်။ အတန်ကြာမျှ စကားပြောမိလတ်သော် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးဆန်း သော အဆက်အသွယ်၊ ထူးဆန်းသော အခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတော် အတန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေအဖြစ်သို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ရှိလာကြ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထောင်မှူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ၎င်းအား ထိန်းသိမ်းစောင့် ရှောက်လာရသည့်အဖြစ်ကိုပင် သူသည် ကျွန်ုပ်အား ရယ်စရာတစ်ခုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပြောဆိုပြီးလျှင် ဤအရာကို ပြုလုပ်နိုင်ခွင့်ရှိသလော၊ ထိုအရာကို ပြု လုပ်နိုင်သလော စသည်ဖြင့် မေးမြန်းလျက်ရှိရာမှ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီး နောက် ၎င်း၏စိတ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ရှုပ်ထွေးနေဟန်ရှိသော်လည်း ပွင့်လင်း လျက်ရှိသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စေ့စေ့ကြည့်၍ နေလေသည်။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က . . .

‘ဘာလဲဗျ’

‘ခင်ဗျားဟာ နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲတွေ အတော်များများ တိုက်ဖူး မှာပေါ့နော်’

‘တိုက်ဖူးတာပေါ့’

‘တစ်ယောက်ယောက်ကို အလစ်မှာ တစ်ခါမှ မခုတ်ဖူးဘူးလား’

‘ဘယ်တော့မှ မခုတ်ဖူးဘူး၊ နေပါဦး ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားမေးတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . အင်း အားမနာတန်း ဖွင့်ပြောရမယ်

ဆိုရင် မစ္စတာ ဒီဗရော၊ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲမှာ လူနှစ်ယောက် မြင်မိတယ် ကျုပ် ထင်တယ်’

‘လူနှစ်ယောက် ဟုတ်စ’

ဟု ပြောပြီး ပြုံးလျက် . . .

‘ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားကိုယ်ထဲကို လူနှစ်ယောက်ဝင်နေသလိုပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ အများအားဖြင့် လူ့ကိုယ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်ရှိကြ တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ထဲမှာ နှစ်ယောက်အတူတူတော့ မရှိပါဘူး၊ တစ်ခါ တလေ တစ်ယောက်ကရှိတယ်၊ တစ်ခါတလေလဲ တခြားတစ်ယောက်က ရှိ တယ်’

‘လူတစ်ယောက်က တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်ရပါလိမ့်နော်’

ကျွန်ုပ်သည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်၏။ ဒီကိုချီဖိုရက်သည် ၎င်း၏အဖြစ်အပျက်ကိုပင် ပြန်၍ စဉ်းစားနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ခဏမျှစကားမပြောဘဲ နေပြီးနောက် . . .

‘မစ္စတာဒီဗရော ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဖြေမလား . . .’

‘အင်း . . . ဖြေချင်လဲ ဖြေရတာပေါ့’

‘ဒီကိစ္စက ပြောထိုက်တဲ့ စကားပဲဗျာ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းက ခင်ဗျား ကို တိုက်တွန်းလွှတ်လိုက်လို့ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားလိုက်ရှာဖမ်းတာလဲ’

‘ကျုပ်အရှင်သခင် ကာဒီနယ်ပေါ့ဗျာ’

‘ဘယ်သူကလို့ ကျုပ်မမေးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မေးတာက ဘာ အကြောင်းလဲလို့ မေးတာပါ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အပေါ်မှာ ဘာရန်ငြိုးမှ မရှိဘူး မဟုတ်လား . . .’

‘မရှိပါဘူးဗျာ’

‘ကျုပ်ကို သိလဲမသိဘူး ဟုတ်စ’

‘မသိပေါင်ဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ . . . ဘယ်အတွက်ကြောင့်များ ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲ ကိုယ့်လူရယ် . . . ဘုရား . . . ဘုရား သဘာဝအတိုင်းတော့ မလုပ်တန် ရာပါဘူးဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ ဟင်’

ကျွန်ုပ်သည် နေရာမှထလိုက်၏။ အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်လျက် ရှိနေပြီဖြစ်၍ အခန်းထဲတွင် မည်သူမှ မရှိဘဲ မီးဖိုမှ မီးများပင် အတော်ကျလျက် ရှိနေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်က . . .

‘နက်ဖြန်တော့ ကျုပ်ပြောမယ် . . . ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ပြောစရာတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားကြားချင်တဲ့အထဲမှာ ကျုပ်ပြောချင် တာလဲ ပါမှာပေါ့’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား အံ့အားသင့်လျက် ကြည့်နေပြီးနောက် အတန်ငယ် မယုံကြည်သည့် လက္ခဏာလည်း ရှိလေသည်။ သို့နှင့် စကားပြတ်သွားစေရန် ကျွန်ုပ်လည်း ဆိုင်ရှင်ထံမှ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်တောင်း၍ မီးထွန်းပြီးသော် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခရီးထွက်ခါနီးမှပင် တွေ့ကြလေသည်။ အေဂျင်းမြို့သို့ သွားရာ တောင်ဘက်လမ်းသို့ ရောက်ဖူးသူတိုင်း မြို့၏မြောက်ဘက် တောင်ခါးပန်းများတွင် စပျစ်ခြံများကိုလည်းကောင်း၊ မြို့မှ ခြောက်မိုင်ခန့်အကွာတွင် လမ်းသည် ထိုနေရာ၌ အတော်မြင့်မတ်သော တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ တက်၍သွားသည်ကိုလည်းကောင်း မှတ်မိကြလိမ့်မည်။

ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် လမ်းလေးခွ ဆုံလျက်ရှိ၏။ ထိုလမ်းဆုံ၌ လမ်းပြမှတ်တိုင်တစ်ခုရှိရာ ထိုမှတ်တိုင်မှာ 'ဟော်ဒို' မြို့သို့ သွားသောလမ်းကိုလည်းကောင်း၊ 'မွန်တာဗန်း' မြို့သို့ သွားသော လမ်းကိုလည်းကောင်း၊ 'ပယ်ရီဂေါ' မြို့သို့သွားသော လမ်းကိုလည်းကောင်း . . . ပြလျက်ရှိ၏။

တောင်ဘက်သို့ ကျွန်ုပ်လာခဲ့စဉ်က ဤတောင်ကုန်းကို အတော်စွဲလမ်းခဲ့၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေရာမှကြည့်လျှင် ဂါရွန်နီတောင်ကြားကို မြင်ရ၍ ထိုနေရာမှစ၍ ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ အစပြုခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်ခဲ့သော ၂ ရက်ခန့်ကပင် ထိုနေရာကို တွေ့မြင်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းစွာရှိခဲ့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း ထိုနေရာမှာ လူချင်းချိန်းတွေ့ဆုံရာဌာန လူချင်းခွဲမည်ဆိုကလည်း ခွဲရသည့်ဌာနဖြစ်သဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော နေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

မွန်းမတည့်မီ တစ်နာရီလောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ခြေသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ သွားသောအစီအစဉ်မှာလည်း ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ ပြောင်းလဲခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသွားရာ သူတို့နှစ်ယောက်က နောက်မှ လွတ်လပ်စွာ လိုက်ကြလေသည်။ ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခေတ္တမျှ ရပ်ဆိုင်းလျက်ရှိနေပြီးလျှင် ဒီကိုချီဖိုရက်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်တွင် သူသည် ရပ်၍နေလိုက်သဖြင့် မဒီမ္ဗိုက်စလီက ရှေ့သို့ လွန်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဒီကိုချီဖိုရက်အား . . .

‘ဒီမှာဗျာ၊ ခဏရပ်စမ်းပါဦး တစ်ဆိတ် ခင်ဗျား . . . ကျုပ်ကို ကျေးဇူး ပြုစေလိုတယ်ဗျာ . . .’

‘ဘာဗျာ၊ ကျုပ်က ကျေးဇူးပြုရမယ် ဟုတ်စ၊ ဘာပြုရမှာလဲ’

‘ကျုပ် မဒီမိုက်စလီနဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ခဏ စကားပြောချင်တယ် ဗျာ . . .’

‘သူ့ကို တစ်ခုခုပြောချင်လို့ ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်’

ဟု ဖြေလိုက်သောအခါ ဒီကိုချီဖိုရက်က သင်္ကာမကင်းရှိဟန်ဖြင့်

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကို ပြောပါလား၊ ကျုပ်ဖြေပါ့မယ်၊ မဒီမိုက်စလီ က ခင်ဗျားကို . . .’

စကားမဆုံးမီ ကျွန်ုပ်က . . .

‘ကျုပ်ကို တွေ့လဲမတွေ့ချင်ဘူး၊ စကားလဲ မပြောချင်ဘူး ဆိုပါတော့ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒီဟာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်ဗျာ . . . ဒါပေမယ့် ကျုပ် စကားပြောချင်တယ်ဗျာ’

‘ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် ပြောချင်ရင် ကျုပ်ရှေ့မှာ ပြောပေတော့’

‘ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်ဘူးဗျာ၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး စိတ်ကောင်းထားစမ်း ပါဗျာ၊ ဒီစကားက ကြီးကျယ်တဲ့စကား မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်ပဲ ဘာမှအရေး ကြီးတဲ့စကားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကျိန်ပြောရင် ယုံပါတော့၊ မဒီ မိုက်စလီကသာ ဒီဟာကို အခွင့်မပြုဘူးဆိုရင် သူ့တစ်သက် နောင်တရလို့ ပြီးမှာ မဟုတ်တော့ဘူး . . .’

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဒီကိုချီဖိုရက်က မချီပြုံးပြုံးလျက် . . .

‘သုံးတဲ့စကားကလေးကတော့ လှပါပေဗျာ . . . ကျုပ် နားလည် ပါပြီ’

သို့နှင့် သူသည် ပါးစပ်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ရေရွတ်လိုက်ပြီးနောက်

‘နို့ပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်မလိုချင်ဘူးဗျာ . . . ကျုပ် အသက် ချမ်းသာအောင် ကောင်မလေးကိုယ်ကို ခင်ဗျား အရောင်းခိုင်းမယ် . . . မလုပ် ဘူးဗျာ . . . မလုပ်ရဘူး၊ ကျုပ်ဟာ ခွေးလိုနေခဲ့ပေမယ့် တကယ့် အမျိုးကောင်း သားတစ်ယောက်လို သေပြမယ်’

‘အမျိုးကောင်းသား လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်လို သေချင်တဲ့ လူဟာ အဲဒီအတိုင်း နေရတယ်ဗျာ . . .’

ကျွန်ုပ်တို့များ

ထို့နောက် သူက ဆက်လက်၍ . . .

‘ကျုပ် အရူးမဟုတ်ဘူးဗျ . . . ကျုပ်မျက်စိကို ကျုပ်က အသုံးပြု တတ်တယ် . . .’

‘ဒါဖြင့် လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ခင်ဗျားနားကိုပါ ခဏကလေး အသုံး ပြုပါဦးဗျာ၊ မနေ့ညက ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ အတော်ကလေး ကြင်နာ ခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . မွန်ဆီယာဒီကိုချီဖိုရက် . . . အခုတော့ မဒီမိုက်စလီ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ပြောလိုက်ရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ သဘောတစ်မျိုး ပြောင်းသွားရ တာလဲဗျာ . . . ၊ ကျုပ် သူ့ကို စကားပြောရုံလောက်ပါဗျာ၊ သူ့ဆီက ဘာမှ တောင်းခံဖို့လဲ မရှိဘူး၊ မျှော်လင့်ဖို့လဲ မရှိဘူး၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးပြုဖို့ လဲ . . . ကျုပ်မလိုချင်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ . . . ကိုယ့်လူ ဒီလောက်နဲ့ သူ့ မှာ ဘာများ ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်စရာရှိသလဲ၊ ပြီးတော့ စကားပြောမှာက လမ်းမကြီးပေါ်မှာ နောက် ခင်ဗျား မျက်စိအောက်မှာ . . .’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သင်္ကာမကင်းရှိနေ သည့် မျက်နှာနှင့်ပင် ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာပြောချင်တာလဲ . . .’

‘သူ့ကို ဘာမပြောချင်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားအသိသားပဲ . . . ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့ . . .’

သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား မဒီမိုက်စလီထံသို့ . . . သွားရောက်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။

မဒီမိုက်စလီသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ခြေလှမ်း ၂၀ ခန့်တွင် ရပ်လျက်ရှိ ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အပြုအမူကို ရိပ်မိဟန်ရှိ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူရပ်နေ သော နေရာသို့ မြင်းကို နှင်သွားလေရာ မဒီမိုက်စလီသည် ကျွန်ုပ်ကို ကျော် ၍ သူ့အစ်ကိုရှိသောနေရာကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ အား တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင် ဦးညွတ်လိုက်၏။

‘ဒီမှာ မဒီမိုက်စလီရဲ့ ကျုပ်တို့မြင်းစီးသွားတဲ့အခါ ၂ မိနစ် ၃ မိနစ် လောက် ခင်ဗျားနဲ့အတူ ယှဉ်ပြီးစီးဖို့ ခွင့်ပြုပါဗျာ’

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

အေးစက်စွာ ပြန်ပြောလိုက်သော သူ၏အသံမှာ မိန်းမတစ်ယောက် က ယောက်ျားတစ်ယောက်အား စကားပြောရာတွင် လောကွတ် အနည်းဆုံး အအေးဆုံး အသံမျိုးဖြစ်လေသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲဆိုရင် ခင်ဗျား နားမလည်သေးတဲ့အချက်တွေ အများကြီး ကျုပ်က ရှင်းပြချင်လို့’

‘နားမလည်ဘဲနေတာက ကောင်းပါသေးတယ်’

‘ဒါပေမယ့် မဒီမိုက်စလီ ကျုပ်ဟာ စိတ်မလျော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကဲမဖြတ်တော့ပါဘူးလို့ တစ်နေ့ ခင်ဗျား ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာမှ မကြာသေးဘူးလေ’

‘ဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ရှင့်ကို အကဲဖြတ်တာပဲ၊ ကျွန်မ က မဖြတ်ရပါဘူး၊ ရှင့်ကို အကဲဖြတ်နိုင်ရအောင် ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ တန်းတူ အရည်အချင်းလဲ မရှိပါဘူး . . . ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်’

‘တစ်ခါတုန်းကလဲ ကျုပ်ကို ဒီအတိုင်း ခင်ဗျားထင်ပြီမဟုတ်လား၊ နို့ပေမယ့် နောက်တော့မှ ခင်ဗျားမှားတာ တွေ့ရတယ်၊ အခုလဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေဦးမယ် မဒီမိုက်စလီ’

‘ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ကျွန်ုပ်သည် ပြန်၍ပြောရန် အသံထွက်နိုင်ချေ။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် လည်း သူ၏အစ်ကို မွန်ဆီယာ ဒီကိုချီဖိုရက်အား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလိုက် ပြီးနောက် . . .

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုချစ်တယ်မဟုတ်လား’

ကျွန်ုပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ထန်ထန်မေးလိုက်၏။ မဒီမိုက်စလီ သည် စကားတုံ့ပြန်၍ မပြောချေ။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဆက်၍ . . .

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုချစ်ရင် ကျုပ်အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောဖို့ ခင်ဗျား အခွင့်ပြုပြီး ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျားနားထောင်ရလိမ့်မယ် . . . အခုတစ်ခါ မငြင်းနဲ့ မဒီမိုက်စလီ၊ ငြင်းခဲ့လို့ရှိရင် ခင်ဗျားတစ်သက်ရလို့ ပြီးမှမဟုတ်တော့ ဘူး’

သူသည် တွန့်ခဲနဲ့ဖြစ်ကာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ၍ သွား၏။ တစ် ခဏချင်းပင် သူ၏ မျက်နှာမှာ မာနရောင်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ကိုယ်ကလေးပင် ကျုံ့၍ သွားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလေ၏။

‘ကျွန်မ နားထောင်ပါတော့မယ်’

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဆက်စီးကြစို့၊ ကျုပ်ကို ဘာမှကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျားအစ်ကိုက နောက်ကလိုက်လာပါလိမ့်မယ်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏မြင်းဇက်ကို ကိုင်ကာ လှည့်၍ပေးလိုက်ရာ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ မညည်းညူဘဲ အခွင့်ပြုလေသည်။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် မဒီမြိုက်စလီနှင့် မြင်းချင်းယှဉ်ကာ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက် စီးနင်းလျက်ရှိနေလေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့သွားနေသောလမ်း၏ အဆုံး၌ကား ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ကို နောက်ခံထားလျက်ရှိသော လမ်းခွဲအထိမ်းအမှတ် မှတ်တိုင်ကို မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း မြင်းများကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နှင်သွားကြပြီးနောက် ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်၏မြင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

‘ဘာလဲ ပြောလေ’

‘ကျုပ်ပြောချင်တာက ပုံဝတ္ထုကလေးတစ်ခုပဲ မဒီမြိုက်စလီ၊ ဝတ္ထုအစကတော့ အတော်ရှည်ဝေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆုံးမသတ်ခင် ခင်ဗျား မုချစိတ်ဝင်စားလာရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြောဝံ့တယ် . . . လွန်ခဲ့တဲ့ ၂ လ လောက်က ပါရစ်မြို့တော်မှာ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ လူကတော့ အများပြောချက်အရ လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက တော်တော်သန်တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့လဲ သူများနဲ့မတူဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘အို . . . ဒီဟာတော့ မပြောပါနဲ့ရှင် ချမ်းသာပေးပါ၊ ဒီဟာမှန်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ယူဆပြီးသားပါ’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်က ဣန္ဒြေရစ္စာ ဆက်လက်၍ . . .

‘ကောင်းပါပြီ . . . ကောင်းပါပြီ ဒါနဲ့ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီလူဟာ တစ်နေ့တော့ နှစ်ယောက်ချင်းတိုက်ပွဲ မတိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကာဒီနယ်ရဲ့ ဥပဒေကို လွန်ဆန်ပြီး စိန့်ဂျိမ်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်နဲ့ သတ်ပါလေရော၊ အဲဒီအင်္ဂလိပ်လူမျိုးက အတော်အတန် ဩဇာရှိတယ်။ ဟိုလူကတော့ ဩဇာမရှိဘူး၊ ဒီတော့ အဲဒီလူအဖမ်းခံရပြီးနောက် ဆုံးရှာပြီလေ၊ အချုပ်ထောင်ထဲမှာကို ချထားရော ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီအခါ ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်က သူ့ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးတာကိုဗျ၊ ဘယ်လိုပေးသလဲ ဆိုတော့ တကယ်လို့ သူက တခြားတစ်ယောက်ကို မိအောင် ဖမ်းနိုင်ခဲ့လို့ ရှိရင် သူလွတ်မယ်၊ သူဖမ်းရမယ့် လူကလဲ အစိုးရက ဆုငွေထုတ်ထားတဲ့ ဝါးရမ်းပြေးတစ်ယောက်ပဲ . . . ၊

‘ကိုင်း ဒီတော့ သူ ဘယ်ဟာကို ရွေးမလဲ မဒီမိုက်စလီ၊ သူ့ကိုလဲ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိပေဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ သူလုပ်ရမယ့် အလုပ်ကလဲ လွယ်လွယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘေးအန္တရာယ်များတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား၊ သို့သော် များပေစေ၊ သူဟာ အသက်ကိုစွန့်ပြီး ဒီအလုပ်ကို လက်ခံခဲ့တယ်၊ သူမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နဲ့ သူ့အသက်နဲ့ လဲရမယ့်ကိစ္စကိုပျံ၊ ပြီးတော့ တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ဝါးရမ်းပြေးဆိုတာ တခြားတစ်ယောက်ယောက်က ဖမ်းချင်လဲ ဖမ်းသွားမယ်၊ သေချင်လဲသေသွားမယ် အိုဗျာ . . . ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သူဘာလုပ်မလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူ့အသက်တော့ အသေမခံဘူး၊ အဲဒီလိုလုပ်လို့ စိတ်ထားယုတ်ညံ့တယ် ဆိုရင်ဆို၊ သူ့အသက် ကို ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြီး အဲဒီလူကိုပဲ လိုက်ဖမ်းတော့မှာပေါ့ . . . ’

ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူရန် ခေတ္တနားလိုက်ပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ‘ဝတ္ထုရဲ့ ဒုတိယအပိုင်းကိုတော့ မဒီမိုက်စလီ သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အကုန်မသိသေးဘူး၊ အဲဒီလူဟာ ကိုယ့်နေရပ်က အင်မတန်ဝေးလံ တဲ့အရပ်ကို လာခဲ့ပြီး သူဖမ်းရမယ့်သူနေတဲ့ရွာကို ရောက်ရုံမကဘူး၊ နောက် ဆုံး သူ့အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတာကိုပျံ၊ အဲဒီလို ရောက် သွားတော့မှ သူလဲ အတော်စိတ်ပျက်သွားတယ်၊ အိမ်မှာ စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် လုံး ရှိပေစေ၊ သူ့အတွက် အရေးမကြီးလှဘူး၊ နို့ပေမယ့် သူသွားပြီး တွေ့ရ တာက အင်မတန်သစ္စာရှိပြီး ခိုကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ ကိုပျံ၊ အဲဒီတော့မှ အကုသိုလ်ကံတိုက်တွန်းလို့ သူလက်ခံခဲ့ရတဲ့အလုပ်ကို သူစိတ်ပျက်မိတယ်၊ ရွံရှာမုန်းတီးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့စကား သူမဖျက်ချင် တော့လဲ ဆက်ပြီး လိုက်ရတော့တာပဲ၊ တစ်ခုရှိတာက သူ့ဘက်ကိုသူ သစ္စာ ရှိတယ်၊ သူ့ကို ငွေနဲ့ခိုင်းတဲ့ လူကို သူပြန်ပြီး သစ္စာမဖောက်ဘူး . . . သို့သော် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီလို လိုက်ရပေမယ့် သူစိတ်မပါဘူး၊ သူဆောင်ရွက် ရမယ့်အလုပ်ကို သူပြန်ပြီး ရှက်မိတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီး အတွင်းဆွေး ဆွေးမိတယ်၊ ဒါနဲ့ တဖြည်းဖြည်း စိတ်မပျံ့တပါနဲ့ သူလုပ်လာလိုက်တာ နောက် ဆုံးကျတော့ ဇာတ်လမ်းဟာ သူ့အလိုအလျောက် ဖြစ်လာတော့တာပါပဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ တစ်ခုထဲလိုနေတယ် . . . ’

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆက်လက်၍ . . .

‘ကျုပ်ကို အလွဲမထင်နဲ့နော် မဒီမိုက်စလီ၊ နောက် ကျုပ်ဆက်ပြီး ပြောမယ့်ဟာကို တလွဲမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတာ အချစ်ဇာတ်လမ်းမဟုတ်

ပါဘူးဗျာ၊ အချစ်ဝတ္ထုရေးဆရာတွေ ရေးတဲ့ ဝတ္ထုလိုတော့ ဇာတ်လုံးအဆုံး မသတ်နိုင်ဘူး... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်ခုတော့ ဖွင့်ပြောချင်တယ် မဒီမိုက်စလီ၊ အဲဒီလူဟာ ဆိုးပေပြီး ပျော်ပွဲစားရုံတွေမှာ ထမင်းဆိုင်တွေမှာ ကစားဝိုင်းတွေ မှာ ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်တဲ့နေရာတွေမှာသာ အချိန်ဖြုန်းနေခဲ့ပေမယ့် အခု ဒီကို ရောက်လာလို့ သစ္စာရှိပြီး တကယ်စေတနာ သဒ္ဒါတရားနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမ နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့ သူ့ဟာသူ နောင်တရပြီး သူ့ဘဝရဲ့ အဖြစ်သနစ် အမှန်ကို ဒီတော့မှ သိရတာကိုးဗျာ၊ သူလိုက်ရှာနေတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို အဲဒီမိန်းမ ရဲ့ နှုတ်ဖျားကပဲ သိရတယ်၊ အဲဒီလိုသိရတာဟာ သူ့ဝမ်းထဲမှာ မချိမဆုံ ခံနေ ရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာကို အဆတစ်ရာလောက် ပိုပြီး အခံရခက်အောင် လုပ်လိုက် တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထင်တာက ဒီမိန်းမဟာ အဲဒီလူကို တစ်မျိုး တစ်မည် ထင်သွားဟန်ရှိတယ်၊ ထင်လဲ ထင်စရာပဲဗျာ၊ ထင်လို့လဲ အကြောင်း ရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူလိုက်ရှာနေတဲ့ (ဝရမ်းပြေးနေတဲ့နေရာ) လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိလဲသိရော သူတစ်ခါထဲ ထွက်သွားတာပဲ၊ အိမ်တံခါးကို တောင် ပြန်ပြီးမပိတ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှန်ကတော့ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ သိတဲ့အချိန်မှာ တခြားလူတစ်စုဟာလဲ ဒီလျှို့ဝှက်တဲ့နေရာကို သိသွားပြီ ဆိုတဲ့ သတင်း သူရတာကိုဗျာ၊ တကယ်လို့သာ သူသိသိခြင်း မသွားဘဲ အခုလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဒီကိုချီဖိုရက်ဟာ သူများတွေ ဖမ်းဆီးတာကို ခံရပြီးသားပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို မပြော သလဲ၊ နောက်ဆုံးအချိန်မှာတောင် ဘာဖြစ်လို့ ရှင် ကျွန်မကို ဖွင့်မပြောတာ လဲ... တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ... ဒီလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ ရှင်၊ နောက်ထပ် မကြားပါရစေနဲ့၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးကို ကြေမ့ အောင် လုပ်နေတာပဲ မစ္စတာဒီဗရော၊ ရှင့်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ ကျွန်မကို အား အင်ဖြည့်တင်းပေးဖို့ တစ်နေ့နေ့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါ့မယ်’

‘ဒါပေမယ့် အခု ကျုပ်ပြောတာ အကုန်မဟုတ်သေးဘူး’

‘တော်ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မ နောက်ထပ်မကြားချင်တော့ပါဘူး... ကျွန်မ တောင်းပန်ပါရစေ မစ္စတာဒီဗရော... တစ်ဆိတ် သွားပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မလဲ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူး’

မဒီမိုက်စလီသည် မြင်း၏လည်ပင်းကို မှီလိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်း ကို ငိုက်စိုက်ချကာ ငိုယိုလျက် ရှိလေသည်။ သို့နှင့် ၎င်းအား ထူမရန် ကျွန်ုပ် က လက်ကမ်းလိုက်၏။

သို့သော် မဒိမ္မိုက်စလီသည် လက်မခံဘဲ တွန့်ဆုတ်၍ သွားလေသည်။

‘အို . . . အို . . . ကျွန်မကို မကိုင်နဲ့၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘဝခြားနေကြပြီ’

‘ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါသေးတယ် မဒိမ္မိုက်စလီ၊ ခင်ဗျား နားထောင်ချင်သည်ဖြစ်စေ မထောင်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျားအစ်ကိုကို ခင်ဗျားချစ်ရိုးမှန်ရင် ကျုပ် နောက်ထပ်ပြောစရာ ကျန်တာကလေးကို တစ်ဆိတ် နားထောင်စမ်းပါဦး မဒိမ္မိုက်စလီ’

မဒိမ္မိုက်စလီသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ကာ စကားမပြောဘဲ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ . . .

‘ဒါပေမယ့် ကျုပ်အတွက် နည်းလမ်းတစ်ခုတော့ ကျန်သေးတယ် မဒိမ္မိုက်စလီ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ဂုဏ်ကို ကျုပ်ပြန်ဆယ်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီနည်းအတိုင်း လိုက်ဖို့လဲ အရင်ကတည်းက ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှိခဲ့တယ်၊ ဒီကနေတော့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး လုပ်ခွင့်ရပြီး စိတ်သက်သက်သာသာနဲ့ မလုပ်နိုင်တောင် ကိုယ့်စိတ်ကို တင်းပြီး လုပ်ရတော့မှာပဲ’

ကျွန်ုပ်၏ ပြောဆိုပုံမှာ ကြွားဝါခြင်း၊ စိတ်နေမြင့်ခြင်း အလျဉ်းမပါချေ။ အသံမှာလည်း လည်ချောင်းမှ ထွက်လာသည့်အသံမဟုတ်ဘဲ အသည်းနှလုံးထဲမှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သော လေသံဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍ . . .

‘ဘုရားသခင်ကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ . . . ကျုပ် ချည်ထားခဲ့တဲ့ကြိုးကို ကျုပ်ပြန်ပြီး ဖြည့်ဖို့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ အခွင့်အရေးရှိနေသေးတယ်၊ ကျုပ်လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ကို ကျုပ် ပြန်နှုတ်နိုင်ဖို့ အချိန်ရှိသေးတယ် . . . ဒီတော့ ကျုပ်ကို ခိုင်းစေလိုက်တဲ့ လူဆီကို ကျုပ်ပြန်သွားပြီး ကျုပ်စိတ်ဟာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အကြောင်း၊ တာဝန်ကိုလဲ ကျုပ်ခေါင်းပေါ်ပုံချပြီး အပြစ်ပေးစရာရှိရင် ကျုပ်ကိုပဲ ပေးပါတော့လို့ ပြောနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ကျုပ်မှာ ရှိနေသေးတယ်ဗျ . . .’

မဒိမ္မိုက်စလီသည် သူ့မျက်နှာဖုံးမှ ဖဲကြိုးကလေးကို အယောင်ယောင် အမှားမှား စမ်းသပ်ကိုင်တွယ်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ဘာပြောတယ်ရှင် . . . ဘာပြောတယ်၊ အခု ရှင်ပြောလိုက်တာလေ၊ ကျွန်မ မကြားလိုက်ဘူး . . .’

ကျွန်ုပ်က ယခင်ကထက် ယဉ်ကျေးချိုသာသော လေသံဖြင့် . . .

‘ပြောတာဟာ ဒီလိုပါ မဒီမိုကရေစီ . . . ခင်ဗျားအစ်ကိုက ထွက်
မပြေးပါဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကို ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို ပြန်ပြီး နှုတ်သိမ်းဖို့ ကျုပ်
ခွင့်ပြုပါတယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး သူဟာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ သွားလိုရာ
သွားနိုင်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ အခုရပ်နေတဲ့နေရာဟာ လမ်းလေးခွဆုံတဲ့ နေရာမဟုတ်
လား၊ လက်ျာဘက်ကို သွားရင် ‘မွန်တဘန်း’ ကို ရောက်နိုင်တယ်။ အဲ ဟိုမှာ
ခင်ဗျားတို့မိတ်ဆွေတွေလဲ မုချရှိမှာပဲ။ ဟိုနေရာမှာ အခါအခွင့်မကောင်းသေး
တဲ့အခိုက် ရှောင်တိမ်းနေနိုင်ပါတယ်။ လက်ဝဲဘက်က လမ်းကို လိုက်မယ်
ဆိုရင် ‘ဘော်ဒို’ မြို့ကိုရောက်မယ်။ အဲဒီကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ သင်္ဘောစီးချင်
စီးနိုင်ပါတယ် . . . ကိုင်း မဒီမိုကရေစီ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမရဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ
ဒီနေရာမှာ အဆုံးသတ်ပြီလို့ ကျုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်ဗျာ . . .’

သူသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ရဲရဲကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

‘ဒါပေမယ့် . . . ရှင်ကကော . . . ရှင်လေ . . . ရှင်က ဘယ်လို
လုပ်မှာလဲ . . . ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး . . . မွန်ဆီယာ . . .’

‘ကျုပ်က တတိယလမ်းကို လိုက်မယ်လေ။ အဲဒီလမ်းက ပါရစ်မြို့
ကိုရောက်မယ်။ အဲဒီလမ်းဟာ . . . ကျုပ်သွားမယ့်လမ်းပဲ မဒီမိုကရေစီ . . .
ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက လမ်းခွဲကြဖို့ပဲ . . .’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲရှင် . . .’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ဒီကနေ့ကစပြီး ဂုဏ်ရှိတဲ့အလုပ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့
အလုပ်ကို ကျုပ်လုပ်တော့မယ်ဗျာ။ သူတစ်ဖက်သားရဲ့ အသက်နဲ့ ကျုပ် ဂုဏ်
မယူချင်ဘူး . . . မဒီမိုကရေစီ။ ကျုပ် ဘယ်ကလာခဲ့သလဲ။ အဲဒီ ကျုပ်လာခဲ့
တဲ့နေရာကို ကျုပ်ပြန်သွားတော့မယ်’

‘ထောင်ထဲကိုလား . . .’

‘ဟုတ်တာပေါ့ မဒီမိုကရေစီ ထောင်ထဲကို’

မဒီမိုကရေစီသည် အားလျော့ချိနဲ့သည့်ဟန်ဖြင့် သူ၏မျက်နှာဖုံးကို
အပေါ်သို့ မ၊ရန် ကြိုးစားလျက် . . .

‘ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းဘူးရှင် . . . အသက်လဲ မရှူ
နိုင်တော့ဘူး၊ ဟော . . . ဟော ကျွန်မ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်ပါလိမ့်’

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မဒီမိုကရေစီသည် မြင်းပေါ်တွင် တစ်ခဏမျှ
ယိမ်းထိုးနေပြီးနောက် မြင်းပေါ်မှ ကျသွားလေရာ ကျွန်ုပ်သာ လက်မမြန်က

မြေပေါ်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ကျသွားမည်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်
သောအခါ သတိကောင်းစွာ မရတော့ချေ။ သို့နှင့်ပင် . . .

‘ဖယ် . . . ကျွန်မကို မကိုင်နဲ့၊ ကျွန်မ ရှက်တာနဲ့ သေရလိမ့်မယ်’
ဟု ဟစ်အော်လိုက်သေး၏။

သို့ ဟစ်အော်လျက်ရှိစဉ်၌ပင် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်းကို
အတင်းဖက်တွယ်လျက်ရှိ၏။ ထိုစကားလုံးကလေးများမှာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ကို
ကြည်နူးစေ၏။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် သူ့အား ချောက်ကမ်းပါးသို့ ယူသွားပြီး
လျှင် ကမူကလေးတစ်ခု၌ သူ၏ကိုယ်ကို မှီ၍ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ဒီကိုချီဖိုရက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်
၍ သူသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီးနောက် မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံး
များဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

‘ဒါ ဘာလဲဗျ၊ ဒီဟာက ဘာလုပ်တာလဲ ကိုယ့်လူ’

‘သူကိုယ်တိုင် ပြန်ပြောပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သူ့ကိုပဲ မေးကြည့်ပါတော့၊
နို့ပေမယ့် ဒီပြင်ဟာတွေထက် ခင်ဗျားတော့ လွတ်ပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ခင်
ဗျားကို အကျယ်ချုပ်နဲ့ ထားခဲ့တာ ကျုပ်ဖျက်လိုက်ပြီ၊ အဲဒါ ကျုပ်ဂုဏ်ကို
ကျုပ်ဆယ်လိုက်တာပဲ၊ ကိုင်း . . . သွားကြပေတော့၊ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း
နဲ့ ခင်ဗျားတို့မောင်နှမကို ကျုပ် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်က မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သောအခါ သူသည် တစ်စုံ
တစ်ရာ ပြောလိုက်သေး၏။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် ဂရုမစိုက်ဘဲ မြင်းနံဘေးကို
သံချွန်ဖြင့် ထောက်ပြီးလျှင် လမ်းပြမှတ်တိုင်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ အတင်းနှင့်
ခဲ့လေ၏။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့တွင် သစ်ပင်များကင်းမဲ့လျက် လူသူလည်း
မရှိ၊ ခြောက်သွေ့လှသော ရှုမြင်ကွင်းသည် မျက်စိတစ်ဆုံးတည်ရှိလျက် ကျွန်ုပ်
၏ နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်၏ ‘အချစ်’ သည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ကျန်ရစ်
ခဲ့လေတော့သတည်း။

* * *

[၁၃]

ဤသို့ဖြင့် နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပါရစ်မြို့တော်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့၍ အော်လင်မြို့တံခါးမှ ဝင်ကာ မြင်းစီး၍ သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကား လွန်ခဲ့သော ၂ လနီးပါးခန့်က ဤတံခါးမှပင် တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ ကွင်းပြင်များ၊ နွားစားကျက်များကို တစ်မိုင်ပြီးတစ်မိုင် ဖြတ်သန်းသွားခဲ့သူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်၍ မုန်းတီးစိတ်များ ပေါ်လာလေ၏။

ထွက်သွားစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် လွတ်လပ်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်း၊ စိတ်အားထက်သန်ခြင်း တို့ရှိနေလျက် ယခုရောက်ရှိလာသော အချိန်၌မူ ဆင်းရဲဒုက္ခနှင့် သေဒဏ်သာ ကျွန်ုပ်ရှေ့၌ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော့၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်မြောက်မှုကို အခြားသူတစ်ဦး၏ ဒုက္ခဖြင့် မဝယ်ယူလိုတော့ပြီ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကိုပင် ခံရတော့မည်ဖြစ်လင့်ကစား မဒိမ္မိုက်စလီ၏ ရုပ်ရည်နှင့်တကွ ၎င်း၏ ချိုသာယဉ်ကျေးသော စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်အား လူကောင်းတစ်ယောက်၏ ဘဝသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလော့၊ စိတ်တွင် ဤသို့သော အစွဲအလမ်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ မြင်းကို စီးနင်းလျက် ရှိလေ၏။

ဘုရင့်နန်းတော်အနီးသို့ ရောက်၍ ထောင့်ချိုးတစ်ခုကို လွန်မိသော အခါ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ လန့်၍နိုးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည် နန်းတော်တံခါးဝကို ဖြတ်၍စီးသွားမိသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြင်းရထားတစ်စီးသည် နောက်လိုက် မြင်းစီးသူရဲ ၂ ယောက် ခြံရံကာ ကျွန်ုပ်သွားနေသော လမ်းမှ ဖြတ်၍ ထွက်သွားလေရာ မြင်းရထား အတွင်းမှ မျက်နှာတစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုမျက်နှာကား ကာဒီနယ်ရစ်ချလူး၏ မျက်နှာဖြစ်၍ ယခင်ကကဲ့သို့ ထောင်လွှားခြင်း၊ မာနတက်ခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်းများ မရှိတော့ဘဲ ဒေါသထွက်ခြင်း သည်းမခံနိုင်ခြင်း နှိမ်ချခြင်းများ၏ အရိပ်အရောင် သမ်း၍နေသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်လိုက်မိ၏။

ဖြစ်ကိုဖြတ်၍ ကူးသွားသောအခါ မှောင်စပြုလေပြီ။ သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း ယခင်က ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ တည်းခိုခန်းသို့ မြင်းကို တောက်လျှောက်စီးသွားလေ၏။ ထို့နောက် မြင်းကို ဇောင်းထဲသို့ သွင်းခဲ့ပြီးလျှင် . . . ကျွန်ုပ်၏အိတ်နှင့် သေနတ်အိမ်ပါသော ခါးပတ်ကို ဖြုတ်ယူကာ လှေကားမှ တက်သွားရာ ထမင်းဆိုင်ရှင် လူပုကလေး ဖရစ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်အား အားပါးတရ ဆီးကြိုလေသည်။

‘ဟာ . . . ဆရာမှ ဟုတ်ကဲ့လား မစ္စတာဒီဗရော . . .’

‘ကျုပ်ပါပဲဗျာ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . ကျုပ်အခန်းနဲ့ ပစ္စည်းတွေမှ ရှိသေးရဲ့လား မစ္စတာ . . . ဖရစ်ဆင်၊ ကျုပ်မရှိတုန်း ပေါင်များ သုံးလိုက်ပြီလားလို့’

‘မသုံးပါဘူးဆရာ အားလုံးရှိပါတယ်၊ ဒါထက် ဆရာ့ကို ကျွန်တော် မျှော်နေတာဆရာရဲ့’

‘ကျုပ်ကို မျှော်နေတယ် . . . ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒီကနေ့ မနက်သတင်းကို ကြားကတည်းက ဆရာ ဒီနေ့ပဲရောက်မလား၊ နက်ဖြန်ပဲ ရောက်မလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတယ်’

‘ဘာသတင်းလဲဗျ . . .’

‘ဆရာမကြားသေးဘူးလား . . .’

‘ဟင့်အင်း မကြားသေးဘူး၊ တောက အခုပဲ ရောက်လာတာကိုးဗျ၊ ဘာသတင်းလဲ ပြောပါဦး’

၁၂၈ **အနုပညာများ**

‘ကာဒီနယ်အကြောင်းပေါ့ဆရာ . . .’

‘ဘာဗျ၊ ကာဒီနယ်အကြောင်း ဟုတ်စ’

‘ကာဒီနယ်ရဲ့ တန်ခိုးအာဏာ နိမ့်ကျသွားပြီ ဆရာ၊ သတင်းသန့် သန့်ဖြစ်နေတာက တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်လောက် ရှိသွားပြီဆရာရဲ့၊ ဒီသတင်း ဆရာကြားလို့သာ ပြန်လာတာပဲလို့ ကျွန်တော်က အောက်မေ့တာ’

‘နည်းနည်းကလေးမှ မကြားရပါဘူး ဖရစ်ဆင်’

ထိုအခါ ဖရစ်ဆင်က ဆက်လက်၍ . . .

‘သူတို့ တီးတိုးပြောသံ ကြားရတာကတော့ . . . ဒီဟာ မယ်တော် ကြီးရဲ့ ဉာဏ်ပဲလို့ ပြောကြတာပဲဆရာ၊ အမှန်ကတော့ သူ့ကို ပေးအပ်ထား တဲ့ အခွင့်အာဏာတွေ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး သူ့လက်အောက်က အမှုထမ်းတွေ တောင် ရာထူးချထားလိုက်တာတော့ အမှန်ပဲ ဆရာရဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ရန်သူ တွေကလဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့ အရေးအကြောင်းရှိရင် ချက်ခြင်းပြေး နိုင်အောင် မြင်းတွေကိုတောင် စခန်းချင်း ဆက်ပြီး ချထားတယ်လို့ ကြား တာပဲ’

‘ဟေ့လူရဲ့ . . . ဒါပေမယ့် ရှင်ဘုရင် ရှိသေးတယ်ဗျ၊ ရှင်ဘုရင်ကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီလား၊ ရှင်ဘုရင်ဆိုတာ သူကြိုးဆွဲတိုင်း ကနေတာပဲ မဟုတ် လား၊ ရန်သူတွေဆိုတာလဲ သူကြိုးဆွဲရင် ကကြမှာပါ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘုရင်က သူနဲ့ အတွေ့မခံ ဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့၊ တစ်နေ့ထဲ နန်းတော်ကို သုံးခေါက်လေးခေါက် သွားပြီးစောင့် တာတောင် တွေ့ဆုံခွင့်မရဘူးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် အုပ်ချုပ်ရေးဟာ အရင်ကထက် ညံ့သွားပြီး သာသနာရေးလဲ အရင်ကထက် ညှိုးမှိန်တော့မှာပါပဲဆရာ’

‘ဟေ့လူ . . . တော်ပါတော့ဗျာ’

ကျွန်ုပ်အား ခံဝန်ချုပ်ပေးလိုက်သူမှာ တန်ခိုးအာဏာမရှိတော့ပြီဖြစ် ၍ သူထွက်သွားမည်ဆိုက နာရီပေါင်း အနည်းငယ်အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာ လွတ်မြောက်ရုံမှတစ်ပါး အခြား အကြောင်းမရှိတော့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစား မိ၏။

‘ဒီဟာတွင် မကသေးဘူး၊ အခြွေအရံတွေဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ မနက်စောစော အိပ်ရာထမှာ အစားဝင်နေကျ လူတွေတောင် ကြွက်ကလေး တွေလို ပျောက်ကုန်ကြပြီတဲ့ဆရာ’

‘တော်စမ်း ဖရစ်ဆင် . . . တိတ်တိတ်နေတော့’

ကျွန်ုပ်သည် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်မချမ်းသာဖြစ်၏။ ကာဒီနယ် သည် တန်ခိုးအာဏာနှင့် ပြည့်စုံရုံမျှမက ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သူများထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ၏ အခြေအရံ များကား သူ့အား စွန့်ခွာကြလေကုန်ပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် အမှန်အားဖြင့် သူ့ကို ချစ်ခင်သည် မဟုတ်ပေ။ သို့ သော် ကျွန်ုပ်သည် သူ့ထံမှ ငွေကိုလည်းကောင်း၊ အခွင့်အာဏာကိုလည်း ကောင်း လက်ခံခဲ့၏။ ဤသို့ လက်ခံပြီးသည့်နောက် သူ့ကို လိမ်လည်လှည့် ဖျားခဲ့၏။ ဤအချက်ကြီး ၃ ချက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းတွင် အမြဲ စွဲကပ် လျက် ရှိနေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြို့သို့ ပြန်ရောက်ပါလျက် သူ၏ တန်ခိုးအာဏာ ဆုံး ရှုံးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သော် ‘ကျွန်ုပ်၏ဂုဏ်ကို ကျွန်ုပ်ဆယ်မည်’ ဟု ပြောခဲ့သောဂုဏ်သည် အဘယ်မှာ ရှိချေမည်နည်း၊ အေဂျင်ရွာ လမ်းခွဲမှတ် တိုင်တွင် မဒီမိုက်စလီအား ကျွန်ုပ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်၍ ပြောခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်ဆယ်မှုသည် အဘယ်မှာလျှင် ရှိနိုင်တော့အံ့နည်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အပြုအမူမှာ ပြင်သစ်ရှေးဟောင်းပုံပြင်တွင် ပါသော ဝတ္ထုကလေးကဲ့သို့ စစ်ပွဲ အပြင်းအထန် တိုက်နေစဉ် ကျူးမြောင်းတစ်ခုထဲ၌ ပြားပြားဝပ်၍နေခဲ့သော သူတစ်ယောက်သည် စစ်ပွဲအောင်မြင်ပြီးစီးသောအခါ သူ၏ သူရသတ္တိကို ကြွားလုံးထုတ်သကဲ့သို့ပင် ရှိချေတော့မည်။

သို့ဖြစ်၍ အချိန်နာရီများသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ အသက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ သေခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏အချစ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏သေခြင်းကိုလည်း ကောင်း ကန့်သတ်ပိုင်းခြားလျက် ရှိတော့၏။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ အကယ်၍ ထိုသတင်းကိုသာ ကျွန်ုပ်မကြားရ ခဲ့သော် ဤနေ့ ဤအချိန်တွင် သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ဝင်မည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ထိုနေ့ ထိုအချိန်တွင် ဝင်ရန် စိတ်ကို တစ်ခါ တည်းပိုင်းဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်သည်ကား နောက်တစ်နေ့ နေမွန်းတည့်အချိန်ဖြစ်၏။ ထို အချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ဝင်ရောက်တော့မည်ဖြစ်၏။ ထိုထက်လည်း စော၍မဝင်၊ ထိုထက်လည်း အချိန်နောက်ကျ၍မဝင်၊ ကံတရားသည်သာ ကျွန်ုပ်၏ ကြမ္မာ ကို ဆုံးဖြတ်စေတော့အံ့ဟု ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်နှလုံးကို ဒုန်းဒုန်းချလိုက်လေ တော့သတည်း။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စိတ်မှာ အတော်ပင် သက်သာရာ ရ၍သွား၏။ သို့နှင့်ပင် နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ အငြိမ်မနေနိုင်သေးဘဲ သတင်းနားထောင်ရန် ဖရစ်ဆင်အား အပြင်သို့ လွှတ်လိုက်၏။ တစ်ခဏမျှ သူထွက်သွားသည်ကိုပင် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။

သို့သော် ပြန်၍လာသောအခါ သတင်းကား မထူးခြားချေ။ ကာဒီနယ်သည် ရှိမြဲရှိနေသေး၏။ သို့နှင့် ၁၀ နာရီတွင် တစ်ကြိမ်၊ ၁၁ နာရီတွင် တစ်ကြိမ် စေလွှတ်ပြန်၏။ နောက်ဆုံးအကြိမ်၌ သတင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိတော့သဖြင့် အဝတ်အစားကို သပ်ယပ်ကောင်းမွန်စွာ ဆင်ပြင်ဝတ်စားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ နဂိုရံရုပ် ပေါ်လာဟန်ရှိ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တံခါးဝတွင် ဖရစ်ဆင်နှင့် တွေ့ရ၍ ဖရစ်ဆင်သည် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးရွှင်အံ့သြသော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေလေသည်။

‘ဆရာ အခုဘယ်လဲ’
‘ကစားဝိုင်းကိုပေါ့ကွ . . .’

လူပုကလေး ဖရစ်ဆင်ကို တွန်းဖယ်ပစ်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လမ်းပေါ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့သည်ကား နေရောင်ခြည်များဖြင့် ထွန်းလင်းကာ ကြည်လင်သာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်များမှာ ကာဒီနယ်ရှေ့သို့သာ အမြန်ရောက်လိုစေဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိနေရကား သဘာဝ၏ လှပမှုကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ ကာဒီနယ်နေထိုင်သည့် နေရာ ‘ဟိုတယ် ဒီရစ်ချလူး’ သို့ ချက်ခြင်းပင် ရောက်သွားသကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရလေသည်။

အဆောက်အဦနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် စကြိုတမံသလင်းပေါ်တွင် လူများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြည့်ရှုရန် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်ဟန်ဖြင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေကြကုန်၏။ အဆောက်အဦ၏ ဝင်းအတွင်း၌မူ ပါရစ်မြို့တော်တွင် ရုံးထိုင်သည့် နံနက်ခင်းများ၌ မြင်းရထား အစီးနှစ်ဆယ်အစိတ်ခန့်၊ ကိုယ်ရံတော်များ အစေခံများကလည်း ထိုရထား စီးရေထက် သုံးဆခန့်မျှ ရှိနေတတ်သော်လည်း ယခုမူ ဟာလာဟင်းလင်း ရှိနေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားရာ အပြင်ခန်းသို့ ဝင်သော တံခါးသို့ ရောက်သောအခါ အစောင့်သည် တံခါးကို ယခင်က ဖွင့်ပေးနေကျ

ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းအား မတွေ့ရဘဲ အရာရှိတစ်ယောက် ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား တားဆီးလိုက်လေသည်။

အရာရှိက . . .

‘ခင်ဗျာကိစ္စ တစ်ဆိတ် ပြောစမ်းပါဦး’

သူနှင့်တကွ အခြားသူများပါ ကျွန်ုပ်အား ထူးထူးခြားခြား စိုက်ကြည့်ရှုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်၍နေမိ၏။

ကျွန်ုပ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် . . .

‘ကျုပ်ဟာ မစ္စတာဒီဗရောဗျ . . . ကျုပ်မှာ ဝင်ဖို့ အခွင့်ရှိတယ်’

သူသည် ကျွန်ုပ်အား ညင်သာစွာ ဦးညွှတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့ မွန်ဆီယာဒီဗရော . . . ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျုပ်သိပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို တစ်ဆိတ် အခွင့်လွှတ်ပါဗျာ . . . အရှင်မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ဖို့ ခင်ဗျားမှာ အလုပ်ရှိသလား . . .’

‘အလုပ်ဆိုတာကတော့ ရှိရိုးရှိစဉ် ရှိတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ နေရိုးနေစဉ် အတိုင်းပေါ့၊ သူ့ကို ခစားဖို့ဆိုပါတော့’

‘ချိန်းများထားသလား . . . မွန်ဆီယာ’

‘ချိန်းထားတာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်က ခါတိုင်းအချိန်ပဲ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှိတယ်ပြောတာပေါ့’

အရာရှိသည် နံဘေးသို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် တံခါးမှူးအား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ ဝင်သွားလေ၏။ တံခါးပွင့်၍ အတွင်းသို့ ရောက်သွားသော အခါမှ အရာရှိက ကျွန်ုပ်အား စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်တော့၏။

အခန်းတွင်း၌ကား မည်သူမျှ မရှိချေ။

* * *

[၁၄]

ကာဒီနယ်၏ ဗိုလ်ရှုခန်းမကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ၏။ သို့နှင့် နံနက်တိုင်း ကာဒီနယ်သည် အရေးကြီးသော ဧည့်သည်တော် များကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် လျှောက်သွားနေကျ စင်္ကြံလမ်းကလေးကိုလည်း ကောင်း၊ အခန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်းကောင်း တအံ့တဩ ငေးမော ကြည့်ရှု၍ နေမိလေ၏။

တံခါးမကြီးနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ်သော အခန်း၏ ထောင့်တစ်ခု၌သာ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ဝတ်၍ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ခွေးခြေကလေး တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လျက်သော်လည်းကောင်း၊ ဖတ်ဟန်ဆောင်လျက်သော်လည်းကောင်း ဦးခေါင်းကိုမျှ မဖော်ဘဲ ရှိနေလေ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ရှိစဉ် စာအုပ်ကို ဖတ်နေ သူသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ခြေသံမကြားအောင် လျှောက်လာပြီးနောက် . . .

‘မွန်ဆီယာ ဒီဗရောမှတ်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားကို အရှင်မင်းကြီးက မျှော်နေပါတယ်၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြု ပြီး ကျွန်တော့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူခေါ်ရာသို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ် မှာ ယခင်ကထက် စိတ်ကို ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ် ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း၊ ကာဒီနယ်သည် အဘယ်ကြောင့် သိရလေသနည်း၊ သူ မည်ကဲ့သို့ သိရှိလေသနည်း။

ကျွန်ုပ်မှာ စဉ်းစားရန် အချိန်များစွာ မရပေ။ လမ်းပြလုပ်သူသည် ကျွန်ုပ်အား အခန်း ၂ ခန်းမှ ဖြတ်၍ခေါ်သွားရာ တစ်ခန်းတွင် စက္ကရီတေရီများ သည် ချေးချွတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

တတိယအခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရပ်လိုက်ကြ ၏။

ကျွန်ုပ်အား ခေါ်သွားသူသည် ခန်းဆီးတစ်ခုကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး နောက် အတွင်းသို့ဝင်ရန် အထိမ်းအမှတ် ပြလိုက်သဖြင့် ဝင်သွားရလေရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကန့်လန့်ကာတစ်ခုနောက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

‘အခုဟာ မွန်ဆီယာဒီဗရောလား’

ဟု စူးရှသော အာစောက်သံတစ်သံဖြင့် အတွင်းမှ မေးလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း တုန်တုန်ရီရီနှင့်ပင်

‘မှန်ပါသည် အရှင်မင်းကြီး’

ဟု ပြန်၍ အဖြေပေးလိုက်၏။

‘ကိုင်း . . . ဒါဖြင့် လာခဲ့လေ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်နဲ့ . . . စကားပြော ရအောင်’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကန့်လန့်ကာကို လှည့်၍ ဝင်သွားလေရာ အခန်းထောင့်၌ ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ခုံညားစွာ ထိုင်၍နေသော ကာဒီနယ်အား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့သို့တိုး ၍ သွားသောအခါ သူသည် အတည်ငြိမ်ဆုံးသော ဣန္ဒြေဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ရှုလျက် သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း ယဉ်ကျေးချိုသာ၍ မဟာဆန်လှလေ ၏။

ကာဒီနယ်ကား ခုံညားထည်ဝါသော အသွင်အပြင် အမူအရာဖြင့် ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် ပါးနပ်လှသည့် ကြံ့ရည်ဖန်ရည်တို့ဖြင့် လည်း ကောင်း၊ ‘အသေ’ နှင့် ‘အရှင်’ တစ်ဖက်စီထား၍ အကယ်၍ ဓားသွားပေါ်၌ ပင် လမ်းလျှောက်ရစေကာမူ အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးပါပေတည်း။

ဤကဲ့သို့ သူတကာထက် ထူးကဲသော အရည်အချင်းတို့ကြောင့် လည်း ဘုရင်၏ မျက်မာန်တော်ရှခြင်းမှ နောင်ခါ အသက်မသေ လွတ်မြောက် လာခဲ့လေသည်။

‘အင်း . . . နောက်ဆုံးကျတော့ ပြန်ရောက်လာပြီပေါ့နော် မစ္စတာ ဒီဗရော၊ မနက် ၉ နာရီကတည်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ် မျှော်နေတယ်’

‘ဒါဖြင့် အရှင်မင်းကြီး သိနှင့်ပြီပေါ့’

‘မနေ့ညနေက ခင်ဗျားဟာ ပါရစ်မြို့တော်ကို အော်လင်တံခါးက တစ်ယောက်ထဲ ဝင်လာတယ်’

သူသည် လက်ချောင်းများကို ပွတ်သပ်ကာ အကဲမခတ်နိုင်လောက် အောင် နက်ရှိုင်းစူးရှလှသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စိုက်၍ကြည့်ကာ စကားဆက်ပြန်လေသည်။

‘သိတာပေါ့၊ ဒီဟာတွေအားလုံး ကျုပ် မနေ့ညကတည်းက သိရ တယ်၊ ကိုင်း . . . ခင်ဗျားကိစ္စကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားဟာ လုံ့လဝီရိယလဲရှိတယ်၊ သစ္စာလဲရှိတယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ ခင်ဗျားဖမ်းခဲ့တဲ့လူ . . .’

ကျွန်ုပ်မှာ ဆွံ့အသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။ လမ်းတွင် ကျွန်ုပ် တွေ့မြင် ခဲ့ရသည့် ထူးခြားသော အချင်းအရာများနှင့်တကွ၊ ကြားသိရသော သတင်း များသည် ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကို လည်းကောင်း၊ သတိမေ့လျော့၍ သွားစေခဲ့၏။

ဤမေးခွန်းကို ထုတ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်မှာ သူ၏ မျက်မှောက်သို့ ပြန်၍ ရောက်နေရသည့်အဖြစ်ကို မြန်းခနဲ ပြန်၍ သတိရလာ လေသည်။

သို့သော် ပြန်၍ဖြေရန် စကားလုံးကိုမူ ရှာ၍မတွေ့ချေ။

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်မေးတာ မပြောဘူး . . . ခင်ဗျားဟာ အခုလ ၂၄ ရက်နေ့က အောက်(ခ)ရွာက သူနဲ့အတူ ထွက်လာခဲ့တယ် . . . ကျုပ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား . . . မစ္စတာဒီဗရော . . .’

‘မှန် . . . မှန်ပါတယ်’

‘ကျုပ် ဒီလောက်ပဲသိတယ်၊ ပြီးတော့ မနေ့ကမှ ခင်ဗျား ပါရစ်ကို ရောက်လာတယ်၊ ဒီလူ ထွက်ပြေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား . . .’

‘မဟုတ်ပါဘူးအရှင်၊ သူ ထွက်ပြေးတာမဟုတ်ပါဘူး . . .’

‘ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်ယုံပါတယ်။ ကိုင်း ဒီတော့ အခု သူ ဘယ်
မလဲ . . . ခင်ဗျားတပည့်တွေက ခေါ်လာမှာလား . . . မစ္စတာဒီဗရော့ရဲ့’

‘မဟုတ်ပါဘူးအရှင် . . .’

ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ သွေ့ခြောက်လျက်ရှိနေလေပြီ။ အကယ်
၍ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ပြောခဲ့သော် ကျွန်ုပ်အပေါ်တွင် မည်မျှလောက်
ဒေါသဖြစ်မည်။ ထိုဒေါသအဟုန်မှာ မည်မျှလောက် ပြင်းထန်မည်ကို ကျွန်ုပ်
တွေးမိ၏။ သို့သော် တရားနည်းလမ်းမကျလျှင် မည်သည့်အခါကမျှ မခံခဲ့
သည့် ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ် ဒီဗရော့သည် မည်သူ့အား
ကြောက်ရွံ့၍ နေရမည်နည်း။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ် အားပေးမိ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူးအရှင် သူ့ကို ကျွန်တော်မျိုး မခေါ်ခဲ့ဘဲနဲ့ လွတ်ပစ်
လိုက်ပါတယ် . . .’

‘ခင်ဗျား ဘာ . . . လုပ်လိုက်တယ် . . .’

‘မှန်ပါ ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကို လွတ်ပစ်လိုက်ပါတယ် . . .’

‘ဘာဖြစ်လို့ . . .’

ကျွန်ုပ်သည် ပြောလက်စနှင့် ရဲရင့်လာလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်မျိုး သူ့ကို ခေါ်လာတာ မတရား
ခေါ်လာတာပဲ . . . ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်
ယောက်ပါ အရှင်၊ ဒီအလုပ်က လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်တဲ့လူ
လုပ်ဖို့သင့်တဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ် . . . ကျွန်တော်မျိုးဟာ ဒီကိစ္စဆောင်ရွက်
ရာမှာ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာညွတ်ကွင်းကို မသက်ဆင်းမိအောင် ရှောင်
ရှားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လူယုံဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံး သူ့ကို
လိမ်လည်လှည့်ပတ်ခဲ့ရပါတယ် . . . ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဘဝမှာ မကောင်းတာ
လုပ်ခဲ့သမျှဟာ အခု အရှင်မင်းကြီး ခိုင်းစေတဲ့အတိုင်း အခုလို ကျွန်တော်မျိုး
အရင်ဘယ်အခါကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဘူး။ နောက်ကိုလဲ ဘယ်အခါမှ လုပ်လိမ့်
မယ်မဟုတ်ပါဘူးအရှင်’

‘ဪ . . . လတ်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက သူ့လွတ်ပစ်လိုက်တာ
ကို’

‘မှန်ပါတယ်’

‘အောက်(ခ)ရွာအထိ ဖမ်းလာပြီးတဲ့နောက်မှ ဆိုပါတော့’

‘မှန်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်

‘အောက်(ခ)ရွာက စစ်ဗိုလ်ကလေးရဲ့ လက်ထဲမရောက်အောင် ကယ်လိုက်ပြီးမှ ဆိုပါတော့’

‘မှန်ပါတယ်အရှင်’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်မလဲ၊ ကျုပ်က ယုံကြည်လို့ ခင်ဗျားကို လွှဲအပ်လိုက်တာ၊ ဒါဟာ သစ္စာဖောက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား အခု အသက်ရှင်နေတာဟာ ခင်ဗျားကတိအတွက် ကျုပ်ကယုံကြည်ပြီး အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်လို့သာ မဟုတ်လား၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျားသေပြီးတာ ကြာလှပြီ . . .

ဒီတော့ ကျုပ်က ယုံကြည်လို့ အပ်လိုက်တဲ့ကိစ္စ၊ အခုတော့ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ၊ ကိုင်း ကျုပ်မေးတာ ဖြေစမ်း’

‘အဖြေကတော့ လွယ်လွယ်ကလေးပါ အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး အခု ဒီကို လာခဲ့တာဟာ အရှင်ပေးမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကို ခံမလို့ လာခဲ့တာပါပဲ’

ကျွန်ုပ်က ရဲစိတ်ရဲဓာန်တင်းကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ဆတ်လိုက်ပြီး နောက် အဖြေပေးလိုက်လေသည်။ ကာဒီနယ်သည် တည်ငြိမ်အေးဆေးလှသောအသံဖြင့် . . .

‘ဒီလို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား . . . ဟင်’

သူသည် ကုလားထိုင် လက်ရမ်းကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ပုတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အလွန်ခက်ထန်သော လေသံနှင့် ဆက်လက်၍ . . .

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်မှာ တန်ခိုးအာဏာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားလို့ပေါ့၊ မနေ့က ကျုပ်ဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ညာလက်ရုံးတစ်ဆူပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒီကနေ့တော့ နောက်ပါနောက်လိုက်လဲ မရှိတော့ဘူး၊ ခြွေရံသင်းပင်းလဲ မရှိတော့ဘူး၊ တန်ခိုးအာဏာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ နေပူရှိန်ကြောင့် ညှိုးနွမ်းရင့်ရော်သွားတဲ့ သစ်ရွက်နဲ့ တူနေပြီ . . .’

ကျွန်ုပ်က စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် . . .

‘မဟုတ်ပါဘူးအရှင် . . . ကျွန်တော်မျိုး ဘုရားသခင်ကို မျက်မှောက်ပြုပုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုး ပါရစ်ကို ရောက်လာတဲ့အချိန်အထိ ဒီအကြောင်းကို မသိရိုးမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်ပေးအပ်လိုက်တဲ့ ကိစ္စ ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါဟာ အရှင်မင်းကြီး လက်ထဲ ငါ့အသက်အပ်ပြီး ငါ့ဂုဏ်ကို ငါပြန်ဆယ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုထဲနဲ့ အခု အရှင်မင်းကြီး

ရှေ့မှောက်ကို ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် . . . ရောက်တဲ့အတိုင်းလဲ ကျွန်တော် မျိုးရဲ့ အသက်ကို အခု အရှင့်လက်ထဲ အပ်ပါပြီ’

သူ၏ မျက်နှာထားမှာ အတန်ငယ်မျှ လျော့ကျသွားလေသည်။

‘တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားအနားက ခေါင်းလောင်းကလေး တီးလိုက်စမ်းပါ’

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက်ရာ အင်္ကျီနက်နှင့် လူ သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးနောက် ကာဒီနယ်အား စာရွက်ကလေးတစ် ရွက် ပေးလေသည်။

ကာဒီနယ်သည် ထိုစာရွက်ကို ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ကောင်းပြီ မစ္စတာ ဒီဗရော၊ ခင်ဗျားသိပ်ကံကောင်းတာပဲ၊ မနေ့က တော့ ကျုပ်မှာ ခစားမယ့်လူ အခြေအရံ ၁၀၀ လောက်နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့၊ ဒီကနေ့တော့ တစ်ယောက်ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ်ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီတစ်ယောက်ကို ကြိုးပေးပြီး သတ်မပစ်နိုင်ဘူး . . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ရှင်း ရှင်းလွတ်ဖို့ မလွတ်ဖို့ ဆိုတာကတော့ တခြားပဲ’

ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် သူသည် စားပွဲဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့် လိုက်ပြီးလျှင် စာရွက်ပေါ်တွင် စာတစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းမျှ ရေးခြစ်လျက်ရှိ လေရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်းများ အပေါ်တွင် ဝမ်းမြောက်သည့်အရိပ်အရောင်များ သမ်းလျက်ရှိနေလေသည်။ ကာဒီနယ်သည် အင်္ကျီနက်နှင့် လက်ပါးစေအား သူ့အနီးသို့ လက်ပြု၍ ခေါ် လိုက်ပြီးနောက် . . .

‘ဟေ့ ဒီစာယူသွား ဒီလူကိုလဲ အပေါ်ထပ်အချုပ်ခန်းကို ခေါ်သွား လိုက် . . .’

ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ လက်ပြုလိုက်ပြီးနောက် . . .

‘နောက်ထပ်ပြောဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ကိုင်း မစ္စတာ ဒီဗရော ကိစ္စပြီး ပါပြီ’

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အပြင်ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် အင်္ကျီနက်နောက် သို့ လိုက်သွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးမှာ တစ်ဖက်တွင် ကျေးဇူး ဥပကာရတင်ရှိခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဒေါသထွက်၍ မခံချင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပိုင်းခြားထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

အကျီနက်နှင့်လူသည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်မှ ဖြတ်သန်းခေါ်သွားပြီးနောက် အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ၊ ကာဒီ နယ်ပေးလိုက်သော စာရွက်ကို ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လေသည်။ ထို့ နောက် တံခါးမှ ဘောက်ချိတ်ကို ဖြုတ်လိုက်ပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရန် ဦးခေါင်းညွတ်၍ ပြလိုက်၏။

အခန်းထဲသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ထ၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည် ကို တွေ့မြင်ရလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း အံ့အားသင့်ကာ ကြက်သေသေလျက် ရပ်နေမိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမိန်းမကား အခြားသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ် ချစ်ခင်စွဲလမ်းခဲ့သည့် မဒီမိုက်စလီပင် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

သူ၏မျက်နှာမှာ ပထမ ဖျော့တော့လျက်ရှိရာမှ ရှက်သွေးရောင်လွမ်း ကာ ရဲခနဲ နီမြန်း၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဤနေရာတွင် ရောက်ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မည်သည့်အခါကမျှ မမျှော် လင့်ခဲ့သူကား၊ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။

‘မွန်ဆီယာ . . . မွန်ဆီယာ ဒီဗရော’

‘ဟင် . . . မဒီမိုက်စလီ’

‘ကျွန်မ ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ မမျှော်လင့် ဘူးမဟုတ်လားဟင် မွန်ဆီယာဒီဗရော’

‘နည်းနည်းကလေးမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး မဒီမိုက်စလီ၊ အိပ်မက် တောင် မမက်မိပါဘူးဗျာ . . .’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့မောင်နှမဟာ ရှင့်ကို လုံးဝစွန့်သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင်စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

ထိုစကားမှာ လေးနက်သော အဓိပ္ပာယ် ပါရှိရုံမျှမက သူ၏အသံ မှာလည်း လည်ချောင်းတွင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆိတ်ငြိမ်သာယာသော နှလုံးသား အတွင်းမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲထွက်လာသော အသံဖြစ်၏။

ထိုအသံပင် ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသောဂီတသံတစ်ခုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် ၏ အသည်းနှလုံးကို ခိုက်၍သွားလေသည်။ ထိုအသံက ဆက်လက်၍ . . .

‘ဒီလိုသာ ရှင့်အသက်ကို ကယ်ဖို့မကြိုးစားပဲ . . . မညှာမတာ ရှင့် ကို ပစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ရိုင်းရာကျတော့မပေါ့ရှင်၊ ကြိုးစားတဲ့အတိုင်း

လဲ အောင်မြင်ပါပြီ။ ဟိုလူထူးလူဆန်းကြီးက ရှင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးဖို့ ကျွန်မကို ကတိပေးလိုက်ပါပြီ။ သူနဲ့ကော . . . ရှင် တွေ့ခဲ့ပြီလား’

နောက်ဆုံးပြောလိုက်သော စကားလုံးများမှာ . . . အသံတုန်၍ နေပြီးလျှင် မျက်နှာမှာလည်း ကြည်သာခြင်းမှ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသို့ ပြောင်းသွား လေသည်။

‘တွေ့ခဲ့ပါပြီ မဒီမိုက်စလီ၊ ပြီးတော့လဲ ခင်ဗျားပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ကျုပ်အသက်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးလိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ထောင်ချ လိုက်တယ်’

‘ဘယ်လောက်ကြာလဲ’

‘ဒီဟာတော့ ကျုပ်မသိဘူး၊ ဘုရင်ကြီးအမျက်တော်ပြေတဲ့ အချိန် အထိနဲ့ တူပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျွန်မစေတနာဟာ ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးပြန်သလို ဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်မလဲ သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း အားလုံး ပြောပြပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါတယ်’

သို့သော် နုနယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား အသက်ကယ်ဆယ်ရန် ဤမျှလောက် ခရီးပြင်းလာခဲ့ရုံမျှမက၊ ရန်သူ၏လက် တွင်းသို့ပင် အရောက်ခံကာ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကိုပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ချီးကျူး အံ့ဩ၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိတော့၏။

‘တော်ပါတော့ . . . မဒီမိုက်စလီ . . . မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ . . . ကျုပ်စိတ်ကို ထိခိုက်လွန်းလို့ပါ။ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကို သိပ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ အောင် လုပ်တာပဲ။ ဒီမြို့မှာ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အသိအကျွမ်း မိတ်ဆွေသင်္ဂဟလဲ မရှိတော့ ခင်ဗျား မျက်နှာငယ်တာပေါ့။ ကိုချီဖိုရက်ရွာမှာနေတာ ကောင်းပါ တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်အတွက် ခင်ဗျားကော . . . ကျုပ်မျှော်လင့်တာထက် ပို ပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ထိုက်တန်တာထက် အဆ ၁၀၀ လောက်ပိုပြီး လုပ်ခဲ့တယ်။ ကိုင်း . . . ကိစ္စတော့ အခုပြီးပါပြီ . . . ကျုပ်ဟာ အခု အဖြစ် အပျက်မဖြစ်ခင် ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ခင်က အမှန်ပြောရရင် ပျက်စီးနေတဲ့လူတစ် ယောက်ပဲဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို အခုနောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ဗျာ။ ခင်ဗျားကို နောက်ထပ် ကျုပ်ပြောဖို့ ဘုရားသခင်က ခွင့်ပြုမယ်မဟုတ် တော့ပါဘူး . . .’

‘နို့ပေမယ့် အခုတော့ နောက်ကျနေပြီရှင့်’

‘နောက်ကျနေပြီ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုနောက်ကျတာလဲဗျာ . . .
ပြောစမ်းပါဦး . . .’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အေဂျင်းရွာ လမ်းပြမှတ်တိုင်မှာတုန်းက ရှင်
ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ အချစ်ပုံပြင်ကလေးကို ရှင်သတိရသေးရဲ့လား . . . မစ္စတာဒီဗရော၊
အဲဒါဟာ ပျော်ရွှင်ခြင်းနဲ့ အဆုံးမသတ်နိုင်ဘူးလို့လဲ ရှင်ပြောတယ် ဟုတ်စ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်မလဲ မရှက်နိုင်တော့ဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေး
အကြောင်း ကာဒီနယ်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ’

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ မျက်လုံး
များမှာ ကျောက်မျက်ရွဲတမျှ ယခင်ကထက် တောက်ပ၍နေပြီးလျှင် သူ၏
နုဖတ်သော နှုတ်ခမ်းကလေးများသည်လည်း ပြုံးရောင်သမ်းလျက် ရှိနေလေ
သည်။

ကျွန်ုပ်က တုန်ရီသောအသံဖြင့် သူ၏နှုတ်ခမ်းနားသို့ကပ်ကာ ...

‘ခင်ဗျားက ဘာပြောလိုက်သလဲ မဒီမိုက်စလီ . . .’

‘ကျွန်မက ချစ်နေပြီလို့ ပြောလိုက်တယ် . . .’

သူ၏ စကားလုံးများ တစ်ဝက်မျှ မပြီးဆုံးသေးမီ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏
လက်ကလေးကို ယုယစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏နှုတ်ခမ်းများမှာ
သူ၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ထိတွေ့လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ ကျွန်ုပ်
မှာ ရှင်ဘုရင်ကိုလည်းကောင်း၊ ကာဒီနယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အကျဉ်းထောင်
ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ဘဝကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ နောင်ရေးကိုလည်း
ကောင်း လုံးဝသတိမရတော့ဘဲ ဤမျှလောက် လှပသောမိန်းမ၊ ဤမျှလောက်
ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မိန်းမ၊ ဤမျှလောက် သဘောထားကြီး၍ ယဉ်ကျေးသိမ်
မွေ့သော မိန်းမတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာရှိသည်ဟူသော အချက်
တစ်ချက်တည်းသာ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးတွင် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိလေ
တော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မူးမေ့သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးနောက် သတိရလာသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ကို တင်းလိုက်ကာ ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် ရပ်လိုက်လေ
၏။

‘ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း မသိဘူး၊ မဒီမိုက်စလီ ခင်ဗျား ကျုပ်
လုပ်ခဲ့တာကို ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး’

‘အဲဒါတွေကို ကျွန်မ သိတာပေါ့ရှင်’

နို့ပေမယ့် . . . ခင်ဗျား . . . တကယ်မသိပါဘူးဗျာ . . . ပြီးတော့ လဲ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့စပ်ကြားမှာ ဟောဒါက ခြားနေသေးတယ်ဗျာ’

ထိုအချိန်၌ ကာဒီနယ်၏ စာရွက်ကလေးမှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျနေ ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်ကလေးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် မဒီမိုက်စလီ ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

‘စာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့်ပါဦးရှင် . . . ကြည့်လေ . . . ချိတ်ပိတ်ထား တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ကျွန်ုပ်သည် သူ့အမိန့်ကို အလိုအလျောက် နာခံရတော့၏။ သို့ နှင့် ကြောက်ရွံ့တုန်ရီလျက်ရှိသော လက်များဖြင့် စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်၍ ဖတ်လိုက်ရာ အောက်ပါစာများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ် အလိုတော်ရှိသည်မှာ ဒီဗရော သည် တိုင်းပြည်ရေးရာကိစ္စများတွင် ပါဝင်စွက်ဖက်မိ သဖြင့် ယခုအချိန်မှစ၍ ကိုချိဖိုရက်ရွာသို့ အေးချမ်းစွာ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန်နှင့် နောင် ဘုရင်၏အမျက်တော် မပြေမချင်း ထိုရွာနယ်နိမိတ်အတွင်း ရှိနေစေရန် အမိန့် ချမှတ်သည်။’

ပုံ - ကာဒီနယ် ဒီရစ်ချလူး

*

ကျွန်ုပ်နှင့် မဒီမိုက်စလီတို့သည် နောက်တစ်နေ့တွင် လက်ထပ်လိုက် ကြ၍ နောက်နှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ကိုချိဖိုရက် ရွာကလေး၌ စိမ်းလန်းသာယာ သော တောတောင်များအတွင်းတွင် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသော ရာသီ ဥတုကို ခံစားကာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာ ရှိနေကြလေပြီ။

ကာဒီနယ်သည်လည်း အပြင်အပရန်များနှင့် သူတစ်ပါး၏ ဝံ့ချော ချက်များကို ကျော်လွှားအောင်မြင်ကာ ယခင်က တန်ခိုးအာဏာ ခြွေရံသင်းပင်း များကို ပြန်လည်ရရှိပြီးနောက် ထိုအချိန်မှစ၍ ၁၃ နှစ်တိုင်တိုင် အသက်ထက် ဆုံး ပြင်သစ်ပြည်ကြီးကို သူ၏ ဝတ်ရုံကမ္မလာနီကြီးအောက်သို့ သွတ်သွင်း အုပ်စိုးလျက်ရှိနေလေသတည်း . . .။

* * * * *

<http://www.cherrythitsar.org>

ကမ္ဘာ့လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်း
အဖွဲ့အစည်းများ